

КАТ МАРТИН

БАРД

ИЗДАТЕЛЬСТВО
1998

ОТКУШЪТ

Драма, чиито страсти
буквално изпепеляват страниците!

КАТ МАРТИН ОТКУПЪТ

Превод: Николета Пенева

chitanka.info

Залогът е висок — любов, чест и отмъщение. Лорд Фелън, Деймиън, успява да спечели на карти чрез измама едно малко състояние от очарователната и доста богата наследница Алекса Гарик. Той е готов да опрости дълга ѝ, ако тя прекара една нощ с него. Сред блясъка на Лондон и опасностите на Париж по времето на Наполеон вие ще останете смаяни, поразени, заслепени от най-драматичния и чувствен роман на Кат Мартин.

ГЛАВА ПЪРВА

Лондон, Англия, 1809

Като котка и мишка, помисли си с насмешка Деймиън. Или по-скоро като смела пантера и боязлива сърна. Той я наблюдаваше през френските прозорци, които водеха към големия салон в къщата на лорд Доринг. Тя бе облечена в изумруденозелена рокля, с цвета на очите ѝ, и с тих смях поведе към танцовата площадка един от своите ухажори.

Разкошният салон гъмжеше от видни лондонски особи. Кавалерите носеха фракове и сърмени жилетки, а дамите бяха в коприна и сатен, но тя блестеше над всички. Танцуваше грациозно по мраморния под, отпуснала леко нежната си ръка върху рамото на своя обожател. За миг погледна към терасата.

Знаеше, че той е там.

Тя също го наблюдаваше от дълго време.

Деймиън Фелън, шестият граф на Фелън, се бе облегнал на стената. Той бе проучил всички балове, партита и соарета, на които младата дама щеше да присъства. Сезонът на приемите бе в разгара си и цялото светско общество се бе събрало в Лондон — там бе и Алекса Гарик.

Докато тя танцуваше, Деймиън внимателно я оглеждаше. Хубавото ѝ лице беше поруменяло, а блестящата ѝ кестенява коса падаше на вълни от двете ѝ страни. След миг тя и кавалерът ѝ спряха да танцуват. Това бе дукът на Роксбъри, слабоват младеж, който обаче внушаваше респект с поведението си. Очевидно и той бе омаян от красивата дама и настояваше за още един танц, но Алекса поклати отрицателно глава. Дукът се поклони малко сконфузен и я остави в близост до вратата.

Деймиън вдигна чашата си и отпи от коняка. С величествена походка тя вървеше право към терасата, прекоси я, за да избегне срещата с него, и се загледа към градината. Запалените фенери опасваха като огърлица пътеките, а луната хвърляше отблясъци сред шумящите фонтани. С лека усмивка Деймиън остави чашата си и се

насочи към нея. Тя го усети и се обърна, очите ѝ заблестяха — от любопитство или от възмущение, той не беше сигурен. Всъщност това нямаше особено значение, защото той вече бе постигнал първата си цел.

— Добър вечер... Алекса.

С нескрита изненада тя плъзна поглед по черния фрак и бялата му вратовръзка, като преценяваше модната и безупречна кройка. Изглежда, го одобряваше, въпреки че споменаването на името ѝ я завари малко неподготвена.

— Съжалявам, — каза тя — но не мисля, че се познаваме.

— Така е, но аз знам коя сте вие... а мисля, че и вие знаете кой съм аз.

Тя извърна учудено глава. Никой мъж не ѝ бе говорил така предизвикателно, но той беше успял да привлече вниманието ѝ и да я примами в мрежите си.

— Вие сте г-н Фелън.

По тона ѝ личеше, че знае много истории за него, повечето от които верни. Явно обаче нямаше представа кой всъщност беше той.

— Деймиън — поправи я той и се приближи. Друга на нейно място би се отдръпнала, но не и Алекса.

— Забелязах, че от две седмици ме наблюдавате. Какво всъщност искате?

— Нищо повече от това, което желае всеки нормален мъж. Вие сте красива жена, Алекса.

Той бе толкова близо до нея, че усещаше парфюма ѝ — нежното ухание на люляк — и долавяше лека неувереност в красивите ѝ зелени очи.

— Истината е, че вие ме заинтригувахте. Отдавна не ми се беше случвало подобно нещо — каза тя и замълча за момент. — Съжалявам, лорд Фелън, не знам какво точно очаквате от мен, но мога да ви уверя, че не си струва всичките тези усилия от ваша страна.

Той повдигна леко крайчеца на устата си.

— Така ли?... Е, може би по-нататък, ако ми позволите.

Алекса го погледна предпазливо, с раздвоени чувства. След това се извърна и нервно облиза устните си.

— Стана късно — каза тя с леко колебание. — Скоро ще ме търсят, по-добре да се връщам.

Ето че успя да я смути, а това не беше никак малко. През последните две седмици бе разбрал, че тя не е лесна плячка.

— Защо искате да се прибирате, когато тук навън е много по-приятно?

Тя настръхна като котка и сянка премина през лицето ѝ.

— И далеч по-опасно, бих казала. Ясно ми е кой сте, лорд Фелън. Един жалък измамник и развратник.

Той се усмихна.

— Очевидно сте разпитвали за мен, а това е едно добро начало.

Алекса вдигна глава и една малка трапчинка се появи на брадичката ѝ.

— Излишна гордост, господине.

— И какво друго сте чули?

— Не много. Вие не сте особено приятна тема за разговор в компания.

— Безспорно. За младите госпожици аз съм забраненият плод.

— Явно добре съзнавате това.

— Сама разбирате, че не мога да се променя.

Без капка свян, тя впи очи в него. Той точно това очакваше.

— Не съм казвала подобно нещо. Брат ми беше по-голям дявол и от вас, ако това изобщо е възможно. Сега обаче той е един щастлив съпруг.

— Ето виждате ли, значи и за мен има надежда.

Алекса не отвърна, само го измери с поглед изпод гъстите си черни мигли.

— Наистина трябва да вървя — рече тя и пристъпи.

— Ще дойдете ли на соарето у лейди Бингам в събота?

Тя спря, без да се обръща. Под светлината на фенерите червеникавата ѝ лъскава коса блестеше като ярък пламък.

— Ще дойда — каза тя и си тръгна.

Деймиън се усмихна в мрака и стисна юмруци. Колко бързо успяваше да разпали мъжката страст. Той усети познатата тръпка в слабините си. Половината лондонски младоци бяха искали ръката ѝ, но тя им бе отказала. За нея това беше забавление — първо ги увличаше, после флиртуваше с тях, като сменяше един след друг сяпо влюбените нещастници.

— Алекса! Търсихме те навсякъде. Къде беше, за Бога?

Лейди Джейн Торнхил — дребничко, кръглолико 22-годишно момиче се приближи към нея. Тя носеше рокля от бледосиня коприна, украсена със златна бродерия. Джейн беше дъщеря на дука на Дендридж и най-добрата приятелка на Алекса.

— Излязох за малко на терасата — каза Алекса и докосна копчето на дългата си бяла ръкавица. — Тук, вътре, е толкова горещо.

— На терасата ли? Нали не си забравила за лорд Пери? Вярвай ми, той е най-добрата партия за теб... и е толкова красив...

— Лорд Пери? О, да... Съжалявам Джейн, но както ти казах, тук е толкова горещо.

Джейн я погледна лукаво с топлите си кафяви очи и забеляза руменината по бузите ѝ. Тя се обърна към терасата точно в момента, когато лорд Фелън влизаше.

— Мили Боже, Алекса, надявам се, че не си била навън с него.

Алекса сви рамене.

— Просто си поговорихме, нищо повече.

— Но той, той... Та вие дори не сте официално представени един на друг!

— Не, не сме и сигурно никога няма да бъдем.

— Имаш право. Брат ти ще побеснее, ако разбере, че този се навърта около теб.

— Не разбирам какво толкова ви плаши в него? Толкова много мъже имат връзки с чужди жени.

— Но не са много онези, които са убили в дуел трима ревниви съпрузи.

— И брат ми е участвал в дуели. За никого не е тайна, че Рейни ходеше с лейди Кемпден.

— Да, но Рейни е вече друг, а лорд Фелън не е и вероятно никога няма да бъде.

— Не си спомням да съм го виждала преди — каза Алекса, като си играеше с един кичур от косата си.

— През последните години той беше извън страната. Някъде в Италия или може би в Испания. Във всеки случай той не пасва на обществото, а и то не е за него.

— Защо тогава е тук?

— Не знам.

Лорд Фелън се отправи към входната врата с походка, от която се излъчваше сила и грациозност, привличайки погледите на останалите. Той беше по-висок от повечето присъстващи мъже, слаб, но с широки рамене, с вълниста черна коса и тъмна кожа, с високи, изпъкнали скули и невероятно ярки сини очи. Накратко — един от най-красивите мъже, които Алекса бе виждала.

— Прилича ли ти на зестрогонец? — попита тя, като не желаше да получи отговор. Тя все още беше неомъжена и една от най-богатите наследници в Лондон.

— Честно казано не. Чувала съм, че богатството му е понамаляло, но не може да се каже, че е беден. Освен това не е обявен за женитба. Ако беше, поне дузина богати госпожици щяха да го вземат, въпреки славата му. Да не говорим за плеядата многообещаващи вдовици, с които обикновено си има работа.

— Какво още знаеш за него?

— Не много. Живее в някакъв мрачен стар замък, на брега на морето. По едно време плъзна слухът, че се занимавал с контрабанда. После разправяха, че симпатизирал на французите.

— На французите! — възкликна Алекса. Брат ѝ Крис беше убит от тях и тя мразеше Наполеон и неговата безкрайна кървава война.

— Той е наполовина французин по майчина линия — каза Джейн. — На това се дължи и мургавият му чар.

Алекса въздъхна. „Развратник, контрабандист, а може би и нещо по-лошо. Все недостатъци.“ При тази мисъл тя се намръщи — не можеше да разбере какво толкова намира в него. След това отдавна забравена усмивка грейна на устните ѝ.

— И все пак той е невероятно красив, а очите му са сини като небе след буря.

— Да, и също толкова непроницаеми. Можеш да си напълно сигурна, че този човек носи само нещастие.

Алекса безразлично сви рамене, но вече броеше дните до следващата събота.

Докато за нея седмицата мина бавно, то за лейди Джейн Торнхил тя просто отлетя. Ето че бяха у лейди Бингам. Джейн стоеше до една дълга маса с бяла покривка, върху която имаше купа за пунш и

сребърни свещници. Тя наблюдаваше своята приятелка, която идваше към нея, хванала подръка красивия лорд Пери. Алекса се усмихваше и се държеше учтиво, но бе все така отегчена, както от началото на сезона.

Тя се бе върнала в Лондон от „Марден“, недалеч от имението на бащата на Джейн в Дендридж, където двете се бяха запознали. Сега, по време на сезона на светските събирания, Алекса живееше с брат си и неговата съпруга в къщата им в Хампстед Хийт. Те настояваха тя да се върне в Лондон тази година с надеждата, че ще си намери подходящ съпруг. Ако не беше трагедията с Питър, Джейн бе сигурна, че лорд Стоунлей отдавна щеше да принуди сестра си да се върне.

Вместо това през последните две години той прояви снизхождение към нея и ѝ позволи да се усамоти в имението „Марден“, защото знаеше колко дълбоко тя преживява смъртта на младия си приятел.

Алекса най-сетне се бе завърнала в обществото и интересът към нея бе толкова голям, както при първата ѝ поява. Тя бе все така красива, още повече сега, когато изглеждаше по-зряла, все така очарователна и сърдечна, но вътрешно се бе променила. Тя не беше вече онова безгрижно, самовлюбено девойче, което се наслаждаваше на вниманието, с което мъжете я обграждаха. Своеволието и капризите бяха останали в миналото. Алекса беше истинска жена във всички отношения, с изключение на едно. Със смъртта на приятеля си тя бе загубила и частица от себе си. Сякаш в онзи ден заедно с Питър бе угаснала и искрицата живот в нея.

Джейн искаше от нея да се държи както повечето нейни връстнички — да обръща внимание на своите ухажори и да прекарва дълги часове затруднена в избора си. Тя обаче не се интересуваше от тях.

— Те са просто момчета — бе казала Алекса веднъж. — Искам мъж, който да накара сърцето ми да забие лудо. Искам човек, с когото да мога да разговарям. Аз търся истински мъж и няма да се примиря с нищо друго.

Тогава тази откровеност предизвика смях у Джейн. Като истинска приятелка тя винаги я разбираше, още повече, че и двете бяха загубили рано майките си. Алекса дълго време бе живяла с баща си и с двамата си по-големи братя и не беше чудно, че харесваше по-зрели

мъже. За съжаление тя оставаше безразлична към тези, които я ухажваха, с изключение на лорд Фелън. От всички мъже приятелката ѝ бе избрала най-неподходящия. Наистина неговата тайнственост беше привлекателна, той бе избухлив. Каквото и да го привличаше у Алекса, помислите му със сигурност не бяха почтени. И все пак Джейн не беше чувала той умишлено да е прелъстил някоя девойка. Не бе така богат, като нея, така че дори помежду им да пламнеше луда любов, виконтът не би одобрил евентуален брак. И все пак очите на Алекса отдавна не бяха блестели с такъв пламък.

Под трептящите светлини на кристалния полилей Джейн наблюдаваше приятелката си, която грациозно се движеше между модно облечената тълпа. Неизменната ѝ усмивка успяваше да заблуди всички, освен нея. Може би лорд Фелън щеше да бъде добра партия за Алекса, може би той отново щеше да разпали желанието ѝ за живот, може би все пак си заслужаваше рискът.

Лейди Джейн се усмихна — няма нищо страшно, стига Алекса да внимава. Тя се обърна към вратата, водеща към градината. Очарователният лорд Фелън още не бе пристигнал, но за нея нямаше съмнение, че скоро щеше да дойде. Какво толкова щеше да стане, ако Алекса пофлиртуваше малко с него, ако дори го целунеше? Тя винаги се бе справяла с мъжете, може би беше време да срещне някой, който да разколебае нейната самоувереност. Може би, мислеше си тя, но не бе напълно сигурна.

Алекса усещаше, че той е тук и я наблюдава. Тя се опитваше да скрие притеснението си, като отвърщаше със смях на думите на нейния събеседник — светлокосия и леко закръглен адмирал лорд Коли. Адмиралът поне за десети път разказваше за войната и за победата си при Трафалгар. Тя изобщо не чуваше монотонния му гъгнещ глас и с крайчеца на окото си забеляза пристигането на графа. Сърцето ѝ биеше лудо, докато се наслаждаваше на лекотата в неговите движения. Лорд Фелън притежаваше една вродена самоувереност, която на мнозина липсваше. Той се насочи към градината, като се спираше тук-там, за да размени някоя и друга дума.

„Докога ли ще чака? — чудеше се тя, защото не желаше първа да го заговори. — Сигурно няма да е скоро“ заключи Алекса, докато времето минаваше. Явно графът бе много търпелив човек.

Тя се приближи към него веднага след вечеря, довольна, че Рейни и Джоселин си бяха тръгнали, отегчени от вечерта. Радваше се, че брат ѝ ѝ бе позволил да прекара седмицата с Джейн.

— Говорил съм с дука — бе казал той с нежна усмивка.

Джоселин стоеше до него — тя стройна и елегантна, той едър и силен.

— Негово благородие още няма да си тръгва — ти и Джейн можете да останете с него. Дръж се прилично и приятно прекарване! В понеделник ще изпратя карета да те вземе.

Брат ѝ имаше гъста, тъмна коса и красиви, силни черти и с мъжкия си чар бе пожънал доста успехи сред жените.

— Благодаря ти, Рейни — каза тя и го целуна. Въпреки набитата си фигура, брат ѝ бе единственият, който можеше да мери ръст с Деймиън Фелън.

— Приятно прекарване, скъпа — пожела ѝ Джоселин и я прегърна. Тя беше с две години по-голяма от Алекса, красива и умна. Откакто бе омъжена за Рейни, те двете бяха станали много близки.

— Няма да пропусна нито един танц.

Това не беше истина, а само за успокоение на Джоселин, че наистина се забавлява. Всъщност, ако не бе появата на лорд Фелън през този сезон, тя отдавна да се бе върнала в „Марден“.

Алекса изчака Рейни и Джоселин да тръгнат, след което събра цялата си смелост и се отправи към задната част на къщата. На няколко крачки от вратата тя спря, за да приглади роклята си от златиста коприна и да повдигне дълбокото си деколте, което разкриваше доста от нейните прелести. Този стил на обличане брат ѝ бе приел благодарение на Джоселин.

Градината на лейди Бирмингам беше по-малка от тази на лорд Доринг и имаше само един фонтан. Нощните пеперуди огласяха мрака с жуженето си и миризмата на влажни листа се носеше из въздуха. Алекса обгърна с поглед ниско подрязаните храсти и ароматните цветя — минзухарите и лалетата бяха цъфнали, а саксиите направо преливаха от розовите цветове на мушкатата, но от лорд Фелън нямаше и следа.

Може би търпението му се бе изчерпало.

Въпреки това тя слезе по стълбите и се отправи към високия каменен зид. Още не го бе видяла, когато долови шума от стъпките му

по чакъла откъм слабо осветената пътека.

— Надявах се, че ще дойдете — рече той с плътен глас, който странно защо ѝ напомни за комбинацията от остра миризма на коняк и нежния аромат на сметана. При тази мисъл гореща вълна обля цялото ѝ тяло. Тя неволно се хвана за гърлото, където колието ѝ от топази проблясваше на лунната светлина. Още няколко кехлибара лъщяха в сплетената ѝ на кок коса.

— Може би не трябваше да идвам...

— Не... не трябваше, но защо дойдохте? — Мургавата му лъскава кожа се сливаше с мрака, а белите зъби и сините му очи ясно се открояваха.

— Може би... сте ми интересен.

Той се усмихна, защото това бяха негови думи. Почувства се някак по-млад и острите черти на лицето му се смекчиха.

— Сигурно ви привлича опасността, желанието да направите нещо, което брат ви не би позволил.

— Брат ми отдавна се е отказал да ме съветва кое е правилно и кое не. Наистина понякога проявява твърде голяма загриженост, но това е защото ме обича.

— Сигурно е хубаво да има някой, който да се грижи за теб? — рече той.

— Някой ли не го прави за вас?

Той повдигна крайчеца на устата си. Алекса забеляза, че устните му бяха корави, но привлекателни.

— Всъщност не. Преди време аз се грижех за един човек, чието щастие беше по-важно от моето.

— Някоя жена?

— Не.

Незнайно защо, но тя почувства облекчение. Искаше ѝ се да ѝ разкаже за този човек, но в очите му се четеше нежелание да говори за това.

— Защо сте дошли в Лондон? Както виждам, светският живот не ви интересува.

— По работа. Имах намерение да остана само седмица, но... когато ви видях в операта, реших да отложам заминаването си.

Сърцето ѝ трепна, пулсът ѝ заби лудо и дланите ѝ се изпотиха.

— Вие, защо...

— Стига толкова въпроси, Алекса. Нямаме много време.

След миг той я придърпа към себе си, обгърна кръста ѝ с ръка, а краката му се притиснаха към бедрата ѝ.

Преди да докосне устните ѝ, той я погледна в очите и след това страстно я целуна. Дъхът ѝ секна при тази едновременно силна и нежна, наелектризираща целувка. Деймиън се възползва от момента, за да плъзне езика си вътре, и усети как цялото ѝ тяло потрепери. Той вкусваше от сладостта ѝ, отпиваше жадно от желанието, което сам бе разпалил, като я оставяше без дъх. После обхвана лицето ѝ с длани и я целуна още по-силно, като продължаваше да я гали с език.

Никой мъж не я бе желал толкова силно и тя се почувства замаяна, увлечена в някакъв огнен водовъртеж. Дълбоко от нея се изтръгна едва доловим стон на недоволство... или може би на копнеж?

След миг тя го прегърна, без да разбира какво става, уплашена до смърт от този мъж и от това, което я накара да изпита, но най-вече изплашена от самата себе си.

„Мили Боже, какво правя?“ Тя цялата трепереше и едва се държеше на краката си. Отскубна се от прегръдката му и отстъпи назад, олюлявайки се.

Бузите ѝ бяха поруменели. Тя скоро се опомни, отдръпна се още малко и му удари такава звучна плесница, че цялата градина отекна. После се обърна и тръгна, но той я сграбчи за ръката.

— Алекса!

— Оставете ме!

— Съжалявам. Знам, че не трябваше да го правя — каза той и я пусна.

— Това не променя нещата.

— Приемете го като изпитание — рече неохотно той и въздъхна. Потърка бузата си и продължи: — Ако това е някакво успокоение, вие се справихте блестящо.

Алекса не каза нищо. Самата тя често бе поставяла на изпитания своите ухажори, но те всички се бяха провалили.

— Трябва да се прибирам — рече тя и се запъти към къщата.

Сърцето ѝ все още биеше необуздано и тя вървеше с несигурна стъпка. Деймиън я настигна с две крачки.

— Не бягайте от мен. Обещавам, че това няма да се повтори... поне докато сама не го пожелаете.

Алекса се извърна и улови с поглед лунните отблясъци по лицето му.

— Нищо не разбирам. Защо просто не ми кажете какво искате от мен?

Мълчанието му трая цяла вечност.

— Честно казано, и аз самият не знам.

Това чувство ѝ беше познато — тя също не бе наясно какво искаше от него.

— Кога ще мога да ви видя? — попита той и очите му придобиха тъмносин оттенък.

„Кажи му, че не можеш, че няма да го видиш никога! Кажи му, че това е лудо, сляпо увлечение и не те интересува повече!“

— Лейди Джейн Торнхил дава малък прием тази сряда. Ако желаете, можете да дойдете...

— Ами брат ви?

— Рейни и жена му имат други планове за тогава.

Деймиън ѝ хвърли една бърза и подкупваща усмивка, хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. Тя усети топлия му дъх през ръкавицата и тръпки я полазиха.

Алекса се обърна, лицето ѝ отново поруменя, а сърцето ѝ сякаш щеше да изхвъркне. Докато бързаше обратно към къщата, тя усещаше изгарящия му поглед.

— Ти си го поканила тук!? — възкликна недоумяващо Джейн. — Баща ми ще се ядоса.

Двете с Алекса току-що се бяха върнали в дома на дука, на площад „Гросвенър“, и бяха сменили вечерните си рокли с бели нощници.

— Баща ти ще реши, че някой друг го е поканил. Освен това Негово благородие е истински джентълмен и не би го изгонил.

— Тук имаш право.

— Трябва да разбере какво преследва. Трябва да знам дали...

— Дали какво?

— Дали наистина е толкова ужасен, както се говори. Когато го гледам, виждам в него... Не знам... Има нещо... Просто не ми се вярва, че наистина е толкова лош.

— Можеш да си сигурна. Лордът е един безскрупулен развратник и заклет ерген.

— Такъв беше и Рейни, и най-добрият му приятел, Доминик Еджмонт, маркизът на Трейвънуолд. А после и двамата се оказаха чудесни съпрузи.

— Да не смяташ онзи подлец за подходящ кандидат за брак?

— Казала ли съм подобно нещо?

— Не, но определено така ми прозвуча.

— Знам, че не го одобряваш, но не зависи от мен. Ако наистина е толкова лош, колкото мислиш, значи скоро ще го разбере и аз. Междувременно лорд Фелън си остава единственият мъж, който някога е успял да ме развълнува.

— Да си развълнувана е едно, а да му се отдадеш — друго.

— Джейн!

— Това е самата истина. Така че по-добре внимавай, мила моя.

Джейн беше по-голяма от Алекса и трудно можеше да бъде заблудена. Тя бе решила да не се омъжва — за най-голямо огорчение на баща ѝ — като казваше, че все още не е намерила подходящия мъж. Имаше привлекателна външност, красиви форми, а и баща ѝ бе богат и влиятелен, така че обожатели никога не ѝ липсваха. Може би този сезон най-сетне щеше да направи своя избор.

Алекса се наведе и прегърна приятелката си.

Почти се бе съмнало, когато Деймиън се прибра в апартамента си в един от най-люксовите лондонски хотели „Клеърдън“. Ламперията от опушено дърво и дебелите персийски килими придаваха на жилището една типично мъжка атмосфера, която му напомняше за дома и смекчаваше донякъде отвращението му от претъпканите улици, врявата и вонята на града.

На влизане един лакей му отвори вратата, но Деймиън изобщо не го забеляза, погълнат от спомена за изминалата вечер. След срещата в градината той се чувстваше крайно напрегнат.

Дни наред той я бе следвал плътно по петите, бе наблюдавал всяко нейно движение и единствената му мисъл бе за наградата, която го очакваше. След тази страстна, изгаряща целувка той копнееше да бъде с жена. Затова отиде в „Коприненият жартуер“ след като плати

солидна сума, задоволи инстинкта си с една красива, дребничка проститутка. Отдавна не се бе чувствал така спокоен и блажен. Сега можеше да продължи нататък.

Докато изкачваше стълбите, лека усмивка заигра по устните му. Срещата в градината бе надминала очакванията му. Целувката обаче изобщо не влизаше в плановете му. Последното нещо, което целеше, бе да стресне момичето.

Деймиън мушна ключа си в масивната месингова ключалка и усмивката му премина в горчива гримаса. От самото начало знаеше, че няма да е лесно да уплаши Алекса Гарик. Тя добре се справяше с мъжете, ловко си играеше с чувствата им и знаеше правилата на играта.

Преди да я целуне, не беше напълно сигурен, че е девствена. Треперещото ѝ тяло издаваше, че тези чувства и копнежи ѝ бяха непознати. Съхранената моминска чест правеше завладяването ѝ още по-примамливо за него. Той се замисли за предстоящата им среща след няколко дни в дома на дука на Дендридж. Ако всичко вървеше добре, до края на вечерта Алекса щеше да се окаже негова длъжница. И то голяма.

Той бе открил още една нейна слабост. Госпожица Гарик обожаваше зелените маси. Обикновено брат ѝ се намесваше и успяваше да предотврати големите залагания от нейна страна. Като се имаше предвид, че тогава Рейни щеше да отсъства и че тя бе изцяло погълната от новото си увлечение, никой не можеше да предвиди колко точно ще загуби Алекса. Тя не беше слаб играч, но ако се наложеше, той бе готов да си послужи и с измама.

Деймиън затвори вратата на малкия си, но стилин апартамент. Вътре беше задушно, но отвореше ли прозореца, отвън щеше да нахлуе ужасният лондонски въздух. Искаше му се да си е у дома, в замъка „Фелън“, погледът му да се рее над океана и гърдите му дълбоко да поемат свежия морски бриз.

„Ще се прибера — помисли си той — след не повече от две седмици.“

Алекса Гарик се бе хванала на въдицата и скоро хитрият му капан щеше да щракне.

Той разхлаби и свали вратовръзката си, след това си разкопча ризата. Малката проститутка добре си бе свършила работата, но не бе

успяла да угаси копнежа му по Алекса. Той искаше да я прелъсти, да я накаже за онова, което бе сторила. Трябваше да го направи заради Питър. А сега, когато бе вкусил от сладостта ѝ, щеше да го направи и заради себе си. И за миг не помисли да отрече, че имаше намерение да се позабавлява.

ГЛАВА ВТОРА

— Добре ли изглеждам?

Разперила полите на бялата си копринена рокля, Алекса стоеше пред голямото позлатено огледало и оправяше дълбокото си деколте. Ръкавите ѝ бяха буфан, от прозрачен тюл, а корсетът — богато украсен с перли, които падаха на тънки наниз под бюста ѝ, отразяваха бледата светлина на лампите и нежно шумоляха при всяко нейно движение. Перли искряха и в сплетената ѝ на венче коса. Обещите и колието ѝ също бяха перлени.

— Никога не си изглеждала по-добре — каза Джейн и Алекса се усмихна.

— Благодаря.

Тя си пое дълбоко въздух при мисълта за предстоящата среща с прелестния мургав граф.

— Напрегната съм като пружина, а той едва ли ще дойде скоро, ако изобщо дойде.

— Виж, той може да е подлец, но не и глупак. Бъди сигурна, че ще дойде. — Джейн приглади непокорните си къси черни къдрици. Тя също беше много красива. — Най-вероятно ще изчака края на вечерта, за да остане насаме с теб.

Алекса кимна утвърдително.

— Ами ти, Джейн? Имаш ли нещо по-специално за тази вечер? Лорд Пери може би ще дойде.

— Лорд Пери? Маркизът показва, че се интересува повече от теб, отколкото от мен — каза Джейн и внезапна руменина изби по бузите ѝ.

— Не мисля така. Той проявява любезност към мен само заради теб. Той знае, че си най-добрата ми приятелка и се надява, че ще му помогна да те спечели.

— Наистина ли мислиш така? — попита оживено Джейн.

Тази вечер тя бе особено привлекателна в бледорозовата си рокля, богато обшита с искрящи диаманти, а топлите ѝ кестеняви очи блестяха от възлание.

— Това е напълно възможно — отвърна приятелката ѝ. Очевидно лорд Пери беше спечелил симпатиите на Джейн и Алекса искрено се надяваше, че чувствата ѝ са споделени.

— Напоследък той наистина е много мил и внимателен. И то най-вече, когато ти си наоколо.

— Да, предполагам, че...

Тя се усмихна закачливо и хвана Алекса подръка.

— Заклевам се, че скоро ще узная истината.

— Хайде, Алекса! Отдавна трябваше да сме долу.

Със свито от притеснение сърце, Алекса си пое дълбоко дъх. Отдавна не се беше чувствала толкова добре.

След смъртта на Питър тя прекарваше по-голяма част от времето си в уединение, далеч от хората. И тя, и брат ѝ страстно обичаха конете. Алекса яздеше часове наред, като се опитваше да избяга от съвестта си. Освен това се опитваше да изкупи греха си, изцяло отдавайки се на книгите. Не проявяваше никакъв интерес към мъжете, дори към онези, които успяваха да я посетят в имението „Марден“.

Алекса мислеше за лорд Фелън и се чудеше кога ли ще се появи. Все още не знаеше почти нищо за него, но той я привличаше както никой друг. Тя се усмихна. Този мургав мъж беше истинска загадка, но тя бе решила да разбули една по една тайните, които го обгръщаха.

Това, което дукът очакваше да бъде малък вечерен прием, се оказа истинско стълпотворение. Къщата на площад „Гросвенър“ обаче бе достатъчно голяма, за да побере всичките гости — близо триста души. В жълтия салон, под ослепителната светлина на кристалните полилеи, свиреше оркестър, ала Алекса бе прекалено нервна, за да мисли за танци. Вместо това прекосяваше една след друга разкошните стаи, като се спираше да размени някоя и друга дума с гостите, усмихваше се учтиво и с нетърпение очакваше пристигането на графа.

За нейна голяма изненада той, изглежда, отдавна беше пристигнал, ако съдеше по купчината пари на зелената маса пред него, когато тя го откри в индийския салон.

Алекса крадешком погледна графа и се приближи до дребния плешив мъж, който седеше срещу него.

— Добър вечер, лорд Кевъндиш. Надявам се, че се забавлявате.

— Скъпа госпожице Гарик, колко се радвам да ви видя! — отвърна той.

В този миг лорд Фелън стана с елегантно движение, за разлика от тромавия и дебеличък барон, който също се надигна и й целуна ръка.

— Отдавна не сме се виждали. Доколкото си спомням, от миналия месец, когато играхме у лорд Шефилд. Надявам се, че ви върви тази вечер.

— За съжаление не, поне засега. Имам дяволски лош късмет, но почти винаги е така, когато играя с графа — рече той и се обърна към тъмнокосия мъж. — Със сигурност познавате лорд Фелън.

— Аз...

— Мисля, че не съм имал удоволствието — намеси се Деймиън и елегантно пое ръката й.

Кевъндиш се усмихна.

— Тя е царица на вист. Последния път направо ме разори.

— Така ли? — попита графът и повдигна вежди. — Тогава защо не се присъедините към нас, госпожице Гарик?

— Имам по-добра идея, — рече баронът. — Тази вечер загубих достатъчно, а освен това умирам от глад. Госпожица Гарик може да седне на моето място — той се обърна към нея и й се усмихна мило. — Немският вист, мила моя, е игра за двама, така че изобщо няма да ви трябвам.

След като Кевъндиш се отправи към вратата, Деймиън й помогна да се настани, седна срещу нея и взе тестето. Шумоленето на картите заглушаваше лудешкото биене на сърцето й. Докато ги разбъркваше и раздаваше, тя наблюдаваше изящните му силни и уверени ръце. Спомни си колко топли бяха те, когато обхвана лицето й, за да я целуне онази вечер. При мисълта за това бузите й се зачервиха и гърлото й пресъхна.

— Чух, че обичате да играете.

— Да... Доставя ми удоволствие.

— Помислих си, че така ще можем да си поговорим.

Очите й се плъзнаха по лицето му и се спряха на един малък белег под лявото му ухо.

— Ами лорд Кевъндиш?

— Неизплатени дългове. Казах му, че искам да ви видя.

Алекса не каза нищо. Картите бяха раздадени и тя се опита да се съсредоточи върху играта. При други обстоятелства нямаше да й е

трудно. Тя обичаше да залага. В „Марден“ бе играла часове наред с Рейни и Джо, а откакто се бе върнала в Лондон — още по-често. Тя обичаше риска и влудяващата тръпка от победата. Всички нейни познати играеха, но само с джобните си пари. Много малко жени залагаха по-големи суми. Алекса играеше с тях и залозите ѝ бяха твърде големи, но обикновено печелеше.

Напоследък прекарваше дълги часове край зелената маса или играеше на други хазартни игри и лотарии.

Понякога печелеше, друг път не, а от време на време губеше повече, отколкото бе допустимо. Веднъж Рейни я скастри и ѝ разказа за дукасата на Девъншир, чиято луда страст по хазарта я бе разорила. Въпреки това Алекса продължаваше да играе, а Рейни явно не се притесняваше особено от това. Тя му бе обещала да бъде по-умерена, но в крайна сметка не беше вече дете. Тя разполагаше със свои пари и не се нуждаеше от разрешението на брат си, за да играе.

— Вие раздавате, госпожице Гарик — рече графът и гласът му я изтръгна от мислите ѝ. Той изглеждаше прекрасно в безупречния си гълъбовосив фрак, жилетка в цвят бордо и тъмносиви панталони. Тъмните цветове, които предпочиташе, допълваха неговия чар.

Времето минаваше, а те продължаваха да играят. Алекса погледна тестето и прехапа устни — цяла вечер губеше.

— Защо не спрем за малко? Изглежда, късметът ме забрави.

— Но как?! — отвърна графът. — Ами последните няколко раздавания? Определено късметът ви се възвръща.

Тя наистина бе спечелила последните няколко игри. Той не откъсваше поглед от нея и сърцето ѝ се преобърна.

— Разбира се, ако се страхувате от риска, можем...

Алекса вдигна глава. Ужасно бъркаше, ако я смяташе за страхлива.

— Картите, господине. Играта едва започва.

Деймиън се усмихна и тя отново си помисли колко красив бе той. Чертите му бяха правилни и строги. Той бе истински мъж, а не хлапак — цялото му същество излъчваше това усещане.

Алекса се огледа, като неволно го сравняваше с останалите мъже в салона. Една шумна компания играеше лантурлу на съседната маса. Някои от дамите го поглеждаха крадешком, а мъжете го зяпаху злобно.

Те продължаваха да играят и с напредването на вечерта тя все по-често се изчервяваше от неговите комплименти и ръцете ѝ все по-често потрепваха. Той бе по-очарователен от всякога и тези очи... непрестанно я гледаха, възхищаваха ѝ се, разкриваха копнежа му и безмълвно ѝ казваха, че да бъде с нея тук, на тази маса, бе неговото най-голямо желание.

Тълпата отдавна се бе разотишла, въпреки че няколко заклет комарджии все още играеха в индийския салон, заедно с нея и графа. Други се гощаваха на една дълга шведска маса в голямата трапезария.

Алекса не бе сложила хапка в устата си. Вместо това тя отпиваше шери от една чашка, която кръжащите келнери не оставаха празна. Ако не беше присъствието на графа и вътрешното ѝ напрежение, отдавна да ѝ се бе замаяла главата.

— Ваш ред е, госпожице Гарик.

Алекса погледна картите си. Много отдавна трябваше да се откаже. Рейни щеше да побеснее, ако разбере колко бе прахосала в компанията на лорд Фелън, но ето че отново ѝ потръгна. Държеше почти всички козове и беше първа. Цяла вечер не ѝ се бяха падали подобри карти. Ако имаше късмет, тя би могла да вдигне залога и да си върне загубеното. Така щеше да покаже на графа, че с нея шега не бива.

— Струва ми се, че сме доста скромни, господине. Какво ще кажете да удвоим залога? — попита тя с усмивка.

Той склочи вежди.

— Доста рисковано!

— Е, ако ви се вижда много...

— Вашето желание е закон за мен, прекрасна госпожице.

И така продължиха. За съжаление обаче, въпреки силните ѝ карти, лорд Фелън извади още по-силни и спечели играта, както и следващата, и по-следващата...

— Мисля, че ме разорихте — призна накрая тя. — Никога не съм виждала такъв късмет.

— Просто ми вървеше.

— А и умеете да играете.

— Както и вие, госпожице Гарик — той се усмихна и грациозно мина зад нея, като кавалерски ѝ помогна да стане. — Що се отнася до

дълга ви, предполагам не носите подобна сума със себе си. Ще се радвам да получа вашия чек.

— Моят чек... о, да... направо изгубих представа каква е сумата.

Графът ѝ показва талона. Той го погледна бегло и леко присви устни.

— Както излиза, вие ми дължите малко повече от 90 хиляди лири.

Алекса зяпна недоумяваща.

— 90 хиляди лири! — сърцето ѝ щеше да изскочи. — Не ми се вярва да е толкова много.

— 93 390, ако трябва да сме точни.

— Има... има някаква грешка, нещо в сметките...

— Това показва талонът — той ѝ подаде листчето и Алекса погледна цифрите — черни и закръглени, те сякаш я укоряваха.

Алекса го провери отново и отново. Нямаше никакво съмнение, че бе проиграла едно малко състояние. Тя укроти дишането си и се втренчи в графа.

— Това ли искахте? Парите ми? Затова ли ме преследвахте?

Той се огледа да види дали някой не ги слушаше. Повечето гости си бяха тръгнали, а останалите се бяха задълбочили в играта.

— Никога не съм преследвал парите ви, Алекса.

Тя изправи рамене. Все още се чудеше как бе позволила така лесно да я заблудят и защо сега се чувстваше измамена.

— Не се притеснявайте за парите. Аз съм много богата, както сам знаете. За съжаление може да ми отнеме малко време.

— Колко? — попита той.

— Бих могла да ви ги изплащам на вноски съобразно парите, които получавам всеки месец. Брат ми е мой попечител, докато се омъжи или навърши 23 години. Така че, дотогава просто няма начин да ви изплатя цялата сума наведнъж.

— Защо не помолите брат си да ви услужи?

— Рейни няма нищо общо с това. Не той ви дължи пари, а аз. И аз ще се погрижа за това — каза тя и за момент си помисли, че графът ще се възпротиви. Вместо това той само се усмихна.

— Надявах се да го кажете.

— Какво? Какво имате предвид?

— Вече ви казах, Алекса, че вашите пари не ме засягат, интересувате ме вие самата. Копнея за вас от първия миг, когато ви видях.

Тя се изчерви и смутено попита:

— За какво говорите? Да не искате да кажете...

— 90 хиляди лири е голяма сума — рече той, без да отмества пронизващите си очи от нея. — Елате с мен, споделете с мен нощта и ще ви ги опростя.

— Вие сте луд.

— Може би. Аз съм обладан от вас. Брат ви едва ли ще ми позволи да ви ухажвам, така че съм принуден да не подбирам средствата, за да ви имам... поне за една нощ.

Алекса мълчеше стъписана.

Мили Боже. Той бе решил да я прелъсти, без да му мигне окото. Ако му позволеше, той щеше да го направи, знаеше как.

— Утре ще ви изпратя моя чек.

— Ще ме намерите в хотел „Клеърдън“.

Тя кимна сковано и понечи да си върви, но той я хвана за ръката.

— Другата седмица по същото време ще очаквам вас или парите — пръстите му погалиха чувствено дланта ѝ. Сякаш огън пламна в нея и тръпки полазиха тялото ѝ.

— Това сте го замислили предварително, нали?

— Да.

— Толкова ли силно ме желаете?

— Много повече — умоляващите му неустойими очи сякаш проникваха в нея.

— Благодаря ви за приятната вечер. Лека нощ, лорд Фелън — рече тя и едва се усмихна. Събра полите на роклята си и излезе от стаята.

Докато я наблюдаваше как си тръгва, Деймиън изпитваше странна смесица от чувства. Гордееше се, че бе постигнал следващата цел от плана си. Не знаеше какъв щеше да бъде нейният избор, но предчувстваше удоволствието, ако той съвпаднаше с неговото желание. След една такава вечер, прекарана с нея, кръвта му направо бушуваше. Звънкият ѝ, леко дрезгав смях го влудяваше. Той бе решил да я притежава така или иначе, да я види съсипана и с това да постигне възмездие за смъртта на Питър.

Тя си го заслужаваше, дори много повече.

Едно кътче от съзнанието му продължаваше да упорства и да не приема неговите планове. Същото онова кътче, което постоянно му напомняше какъв безскрупулен мръсник бе всъщност. Това бе онази нищожна, почтена частица от него, която непрекъснато го тормозеше, правеше го нерешителен и го изпълваше със съмнение. Именно това късче съвест му показваше, че Алекса далеч не бе толкова хитра, колкото очакваше. И далеч по-очарователна. Сам не искаше да признае, че откакто я наблюдаваше, тя не бе подвела нито един мъж и изобщо не бе онази егоистична, разглежена млада наследница, която бе очаквал да срещне.

Деймиън се отправи към входа, без да обръща внимание на редиците от мраморни бюстове, нито пък на огромния стъклен купол над главата му. Щом стъпи навън, той си пое дълбоко въздух. Подмина един лакей в златна ливрея и слезе по широките каменни стъпала, потънал в мисли за Алекса Гарик и последиците от тази вечер. Със сигурност щяха да плъзнат слухове за тях двамата, но все пак те дори за миг не бяха останали насаме. Освен това и най-благоприличните гости на приема бяха опитали късмета си с картите. Най-вероятно Алекса щеше да получи за провинението си да бъде в неговата компания един-два укорителни погледа и някоя и друга по-остра дума от брат си. Истинският проблем беше какво щеше да направи тя?

Деймиън продължи по алеята до улицата, където един слуга извика черния му файтон. По целия път до хотела той се чудеше дали планът му ще успее. Дали Алекса ще помоли виконта за пари, или сама ще уреди нещата? Той се надяваше на второто.

Алекса обичаше да играе хазарт и картите тази вечер отново го доказаха. Той я бе примамил и надхитрил, като през цялото време се стараеше да я очарова. Дали щеше да приеме предизвикателството, както се надяваше? До средата на седмицата щеше да знае дали все още е в играта.

Деймиън видя Алекса още два пъти тази седмица. Първия път на малко парти у полковник сър Уилям Томас, а втория — на едно соаре у известната мадам Тримейн. Там той остана за малко, като отдалеч наблюдаваше жертвата си и без думи й казваше колко силно я желае. Той бе получил чека, но нейното поведение продължаваше да го изненадва.

По време на кратките си престои у дома Деймиън бе прочел писмата от майка си и от сестра си Мелиса. Те му бяха съобщили за самоубийството на Питър. Именно от тях той знаеше, че несподеляната любов към Алекса Гарик го бе тласнала към смъртта. Тази жена бе измамила Питър, че го обича, и се бе позабавлявала с него. Когато той поискал ръката ѝ, тя му се изсмяла в лицето. В деня на трагедията било намерено писмо на масата му, в което брат му се бе определил като „по-малък син, без пукната пара“. Без титла и с много по-малко пари от нея, младият Питър изобщо не можел да бъде сериозен кандидат за Алекса. Тя просто го бе изиграла.

Въпреки че Деймиън рядко виждаше майка си и не бе много близък с нея, той не се съмняваше в достоверността на писмата. До смъртта на Питър сестра му била най-добрата приятелка на Алекса. След това обаче Мелиса прекратила дружбата им, а Алекса се оттеглила в едно от големите имения на брат си. Там тя успяла да избегне евентуалния скандал заради безсърдечното си поведение.

Сега обаче нямаше как да го избегне.

Преди два месеца Деймиън бе приключил работата си на континента и се бе завърнал в Англия. Беше се заклел, че жената, отговорна за смъртта на Питър, ще си получи заслуженото. На майка си и на сестра си писа, че смята да остане в Лондон, с което искаше да ги държи настрана. Той бе решен да съсипе репутацията на любимката на обществото и ако този план не успееше, щеше да измисли друг.

Деймиън пристъпи по дебелия персийски килим до прозореца на спалнята си. Надвисналата мъгла превръщаше светлината в зловещо сияние. У дома той харесваше леката мъгла, която обгръщаше скалите, но тук тя го потискаше. За кой ли път той отново поиска да си бъде вкъщи.

„Не остана много“ — рече си той. До средата на седмицата щеше да е наясно дали ще продължи нататък. С малко повече късмет възмездиято щеше да бъде постигнато и той щеше да се върне в замъка си. Деймиън горчиво се усмихна при мисълта за предстоящите събития.

— Да не си се побъркала? — възкликна лейди Джейн с опулени от ужас очи.

Те бяха излезли на разходка с открития кабриолет на дука, носещ неговия позлатен герб. Целият лондонски елит бе излязъл в Хайд парк.

— Не викай, за Бога. Не е чак толкова лошо.

— Напротив, много по-лошо е.

Тропотът от копитата на четирите изящни сиви коня огласи последвалата тишина.

— Да не мислиш, че ще го оставя да ме прелъсти? Просто се съгласих да се срещнем отново. И за миг не съм си помисляла да направя нещо друго, освен да изпия чашка шери с него и...

— И какво?

Алекса се усмихна и вирна брадичката си.

— Може да му позволя да ме целуне.

— Можеш да му позволиш да те целуне...

— Престани да повтаряш всяка моя дума, Джейн. За Бога, казвам ти всичко това, защото ще ми трябва помощта ти. Не очаквах, че ще отидеш толкова далеч...

— Е, трябвало е да го очакваш. Как можеш да мислиш за нещо такова, толкова дяволски необмислено.

— О, Джейн!

— Очевидно лорд Фелън очаква много повече от една целувка. Не можеш да си толкова сляпа. За 90 хиляди лири един мъж със сигурност ще желае много повече.

— Но аз ти предавам неговите думи. Намеренията му са напълно почтени. Ако искаше да ме застави да го направя, имаше и по-лесни начини.

— Хрумвало ли ти е някога, че може да не те застави? — попита Джейн и я хвана за ръката. — Виж, Алекса, ти си най-скъпата ми приятелка, но понякога си твърде... импулсивна.

— От доста време не съм импулсивна и не мога да ти опиша колко добре се чувствам.

— При други обстоятелства бих те насърчила. Този мъж обаче няма да те остави да му завъртиш главата, както ти си знаеш.

Те завиха по алеята и кабриолетът попадна в сянката на един разлистен бук. Оттатък слънцето танцуваше по повърхността на езерцето, опасно от тополи. Едно момче, наведено над брега, пускаше хартиени лодки.

— Не мисля, че лорд Фелън ще ми направи нещо. Просто ще се срещна с него, ще поседим малко, той ще ми върне чека или ще се съгласи да му дам сумата по-нататък.

— Ами, ако не се съгласи?

— Тогава ще разбера що за човек е и... ще забравя чувствата, които събужда в мен сега.

— Доста е опасно, Алекса.

— Всичко в живота е опасно, Джейн. Смъртта на Питър ме накара да го разбера. Ако не бях флиртувала така безсрамно, ако не го бях подвела...

— Не говори така. Тогава беше много по-незряла. Ако можеше, нямаше да прекараш толкова време с него.

— Не, нямаше. Щях да си стоя кротко вкъщи, както през тези две години. Щях да оставя брат ми да ме омъжи за някой вдървен стар благородник, както би му харесало.

— Брат ти никога няма да те накара да се омъжиш за старец.

— Добре, тогава за някой надут, превзет млад благородник.

По лицето на Джейн премина бегла усмивка.

— Вече заплати за своето безразсъдство. Мислех, че си извлякла поука.

Алекса извърна поглед настрани към нацъфтелите кокичета, минзухари и зюмбюли.

— Никога вече няма да бъда онова разглежено, себично, безотговорно момиче. Изморих се обаче да се страхувам от живота, от това да не нараня някого, да не нараня самата себе си. Трябва да го направя, Джейн. Искam да го направя. Моля те, опитай се да ме разбереш! — Алекса се наведе и я прегърна. — Просто искам да поговоря с него, да разбера нещо повече за живота му. Няма да се бавя повече от час-два.

Джейн въздъхна.

— Е, добре, но обмисли всяка своя стъпка!

Алекса й отправи една ослепителна, бяла усмивка.

— Благодаря ти, Джейн. Не мога да повярвам каква късметлийка съм, че те имам за приятелка.

— И аз не мога да повярвам. Трябва да съм луда, за да съм ти приятелка.

И двете се разсмяха, но на Джейн съвсем не й беше до смях.

ГЛАВА ТРЕТА

Облечена в златистокафява рокля, Алекса вдигна качулката на пелерината си и се качи в малкия покрит файтон, който Джейн ѝ бе заела. Приятелката ѝ я бе успокоила, че може да има доверие на кочияша — един слаб, русоляв момък. Според плана им той трябваше да я закара и да я изчака пред „Раковината“ — малка, привлекателна, но уединена странноприемница в края на града, която графът бе избрал за място на срещата им.

Алекса бе спокойна и не се страхуваше, че лорд Фелън иска да я прелъсти. Тя самата нямаше да допусне подобно нещо. Беше напълно сигурна, че ще го накара да се държи джентълменски и че ще ѝ се отдаде да научи нещо повече за тайнствената му личност. Искаше да разбере с какво я привличаше.

Алекса се облегна на тапицираната с червено кадифе седалка. Джейн единствена знаеше за нейното решение. Рейни ѝ бе позволил да остане още малко в голямата къща на дука в града. По всичко личеше, че двете с Джейн добре се забавляваха. Дукът и брат ѝ бяха еднородушни, че Лондон им се отразява много благоприятно.

Сега Алекса бе на път да разбере доколко бяха прави.

Странноприемницата се намираще до едно селце, малко встрани от пътя за Хампстед Хийт, по който се стигаше до „Стоунлей“. Лорд Фелън вероятно вярваше, че тя щеше да дойде от тази посока. За Алекса обаче щеше да бъде много по-трудно да заблуди брат си, отколкото дука и многобройните му слуги.

Колелата на каретата тракаха по паважа и Алекса поглъщаше шума на града: зарзаватчий и амбулантни търговци приканваха купувачите; просяци искаха милостиня; пияни войници ломотеха мръсни песни. От втория етаж на една къща някой наруга събралите се отдолу хулигани и подигравките им секнаха, когато ги заля с помия.

Най-сетне градската врява заглъхна и отстъпи място на една блажена тишина. Тук въздухът ухаеше на свежа, скоро окосена трева и

на вечерна роса. Някъде далеч мучеше крава. Малко след това се разминаха с една пощенска кола, която отиваше към града.

Не след дълго кочияшът дръпна юздите и конете завиха по една тясна алея, която ги отведе до високия, сводест вход на странноприемницата.

Стомахът ѝ се бе свил на топка, а дланите ѝ бяха мокри. Тя пристегна качулката си, когато вратата на каретата се отвори. Пое си дълбоко дъх и неспокойно огледа двора на хана. В дъното се виждаше сламеният покрив на конюшната. Няколко бездомни псета се въртяха около празните файтони, но от лорд Фелън нямаше и помен. Смелостта ѝ почти се изпари.

Изведнъж стройната му, мъжествена фигура се появи в мрака. Носеше черен костюм, жилетка от златиста коприна, безупречно бяла риза и вратовръзка. Сините му очи изглеждаха по-красиви от всякога, а черната му коса блестеше като абанос на лунната светлина.

Той се приближи. Погледът му жадно поглъщаше румените ѝ бузи, забързаното ѝ дишане и дръзкото ѝ деколте.

Деймиън се усмихна и Алекса усети, че краката ѝ се подкосяват.

— Добър вечер, мила моя.

Преди още да намери подходящия отговор едната му ръка здраво обгърна кръста ѝ, а с другата нежно докосна бузата ѝ, повдигна брадичката ѝ и я целуна. Алекса издаде едва доловим звук. Топла вълна обля тялото ѝ, сърцето ѝ заби лудо и тя се изчерви.

Целувката трая само миг, но ръката му остана на кръста ѝ.

— Хайде да влезем. Вътре ще се чувстваме по-удобно.

Тя обаче изобщо не се чувстваше удобно. Неуверена и замаяна, Алекса беше като риба на сухо, като сърна попаднала в капан. Веднъж стигнала дотук, връщане назад нямаше. Тя кимна леко и го последва през тежката дъбова врата на хана.

Отвътре къщата изглеждаше доста простовата — с нисък таван, дебели греди и под, покрит с плочи. В единия край на кръчмата имаше голямо каменно огнище. Мебелите обаче бяха луксозни — маси в стил Шератон, канапета и столове с доста пъстра дамаска. Малките лампи с китова мас бяха запалени и заедно с отблясъците от огъня създаваха топла и уютна атмосфера. От кухнята се носеше апетитна миризма на печено.

Те мълчаливо се качиха по стълбите. Алекса усещаше нежния допир на финия плат на костюма му. Одеколонът му ухаеше на мускус. Когато достигнаха площадката, сърцето ѝ продължаваше да бие лудо, ръцете ѝ все така потрепваха и тя ставаше все по-нетърпелива. Разбра, че искаше да бъде тук, с него.

Деймиън пъкна тежкия месингов ключ и я въведе в един скромен апартамент. Близо до огнището имаше малка кръгла маса, с бяла ленена покривка и прибори за двама. От сребърните блюда с похлупаци се вдигаше пара, огънят гореше в камината и стаята ухаеше на мускус. Един брой на „Морнинг Хроникъл“ бе оставен прилежно сгънат на облегалката на дивана, а през отворената врата на съседната стая тя видя легло с балдахин.

Страните ѝ отново пламнаха и тя едва се сдържа да не избяга.

Шумът от затварянето на вратата отекна в нея като гръм.

— Радвам се, че дойдохте — рече той и преди да може да го спре свали пелерината ѝ и я метна на един стол. Изчака я да си свали ръкавиците, взе ръката ѝ и я целуна.

— Страхувах се, че ще промениш решението си.

Допирът на устните му разпали огъня в нея.

— Променях го поне сто пъти. И досега не знам каква лудост ме накара да дойда.

Гледаше я така неумолимо, че чак ѝ прималя. Алекса се страхуваше, но не искаше да си тръгне.

Графът се усмихна чувствено, краката ѝ се подкосиха и изведнъж ѝ стана непоносимо задушно. Всичко се оказа много по-сериозно, отколкото бе очаквала.

Преглътна и вдигна очи към него, но той я погледна мило и отпусна ръката ѝ.

— Едно шери?

— Да, моля. — Цяла бъчва нямаше да ѝ стигне да успокои нервите си, но и една чашка щеше да ѝ е от полза.

С широки грациозни крачки той отиде до бюфета и ѝ наля една чашка, която тя пое с треперещи пръсти.

— За нас! — рече той и вдигна чашата си. — Нека и двамата спечелим от тази нощ.

Алекса не докосна шерито.

— За вас, господине. За един достоен противник!

Сега той не помръдна и над очите му сякаш падна тъмна сянка, Алекса отпи и парещата течност се плъзна по гърлото ѝ и още по-надолу, като че ли той сам я бе докоснал.

— Изглеждаш великолепно тази вечер. Не можеш да си представиш колко много исках да остана насаме с теб.

Тя отново хвърли поглед към леглото в съседната стая. В единия му край покривката бе загърната.

Алекса усети познатата тежест в долната част на стомаха си, но когато той пристъпи, тя се отдръпна.

— Извинете ме. Сега разбирам колко глупаво постъпих, като дойдох... Добре съзнавах опасността, но... Във всеки случай това е истинска лудост, а и не съм тук за това, за което си мислите.

— Така ли? А защо тогава?

— Знам какво очаквате от мен. Знам, че когато се съгласих да дойда, вие си помислихте, че съм решила да си върна чека с цената на моята чест. Трябва да ви кажа обаче, че се надявах да ви убедя да размислите.

— Когато се отнася до теб, ми е трудно да бъда разумен — каза Деймиън и повдигна крайчеца на устната си. Той отново направи крачка към нея, но тя пак се отдръпна.

— Лорд Фелън, опитвам се да ви кажа, че не съм любовницата, която очаквате. Нито съм някоя развратница, готова да се продаде на всякаква цена. Сигурна бях, че като дойда, ще поговорим за чека и ще ви убедя да постъпите като джентълмен. Надявах се поне да изчакате докато навърша 23 години. Знам, че ви разочаровах, но просто не съм готова за подобни...

Той остави чашата си и стана сериозен. Отново тръгна към нея, но този път не спря.

— Недейте — промълви тя. Цялата трепереше от страх.

— Всичко е наред, Алекса. Не се плаши. Не те доведох тук, за да те вкарам в леглото си — той погали бузата ѝ и дръпна нежно една къдрица над ухото ѝ. — Никога не съм те смятал за развратница. Просто помислих, че... споделяш чувствата ми. Реших, че дългът ти може да бъде оправдание за това, което и двамата желаем отдавна.

Тя се изчерви, защото знаеше, че беше прав, поне отчасти. Тя беше тук, защото така поиска, защото желаше да го види, да си поговорят, просто да бъдат заедно.

На лицето му се изписа познатата смущаваща усмивка, но очите му останаха непроницаеми.

— Така и така стигнахме дотук, можем поне да се позабавляваме. Хайде да вечеряме. Така ще се опознаем, ще поговорим за парите и после ще решиш дали да останеш.

Алекса прехапа устни, думите му звучаха приемливо. Графът не я задържаше насила. Освен това искаше да разгадае този негов мистериозен поглед. Той се появяваше в очите му всеки път, когато не бе нащрек или я наблюдаваше, без да знае, че тя го следи. Този поглед, изпълнен с копнеж, сякаш ѝ повеляваше да остане. Той ѝ разкриваше едно странно желание, а може би болезнена самота.

Ако останеше, щеше да закъснее и Джейн щеше да се побърка от притеснение. Тя ѝ бе обещала да остане с лорда само колкото да го убеди да ѝ върне чека и да се прибере преди полунощ. Сега той стоеше пред нея — висок, мургав и невероятно красив. Искеше да протегне ръка и да го докосне, да зарови пръсти в черната му коса и да погали нежната му кожа. Умираще от желание да я целуне отново.

— Е, добре — чу гласа си тя.

Като истинска приятелка, Джейн щеше да се разтревожи. Щом се прибереше, Алекса щеше да ѝ обясни, че ѝ бе отнело повече време, отколкото бе предполагала. Дори и да не я разбере, Джейн никога нямаше да научи за безсрамните ѝ своеволия.

— Готвачът ни е приготвил нещо специално. Надявам се да ти хареса.

Като продължаваше да я държи през кръста, Деймиън я отведе до масата и ѝ помогна да седне на един тапициран стол с висока облегалка. В този миг Алекса усети топлия му дъх във врата си и настръхна.

— Нямах представа с какво нетърпение очаквах тази вечер.

Той зае мястото срещу нея с изненадваща лекота. Раменете му ѝ се сториха по-широки отпреди, а кожата му — по-тъмна. На светлината на лампата косата му изглеждаше гарвановочерна.

— Аз... също я очаквах с нетърпение — извърна поглед Алекса.

Това беше самата истина.

Лорд Фелън се протегна през масата и напълни чашката, която незнайно как бе пресъхнала.

— Желая те, Алекса. Не мога да го отрека. За момента обаче ми стига, че си тук.

Скрити под масата, ръцете ѝ трепереха. Тя тайно бе копняла да срещне истинския мъж и графът беше точно такъв. Въпросът бе дали тя бе истинска жена, или все още момиче.

В дъното на конюшната Барни Дилард извади от джоба си малкия часовник, който лейди Джейн му бе дала, и го погледна.

Полунощ! Света Богородице, момичето беше вътре от часове. Досега трябваше да е излязла. Отдавна трябваше да са на път за Лондон. Конете пръхтяха и ровеха с копита земята, по-неспокойни от самия него.

Какво, по дяволите, правеше вътре? Мили Боже, лейди Джейн щеше да побеснее. На тръгване му бе дала часовника и той забеляза, че красивото ѝ лице бе засенчено от тревога за приятелката ѝ. Тя му бе заръчала, ако госпожица Гарик не излезе от странноприемницата до полунощ, да разпрегне единия кон и да тръгне светкавично към „Стоунлей“. Там трябваше да намери виконта и да му каже, че сестра му бе в опасност. Барни трябваше да доведе негово благородие колкото може по-бързо. Без да му казва подарката, той разбра, че трябваше да си държи устата затворена за всичко останало.

Нейно благородие не бе казала нищо повече, а и не му влизаше в работата да пита. Трябваше да изпълни всичко и той почти се бе успокоил, че му се вижда края.

Сега обаче Барни бе решил да действа. Освободи единия жребец от впряга и се метна на гърба му. След миг той вече препускаше надолу по пътя. Алената му ливрея се вееше зад гърба му и копитата трополяха по земята. Скоро щеше да е в Стоунлей. Ако виконтът имаше още един такъв добър кон, двамата бързо щяха да се върнат.

„Какво ли ще стане после?“ — чудеше се Барни.

Деймиън напълни отново високата ѝ кристална чаша и се заслуша в смеха ѝ — звънлив, леко дрезгав, но най-съблазнителния, който някога бе чувал.

Вечерта премина точно както ѝ бе обещал — разговаряха за книги, любими и на двамата, за пиеси, които и двамата бяха гледали, за Наполеон и за последните новини от войната. И двамата внимателно подбираха темите. Поговориха накратко за нейното семейство, а за неговото той само бегло спомена. Алекса се чувстваше спокойна, играта на въпроси и отговори ѝ доставяше удоволствие. Харесваше ѝ да го дразни, но щом усетеше надигащата се вълна, млъкваше.

Привидно любезните им думи и скучните теми не можеха да скрият взаимното им влечение. Нито за миг той не спираше да си я представя в леглото си.

Те приключиха с вечерята — морски език със сметана и лук, последван от яйчен крем и захаросани плодове. Алекса погледна към часовника над камината.

— Боже мой, как лети времето! — възкликна тя с усмивка и Деймиън отново усети сладостта на тези сочни, леко нацупени устни с цвят на роза.

Без да продума, той се изправи и ѝ помогна да стане. Помисли си, че въпреки късния час всичко се движеше по план. Той бе изчислил всичко до последната минута. До този момент нещата се подреждаха добре, но истинското изпитание предстоеше.

Когато Алекса се изправи, той се наведе и я целуна по рамото — кожата ѝ беше мека и сладка като сметана.

— Не искам да си тръгваш — прошепна ѝ той. Това беше самата истина.

Обърна я с лице към себе си и я дари с нежна целувка, която тя без колебание прие. Устните ѝ бяха сочни и сладки като праскова, а дъхът ѝ бе с привкус на шери. Трябваше да събере цялата си воля, за да укроти желанието, което кипеше в него. Искаше да я целува страстно, докато, вкопчена в него, тя започнеше да го моли да не спира. Алекса обаче се отдръпна и не му даде тази възможност.

— Късно е и трябва да вървя.

Той отново целуна треперещите ѝ устни и тя се вкопчи за реверите му. Ръцете му се плъзнаха надолу по тялото ѝ, обхванаха изящните ѝ, женствени форми и, я притиснаха към него. Плоският ѝ стегнат корем се долепи до слабините му и той се възбуди още по-силно.

Когато промуши езика си между устните ѝ, желанието напълно го завладя, защото разбра, че и тя копнееше по него.

Алекса с мъка се отскубна от прегръдката му. Дишаше тежко, а очите ѝ бяха заслепени от страст. Тя отстъпи към вратата, сякаш всеки момент щеше да хукне навън.

— Не си отивай! — каза Деймиън и я спря до една масичка пред канапетото.

Трепкащият пламък на свещта осветяваше нежните черти на лицето ѝ, извитите ѝ бакърени вежди и зелените ѝ като пролетни листа очи.

Цяла вечер тялото му преливаше от желание по нея и кръвта му бушуваше. Цяла вечер бе чакал този момент, твърдо решен да спечели играта.

— Трябва да вървя — повтори Алекса, като едва си поемаше дъх. Тя отстъпи към вратата с широко отворени от уплаха очи.

— Остани! — той се наведе да я целуне отново, но тя ловко се отдръпна.

— Не мога — рече тя отчаяно и пипнешком потърси дръжката на вратата зад гърба си.

Решителният момент настъпи. Деймиън не предполагаше, че тя има толкова силна воля. Въпреки че го желаше, не бе готова да му се отдаде. Той се усмихна едва забележимо. Отдавна не бе срещал жена, която да устои на чара му. Тя бе по-смела и по-страстна от повечето негови познати. И все пак той не мислеше да се отказва.

Притисна гърба ѝ до вратата и когато тя някак си успя да я отвори, той я затръшна.

— Но какво правите?

Не беше я излъгал, нямаше никакво намерение да я насилва. Просто трябваше да я задържи още малко. Това бе скритият му коз — да си поиграе с нея и да я съблазни, както винаги правеше с жените.

— Предполагам, че брат ти е в имението „Стоунлей“.

Смяната на темата я свари неподготвена.

— Да, Рейни е там, но какво...

— Първата ми работа утре ще е да го посетя.

Тя се стъписа за момент, с пребледняло от ужас лице, и впи поглед в него. Красивите ѝ устни леко се разтвориха, но останаха безмълвни.

— Не говорите сериозно, нали?

— Мила моя, страхувам се, че съм напълно сериозен.

— Но, аз... аз си помислих, тоест... искам да кажа, че споделеното тази вечер е от значение за вас. То е повече от достатъчно обезщетение за неразумните ми залагания. Ако ли не, както вече ви казах, аз съм готова да си изплатя дълга веднага щом получа наследството си.

— Скъпа, трябва вече да си наясно, че не съм и никога няма да бъда джентълмен. Що се отнася до 90-те хиляди лири, можеш да си сигурна, че за тази солидна сума очаквам нещо повече от една целувка.

Страните ѝ почервеняха от гняв и стомахът ѝ се сви при мисълта, че я бе измамил.

— Вие сте мръсник, лорд Фелън.

— Точно това не съм, госпожице Гарик.

— Да не очаквате от мен да...

— Именно — каза той.

Едва изрекъл това, Деймиън се замисли за пореден път дали постъпва правилно с нея. Тя изобщо не отговаряше на първоначалната му представа. Алекса бе толкова сладка, жизнерадостна и чаровна. Притежаваше красотата на зряла жена, но с невинността си можеше да трогне и най-големия женкар.

За момент му се прииска да бъде мъжът, който тя бе очаквала да срещне. Щеше му се да беше просто тайнствен непознат, привлечен от една красавица, готов на всичко за нея. В следващия миг се сети за брат си — жаден за живот младеж, който я бе обичал и ѝ бе вярвал и който, отчаян от нейния отказ, бе опрял дулото в главата си. Той си представи Питър, потънал в локва кръв, и все още димящия револвер.

— Още една целувка може би ще свърши работа — рече той с насмешка. — Ако си малко по-усърдна, може и да ме убедиш да забравя за дълга ти.

Деймиън се протегна и я хвана за китката, дръпна я грубо към себе си и впи устни в нейните. Тя упорстваше и се виеше в прегръдките му. Изведнъж се освободи, отстъпи леко и му удари плесница.

Алекса дишаше тежко и го гледаше недоумяващо. Въпреки че на лицето му се изписа горчива усмивка, той усети тръпката между краката си. Графът хвърли бърз поглед към часовника над камината.

Дойде ред и на последния му коз. Надяваше се интуицията да не му изневери.

— Вратата е там, Алекса. Щом думите ти значат толкова малко, защо просто не си тръгнеш? Иди си вкъщи при батко и го помоли да те измъкне от поредната ти каша. Той ще ти се поскара малко, но какво толкова? Това не е висока цена, за да запазиш достойнството си.

От ярост лицето ѝ стана безизразно като от камък. До този момент, както и при играта на карти, печелеше все той, но не и тази последна ръка.

— Дойдох, за да си взема чека — каза тя. — Какво очаквате да направя?

Най-сетне. Наградата, която толкова дълго бе чакал, сега стоеше пред него с цялото си ослепително великолепие. Просто трябваше да си я вземе.

— Ами, за начало защо не разпуснеш косата си. Копнея за нея, откакто те видях за първи път в операта.

Меките ѝ сочни устни пребледняха. Зелените ѝ очи хвърляха искри и всеки нерв от тялото ѝ потрепваше от ярост. С резки движения извади фибите и те се разпиляха по пода. После тръсна глава и гъстата ѝ тъмночервена коса се спусна нежно по раменете ѝ. На светлината от свещта тя падаше на златисточервени вълни и Деймиън усети прилив на желание в слабините си.

— Съблечи се. Време е да разбере дали си струваше усилията.

Алекса прехапа устни. Той се усъмни дали ще има тази смелост. Опитът му да я прелъсти се бе провалил, но все пак можеше да доведе плана си до успешен край, ако я задържеше още малко.

— Приятно ли ви е да унижавате жените, лорд Фелън? Може би изпитвате някакво извратено удоволствие?

— Искам те в леглото си, Алекса. Още като дойде, знаеше, че нищо друго не ме интересува. Ти ми даде дума и аз ти повярвах. Очаквам да изпълниш обещанието си.

Около пълните ѝ с ярост очи се появи още един кръг. Цялата трепереше, но не от страх, а от гняв. Заповедите му я изкараха от равновесие, но не смяташе да му позволи да я надхитри.

Алекса изви ръце зад гърба си, разкопча няколко копчета от роклята си, а други откъсна, но все още стоеше облечена.

Деймиън пристъпи напред, отмести треперещите ѝ ръце и се справи с останалите копчета. Роклята се плъзна по тялото ѝ и се свлече на пода. Сякаш бе стъпила сред голяма купчина есенни листа.

Тя прекрачи надиплената си рокля и я подритна настрани. Не носеше корсет. Една прозрачна бяла риза я покриваше от раменете до коленете, но не можеше да скрие изящната извивка на чувствената ѝ гръд, нито съблазнителните тъмни кръгове около зърната ѝ.

— Да продължавам ли, лорд Фелън? Или това е достатъчно за перверзните ви желания?

— Ако наистина искаш да ми доставиш удоволствие, то това е само началото... но... може би се страхуваш да не ме разочароваш?

Алекса го изруга наум. С яростен замах тя съблече ризата си презглава и червеникавата ѝ коса се люшна тежко. С изключение на оскъдното ѝ копринено бельо тя стоеше съвсем гола пред него.

Дъхът му спря. Тя бе по-красива, отколкото очакваше. Имаше кожа, гладка като кадифе, стегнати, закръглени гърди, с розови ореоли около нежно набъбналите ѝ зърна. Бедрата ѝ бяха стройни, а глезените — добре оформени и тънки.

Погледът му се плъзна към тънкия ѝ кръст, който можеше да обхване с длани, нагоре към крехките ѝ изящни рамене и лебедовата ѝ шия. Докато я наблюдаваше Деймиън, отново почувства приятното стягане в слабините и кръвта му закипя от страст. След това очите му се спряха на лицето ѝ и той се вцепени. Дълго сподавяната въздишка се изтръгна шумно от гърдите му.

Въпреки че го гледаше дръзко, долната ѝ устна трепереше и сълзи се спускаха по бузите ѝ. Тънки струйки се стичаха към брадичката ѝ.

— Никога не ще забравя нощта, когато те видях за първи път — промълви тя. — Ти бе толкова хубав... като черен ангел слязъл от небесата. Не беше като останалите, беше дързък, тайнствен, привлекателен, но и много нежен. Харесах те от самото начало, не го отричам. Никой друг мъж не ме е очаровал така.

Деймиън не каза нищо.

— Никога няма да разбереш, колко силно желаех да дойда тази вечер. С риск да загубя честта си и всичко, което ми е скъпо, аз трябваше да дойда. Дълбоко в себе си вярвах, че между нас има нещо. Знаех, че дори да трябваше да легна с теб, това щеше да е най-

прекрасното, най-вълнуващото нещо в живота ми — рече тя и сълзи се търкулнаха по бузите ѝ. — Каква глупачка съм била!

Тялото му се разтърси. Всеки негов мускул се бе стегнал и устата му така бе пресъхнала, че не можеше да говори.

Тя се засмя, но гласът ѝ прозвуча остро и болезнено.

— Искам да знаете, лорд Фелън, че ако ме отведете сега в леглото си, единственото нещо, което ще изпитам, е омраза.

Самообладанието му рухна. Той я наблюдаваше, разкъсван от противоречиви чувства: желание и угризение, гняв към самия себе си и безумна ярост към нея, както и едно странно усещане, което не можеше да определи. В този миг той се приближи и я сграбчи.

— Омраза значи? Я да видим! — закани се той и я целуна страстно, силно, свирепо. Кръвта забушува в слабините му и желанието да я обладае стана неустойимо.

Отначало Алекса се съпротивляваше, блъскаше с ръце гърдите му и се извиваше в прегръдките му. Той усети влажните ѝ бузи и неволно смекчи целувката. Вече не искаше да ѝ причинява болка, а само да я накара да му отвърне и да вкуси отново от сладостта ѝ.

Той почувства как гневът ѝ се превръща в страст, яростта — в копнеж.

Тя се приближи към него, топлите ѝ устни потрепнаха, леко се разтвориха и поежа езика му. Лек стон се изтръгна от гърдите му, целият се разтрепери. Слабините му натежаваха все повече. Той щеше да я грабне и да я отнесе в леглото, ако не бе издала онзи жален звук — тих, но болезнен, като писък на ранена птица. Това бе сърцераздирателният, трогателен вопъл, с който девицата се отдаваше, и Деймиън се почувства сразен.

Събра цялата си воля и почтеност, за да се откъсне от нея. Цяла вечност сякаш стоя така — с очи, впити в нея, и тяло, изгарящо от копнеж. Като преодоля напрежението, което все още то разтърсваше, той се обърна и прекоси стаята. Вдигна роклята от земята и я хвърли към Алекса.

— Облечи се.

Тя се вкопчи в нея като в параван, зелените ѝ очи го наблюдаваха широко отворени и неуверени, устните ѝ бяха като тъмнорозова роза, леко подути от целувката.

— Преди да съм размислил.

Като се насили да извърне поглед, той отиде до бюфета и си наля коняк. Никога преди не му се бе налагало да пие по два.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

С треперещи ръце Алекса нахлузи ризата, а след това и златистата си рокля. Безуспешно се опитваше да я закопчае и едва сдържаше сълзите си. Огромна буца бе заседнала в гърлото ѝ. Чувстваше се огорчена и неуверена. Не смееше да погледне към Деймиън от ужас какво можеше да види. Не можеше да разбере защо бе загубила самообладание и бе отвърнала на целувката му.

Тя не усети тихите му стъпки по дебелия килим, но когато я докосна, цялата изтръпна. После събра всички сили в очакване на следващата битка, но, изглежда, всичко бе свършило. Неочаквано ръцете му отместиха нейните и я хванаха през кръста. С неподозирана лекота и сръчност той закопча роклята ѝ. След това отстъпи назад.

— Мисля, че това е твое — каза той и ѝ подаде къс хартия.

Алекса едва преглътна и протегна неуверено ръце към чека.

— Благодаря — рече тя сковано и внимателно взе листчето. Ето че отново я изненада. Тя бе напълно сигурна, че графът нямаше да се откаже от парите и щеше да си ги прибере до последното пени. За кой ли път бе изумена от постъпката му.

Деймиън взе златистата ѝ пелерина и я загърна с нея.

— Нямаме време. Трябва да тръгваме — каза той. Тя отдавна трябваше да си е тръгнала.

Всичко бе измама, някаква подла игра, и той се бе справил блестящо. Цяла вечер я омайваше и се преструваше, че имат общи интереси, че се възхищава от нейната ерудираност и прозорливост. Неведнъж тя бе уловила онзи поглед, изразяващ самота или копнеж. Чудеше се дали това бе преструвка, или не. Може би този поглед бе единственото истинско нещо в невероятната призрачна нощ.

— Готова ли си?

— Да — отвърна тя с усилие.

Той отново обгърна кръста ѝ и я поведе към стълбите. Алекса искаше да се отскубне, но не бе уверена, че ще се задържи на краката

си. От всичко на света най-много искаше да се махне оттук и да се върне у дома, в „Марден“.

Независимо от възраженията на Рейни, тя щеше да го накара да я отведе обратно там.

Деймиън хвърли последен поглед към часовника си. Един и половина. Нямаха много време. Лорд Бийчкрофт и любовницата му, актрисата, никога не идваха преди два. Театър „Роял“ затваряше в един и половина, а лорд Бийчкрофт бе колкото похотлив, толкова и точен. Според първоначалния план на Деймиън двамата с Алекса трябваше да го срещнат случайно някъде призори, след като се бяха насладили на нощта. Сега обаче плановете му се бяха променили.

Той нахлузи качулката на пелерината върху главата ѝ, за да скрие огнената ѝ коса, и тръгнаха по стълбите. Долу кръчмата бе полупразна. Имаше няколко клиенти, повечето от които пътници, докато стаите на горния етаж бяха заети от млади богаташи с любовниците си. Странноприемницата имаше славата на място за тайни любовни срещи на хора от висшето общество, но Алекса естествено не подозираше за това.

Те бързо слязоха и се отправиха към тежката дъбова врата, която в този момент рязко се отвори и отвън нахлу силен вятър.

— Ще има буря — рече един мъж с прошарена брада, който влезе, подръка с някаква дребна дама, наметната с пелерина.

По дяволите! Лорд Бийчкрофт от седмици не бе подранявал така. Деймиън бе платил не малка сума на прислужницата, за да му каже кога идва и си отива лордът.

Бийчкрофт се усмихна, докато се разминаваха.

— Добър вечер, скъпа Алекса. Винаги е удоволствие да ви видя... но никога не съм предполагал, че пътищата ни ще се пресекат на... такова място.

Деймиън застина. Алекса се опитваше да намести качулката, която вятърът бе свалил.

— Лорд... Бийчкрофт... аз тъкмо, тоест ние тъкмо...

Той ѝ се усмихна съзаклятнически.

— Не се притеснявайте, скъпа. Аз съм самата дискретност.

„Дискретен колкото «Морнинг Пост»“ — изстена Деймиън наум. Именно заради това той бе избрал тази странноприемница и толкова внимателно бе изчислил времето. Бъбривата уста на лорд Бийчкрофт бе разковничето, но само на първоначалния му план.

Мъжът се обърна към Деймиън. Той носеше по-ниската титла „барон“ и винаги се стремеше към по-висок сан, затова никога не пропускаше да разбуни слуховете сред обществения елит.

— Бих ви посъветвал да сте по-внимателен, лорд Фелън. Репутацията на една дама е изключително ценна.

Деймиън с усилие се усмихна.

— Тук няма нищо непочтено. Дамата попадна тук съвсем случайно. Тя бе тръгнала към „Стоунлей“, когато изведнъж каретата ѝ се счупи. Така че тя остана само колкото кочияшът да я поправи.

Оправданието прозвуча доста неубедително на всички. Актрисата разтегли начервените си устни в разбираща усмивка, а баронът съмнително повдигна вежди. На сутринта всеки клюкар в Лондон щеше да знае за срещата на Алекса Гарик с небезизвестния лорд Фелън в „Раковината“. Тя щеше да бъде компрометирана. Точно както го бе планирал в началото.

— Хайде да вървим — рече Деймиън и я тласна малко грубо. Той усети, че цялата трепереше, и се изпълни с угризения. После си помисли, че може би това бе някакво възмездие. Съдбата сама я наказваше за смъртта на Питър.

Алекса кимна неуверено. Той чувстваше, че тя бе на ръба да рухне, още една капка и чашата щеше да прелее. Всяка друга жена отдавна щеше да е изпаднала в истерия. В действителност той се възхищаваше на хладнокръвието ѝ след всичко, което бе преживяла.

Тя се олюля и Деймиън я хвана по-здраво през кръста. И двамата кимнаха за сбогом към Бийчкрофт и бързо се отправиха към вратата, а после надолу по алеята към конюшните. Почти бяха стигнали каретата, когато до ушите им достигна далечното трополене на подкови. Конят препускаше към тях с пълна сила и копитата му разбиваха калния път. Те се загледаха по посока на шума и видяха един самотен ездач с развяваща се дреха, който се носеше с бясна скорост.

Пред сводестия вход на странноприемницата той дръпна юздите и огромният червен кон заби копита. Животното още не се бе укротило, когато ездачът беше вече на земята. Деймиън забеляза, че

той бе едър мъж, с широки гърди и здрави рамене. Ездачът бързо тръгна към къщата, но щом ги съзря, се насочи към тях.

— Рейни... — едва простена Алекса.

С приближаването на мъжа Деймиън възвърна самообладанието си.

— Алекс! — обърна се той галено към сестра си. — Какво, за Бога, става тук?

Тя се разплака. Мили Боже, излизаше, че през цялата нощ бе плакала. Точно това не искаше, но не можеше да спре сълзите си.

— О, Рейни!... — успя да промълви тя. Пристъпи към него и той я сграбчи в обятията си.

— Добре ли си? Кажи ми какво се случи?

— Да, да... добре съм. К-к-как ме откри? Как разбра, че съм тук?

— Лейди Джейн поръчала на кочияша да ме повика, защото се притеснила за теб. Всеки момент ще дойде и той — каза Рейни и отново я прегърна. — А сега ми кажи какво все пак става тук?

— Ами... нищо... Всъщност лорд Бийчкрофт е тук. Той ме видя с лорд Фелън... О, Рейни какво да правя?... — При тези думи Алекса усети как тялото на брат ѝ се стегна.

Преди няколко седмици, когато за пръв път бе споменала това име, Рейни ѝ бе забранил да говори за него.

Той се отдръпна от сестра си и премести втренчения си поглед върху графа.

— Доколкото разбирам, вие сте опозорили сестра ми.

В очите на Деймиън се четеше свирепа злоба. Крайчецът на устата му леко потрепна.

— Изглежда, е точно така.

Рейни замахна и го удари с такава сила, че друг на негово място би паднал на земята. Деймиън отскочи назад, но все пак понесе удара. Той се изправи, за да посрещне атаката. Черният му бретон бе паднал над очите, а долната му устна кървеше.

— Ще те убия — заплаши Рейни. — Ще те убия с тези две ръце и ще се наслаждавам на всеки един миг.

— Не! — извика Алекса и се стрелна между двамата. Вътрешно цялата трепереше, но тялото ѝ беше вкочанено. „Мили Боже, няма ли да свърши този кошмар?“ — Рейни, недей!

Брат ѝ откъсна поглед от графа и процеди:

— Веднъж и ти да си права, сестричке. Една дама не бива да става свидетел на подобни неща.

Лорд Фелън изтри разкъравената си устна и после напъха кърпичката в джоба на фрака си.

— Утре призори ще ви очаквам заедно с вашия секундант! В Зеления парк. Изборът на оръжие е ваш, разбира се.

— О, Боже! — възкликна Алекса.

— Както желаете — отвърна графът. — Предпочитам револверите. Разчитайте на моята точност.

— Да не сте се побъркали?!

Алекса се обърна към непреклонния си брат:

— Рейни, не трябва да го правиш. Лорд Фелън е убил трима души досега и същото може да се случи и на теб.

— Благодаря ти за доверието, сестричке.

Пребледняла от ужас, тя не му обърна внимание.

— Лорд Фелън, брат ми служи в армията и е първокласен стрелец. Вие поне трябва да имате инстинкт за самосъхранение. Не разбирате ли, че ако приемете, можете да свършите в гроба?

Той добре разбираше това. Бе чувал за славата на Стоунлей и знаеше, че не е преувеличена. Също така добре осъзнаваше и своите способности. Утре сутринта един от тях щеше да умре.

Деймиън сведе поглед към девойката. Качулката ѝ бе паднала назад и гъстата ѝ червеникава коса блестеше на лунната светлина. Въпреки влажните следи по бузите тя бе прекрасна. Той си я представи гола и отново почувства изгарящата тръпка в слабините.

— Рейни, умолявам те! Обичам те! Татко и Кристофър вече ги няма, не искам да загубя и теб.

— Не аз, а Фелън ще умре. Бъди сигурна. Никой друг не го заслужава повече от него.

Алекса пак се извърна към графа.

— Не искам нито един от вас да умре — прошепна тя и за кой ли път тази вечер, отново го изненада.

Деймиън все още усещаше сладостта на целувките ѝ и аромата на люляковия ѝ парфюм. Все още помнеше погледа ѝ там, до малката масичка в стаята. Замисли се над дръзките ѝ думи, които отекнаха право в сърцето му.

Той се втренчи в Рейни.

— Зная колко силно желаете моята смърт, но има начин да уредим нещата.

— Нима?! — рече с насмешка виконтът. — И как по-точно?

— Можете да ми позволите да изляза с чест от положението, като ми дадете сестра си за жена.

— Какво! — изхлипа Алекса.

— Вие сте луд — отсече Стоунлей.

„Не чак толкова“ — помисли си Деймиън. Рано или късно щеше да я има в леглото си, а в най-добрия случай и с парите ѝ. Замъкът му се рушеше и въпреки че не беше беден, не можеше да си позволи да го ремонтира както трябва. Кой друг можеше да плати за това, ако не Алекса Гарик, жената, унищожила брат му? Освен това красивото ѝ тяло щеше да му достави истинска наслада, така че какво по-сладко отмъщение от това.

— Аз бих казал, че предложението ми е разумно. Може да не съм най-подходящият кандидат в Англия, но все пак съм граф. Един брак ще затвори устата на клюкарите и ще спаси честта на Алекса. А и сестра ви не би дошла тук, ако не изпитваше нещо към мен. Не съм ли прав, скъпа?

Тя побесня от гняв, но графът я спря с поглед.

— Знам, че си разстроена, Алекса. Единственото нещо, което искам, е да ме изслушаш — каза той и се обърна към брат ѝ. — Бих искал да остана за малко насаме със сестра ви.

Стоунлей го погледна с недоверие.

— Няма нищо, Рейни. Лорд Фелън няма да ми стори нищо.

Виконтът тръсна нервно глава и Деймиън отведе Алекса настрана. Тя вирна глава и го попита:

— Каква игра играете сега?

— Смъртоносна — отвърна Фелън. — На живот и смърт — заяви той и след като ѝ даде малко време да осмисли думите му, продължи: — Аз съм много добър стрелец, Алекса. Ако се съглася на този дуел, брат ти може да умре.

Тя го погледна надменно:

— Може би се страхувате. Може би вие ще умрете, а?

— Може би... Въпросът е дали ти желаеш да поемеш този риск.

Тя сведе очи към копринените си пантофки. Върховете им бяха подгизнали и той се притесни, че може да се простуди.

— Рейни има прекрасна съпруга и дете. Не искам той да пострада. Не искам те да пострадат.

— Тогава се омъжи за мен. Друг изход няма.

Устната ѝ потрепери и тя се взря в него.

— Това не е решение. Вие сте най-долен развратник, лъжец, а може би и мошеник. Що за живот ще бъде, ако се омъжа за вас?

— Не съм от онези, които обещават. Единственото, което мога да гарантирам, е, че ще спася репутацията ти и че ще станеш графиня. Като моя съпруга аз ще те закрилям и никога няма да се отнасям зле с теб. Ако не се омъжиш за мен, то утре преди разсъмване брат ти ще е мъртъв.

— Искаш парите ми, нали? От самото начало само това преследваш.

— Не отричам, че да се ожениш за богата наследница е доста примамливо. Истината обаче е, че не искам да умра, нито пък да убивам. Освен това женитбата е най-правилният ход, който мога да извърша. Все пак джентълменът, който те посрами, бях аз.

— Джентълмен! Ти си дявол, предрешен като такъв. — Алекса го изгледа от главата до петите и устната ѝ потрепери от ярост. — Е, добре. Ако Рейни е непреклонен за дуела, ще се омъжа за теб, но това ще бъде брак по сметка.

— О, не. Или ще бъдеш моя истинска съпруга, или ще приема предизвикателството на брат ти — рече Деймиън и махна небрежно с ръка. — Кой знае, може да ти излезе късметът и аз да падна мъртъв. Тогава...

— Има един проблем, за който не си помислил.

— Какъв?

— Дори и да приема, брат ми няма да се съгласи на подобен брак.

— Напротив! Стига да го убедиш, че ме обичаш.

— Аз да те обичам!

— Всички знаят, че е луд по жена си, така че ако му кажеш, че си влюбена в мен, той ще се примири.

— Не съм чак толкова добра актриса.

— Помисли, ще спасиш един живот.

— Като заплатя с моя.

Деймиън трепна. Права беше. Тя щеше да бъде нещастна с него. Той щеше да я обладае и после да я изостави. Изобщо не го бе грижа за нея. Всичко, което искаше, бяха парите ѝ и сладкото ѝ телце. Чувствата, които събуждаше в него, както и угризенията, които отдавна смяташе за отминали, не значеха нищо. Въобще не го интересуваше, не можеше да си го позволи.

— Алекс! — отекна властният глас на виконта.

Тя се отправи към него с походка на млада благородничка, тръгнала към гилотината.

— Твърдо решен ли си да приемеш дуела? — попита го тя.

— Разбира се. Този там те опозори. Какво, по дяволите, очакваш да направя?

— Да помислиш за Джоселин и Андрю.

— Разбира се, че мисля за тях. Бих защитил и тяхната чест точно както твоята.

О, мъже! Никога нямаше да ги разбере. Тя въздъхна и се облегна на рамото му.

— Има и друг начин да се справим с положението. И двамата го знаем. Лорд Фелън ми направи официално предложение. Той казва, че ме обича, а аз... е, аз също съм влюбена в него.

— За Бога, Алекс! Той е невъзпитан... Прельстил е половината Лондон. Бил е обвинен в контрабанда. Чувал съм дори, че бил шпионин.

— Лейди Джейн твърди, че не е чак толкова лош. Освен това подобни приказки съм чувала и за теб. — Рейни понечи да отвори уста, но тя го срязва. — Както и да е, това няма значение. Важното е, че лорд Фелън ме обича, както и аз него. Като оставим настрана всичко друго... аз... аз може би нося неговия наследник.

Рейни изруга силно.

— Мислех, че... надявах се, че...

Алекса се изчерви и Деймиън за първи път се почувства виновен.

— Добре, Алекс. Можеш да се омъжиш за него, щом наистина го желаеш. Винаги съм искал да имаш щастлив брак.

Суровите му кафяви очи се извърнаха към Фелън и се заковаха на лицето му.

— Що се отнася до вас, бъдете сигурен, че ще следя за благосъстоянието на сестра ми. Ако ѝ се случи нещо, ще си имате

работа лично с мен.

Деймиън кимна в знак на съгласие.

— Ясно ми е. А колкото до сватбата, три дни ще са достатъчни, за да се подготвим.

Виконтът погледна към сестра си, която бе преbledна като платно.

— Енорийската църква в Хампстед Хийт, следващата събота. Викарият е стар приятел на семейството ни. Това ще улесни церемонията.

Деймиън се приближи към Алекса и взе ръката ѝ. Тя трепереше като есенен лист. За първи път той осъзна колко важна стъпка предприемаше и от какво я лишаваше.

— Всичко е наред, Алекса — утеши я той. — Всичко ще бъде добре — наведе се и целуна ръката ѝ, като се престори, че не забелязва колко е нервна.

В този миг единствено Питър и желанието за възмездие бяха от значение. Имаше възможност да отмъсти за брат си и не смяташе да се отказва. Той се опита да не мисли за изпълнените ѝ с ужас очи и за треперещите ѝ ръце.

ГЛАВА ПЕТА

Сватбеният ден дойде. Мрачен и сив, той бе в пълен унисон с тягостното настроение на Алекса. На път за църквата тя бе мълчалива и замислена. Елегантната черна карета на брат ѝ се носеше през мъглата, която се спускаше над околността. Семейният герб на Стоунлей — мечка и змия — проблясваше на вратата на каретата. Облечена в бледосиня копринена рокля с висока талия, тя седеше като на тръни на кадифената седалка до Джо, която не спираше да стиска ръката ѝ.

— Ако го обичаш, всичко ще се оправи — успокои я Джоселин поне за десети път.

Твърдата ѝ убеденост идваше от опита, който тя и Рейни бяха натрупали в преодоляване на трудностите по пътя към семейното щастие. Откакто бяха женени, те се обичаха лудо, имаха син на една година и се надяваха на още деца. Джо вярваше, че щом те с Рейни се бяха справили, и Алекса щеше да успее.

Джоселин естествено не познаваше графа така, както бъдещата му съпруга. Не знаеше колко суров и жесток бе той, опасен и брутален. Още при първата им среща именно тази опасност бе привлякла Алекса, както нощната пеперуда се стреми към смъртоносния пламък. Точно тази тъмна част от характера му тя намираше за изключително интересна. От самото начало искаше да я изследва по-подробно, да проникне в дълбините ѝ и да открие човека, който се таеше там. Онзи неуловим мъж, който я зовеше и който може би изобщо не съществуваше.

Тя бе зърнала тази загадъчност на някой прием в скритите му погледи към нея, беше я забелязала и в отношението му към околните. Той никога не унижаваше слугите, не бе капризен, нито злословеше за другите.

Алекса бе усетила това тайнствено излъчване, когато я бе докоснал, за да закопчае роклята ѝ и когато я водеше надолу по стълбите. То изпълни и целувката им в онази лунна нощ и в онзи

кратък миг в странноприемницата, когато бе забравил яда си. Тази едва уловима искра блесна в очите му и когато се сблъскаха с лорд Бийчкрофт и Деймиън се притесни, че са ги разкрили.

А може би всичко това бе само в нейното въображение.

Алекса се загледа през прозореца на каретата. Пътят беше мокър и колелата хвърляха буци черна кал. Отстрани тревата бе подгизнала и само гъските, които се клатеха покрай алеята, изглеждаха доволни.

Тя впери поглед напред, като търсеше с очи там, отвъд буквете и чинарите, завоя, зад който беше малкият бял параклис. Брат ѝ ги очакваше там и Алекса изтръпна при мисълта, че той бе сам с графа.

Тя си спомни за Рейни и за мрачното му настроение през последните три дни. Все още можеха да отменят сватбата. Тя можеше да му признае всичко, или поне част от терзанията си. Можеше да му каже, че все още е девствена и че се е съгласила на брака само за да не пострада той. Тя щеше да го помоли да не предизвиква лорд Фелън на дуел. Джоселин щеше да ѝ помогне. Рейни може би щеше да се съгласи. Тя обаче познаваше твърде добре буйния му нрав и вероятно бе той да не приеме предложението ѝ.

Тя потрепера при мисълта за това, което я очакваше, но все пак се бе примирила. Пътят, който бе избрала, сякаш бе предначертан и въпреки че можеше да умре като малката нощна пеперуда, тя продължаваше да лети към пламъка.

— Пристигнахме, Алекса — прошепна Джо и я изтръгна от мислите ѝ. — Успокой се, мила. Помисли — ако не изпитваше нещо към него, не би стигнала дотук. Довери се на инстинкта си и няма да сбъркаш.

Думите прозвучаха убедително и за момент ѝ вдъхнаха кураж. В следващия миг обаче се сети за подлата игра на графа, която той бе на път да спечели, и стомахът ѝ се сви на топка.

Деймиън стоеше до вратата на малкия, обрасъл с бръшлян параклис зад старата дървена църква. Не бе влизал в Божи храм от години — от смъртта на баща си. Тогава бе на девет, объркано самотно момче, което се опитваше да бъде смело и да преодолее инстинкта да се държи за полите на майка си. След това изпрати ковчега до замъка, до гроба на хълма, гледащ към морето. Баща му обичаше тази гледка. При мисълта за това той се окуражи.

Там, до гроба, вятърът рошеше косата му и той стискаше очи, защото не трябваше да плаче. Сега той бе мъжът в семейството. Хвърли шепа пръст върху ковчега и последва майка си обратно в замъка. Искаше му се да я успокои, като се надяваше и тя да го утеши.

Вместо това той се почувства страшно самотен. На следващия ден тя си събра багажа, взе си бързо довиждане и замина с каретата за Лондон. Трябвало да си купи черни дрехи, трябвало да се махне за малко от замъка и от спомените за баща им.

Това бе първото ѝ безкрайно пътуване и тогава Деймиън разбра, че тя изобщо не се интересуваше от тях. Спомни си този повратен миг в живота му и сега, докато се взираше в олтара на малката енорийска църква, разбра, че му предстои още един.

Той се намръщи при мисълта, че се жени, независимо по какви причини. В живота му нямаше място за жена. Какво щеше да прави, ако имаха деца? Както и да се опитваше да го избегне, връзката им неминуемо щеше да се увенчае с поколение. Що за баща щеше да бъде той? Със сигурност нямаше да е като собствения си — отдаден изцяло на семейството. Деймиън никога нямаше да забрави тези първи девет години от детството си, когато баща му беше още жив.

Той обгърна с поглед параклиса — блещукащите свещи, бялата дантелена покривка на олтара и златния потир, поставен до разтворената Библия. Отвън достигаше гласът на малкия плешив викарий, който разговаряше с широкоплещестия виконт Стоунлей. Малко преди това виконтът се бе приближил към Деймиън и бе повторил заплахата си.

— Внимавайте! Или ще се грижите за нея, или Англия ще ви се стори тясна?

Графът си спомни за Алекса и за обещанията, които щеше да даде. Мястото му изобщо не беше тук. Още в началото трябваше да отмени сватбата и да поеме риска за дуел, отдавна трябваше да избяга от Алекса Гарик и от целия този абсурд.

Вместо това сега изтръпваше при мисълта, че тя всеки момент щеше да влезе през вратата. Беше нервен. Не знаеше къде да сложи ръцете си. Изчетка реверите на тъмносиния си фрак, затегна вратовръзката си и опъна маншетите на бялата си риза.

Може би тя нямаше да дойде.

Тази мисъл го направи още по-неспокоен. Когато все пак Алекса влезе, вместо притеснение, както бе очаквал, Деймиън усети облекчение. Тази странна смесица от чувства, които тя събуждаше у него, го тормозеше. Вбеси се, че за момент се бе почувствал като онова изоставено деветгодишно хлапе. Това го накара да се стегне и лицето му стана безизразно. Колебанието отстъпи място на равнодушието.

— Добро утро, скъпа — рече той с усмивка, докато се приближаваше към нея. Тя стоеше уплашена на прага. — Изглеждаш великолепно, както винаги.

Това бе самата истина. Въпреки бледите си бузи, тя бе по-красива от всякога.

— Благодаря — отвърна Алекса неуверено.

— Времето напредна и си помислих, че може би си се отказала.

— Защо да го правя? — учудено попита тя с престорена лекота.

Крайчецът на устната му трепна.

— Защо наистина? — каза той и се обърна към викария. — Хайде да свършваме. Доста път ни чака, ако искаме да стигнем до замъка за два дни.

Като изключим съпругата на викария, Рейни и Джоселин, параклисът беше празен.

— Замъка ли? — повтори неволно Алекса и сянка премина през лицето ѝ. — Да не искаш да кажеш, че още днес ще тръгнем за крайбрежието?

— Мисля, че точно това казах. Имам важни задължения, които твърде дълго пренебрегнах. Ще тръгнем веднага щом ни венчаят.

— Но... но аз мислех, че ще се върнем в „Стоунлей“ поне за ден-два. Багажът ми още не е готов.

Той се вгледа в нежните ѝ зелени очи, които издаваха отчаяние. Толкова ли много го мразеше? Деймиън се вбеси и потисна всяка нотка на съжаление в себе си.

— Снаха ти може да ти стегне една чанта и да я изпрати в странноприемницата, където ще бъдем тази вечер.

— Но...

— Първата брачна нощ ще дойде, Алекса. Не се съмнявай в това. Дали ще е довечера, или след седмица няма абсолютно никакво значение.

Тя извърна глава настрани, но не можа да скрие сълзите си от него. Той усети познатата тръпка в слабините си.

— Хайде да приключваме с това — рече той сърдито, но щом взе ръката ѝ, нежно я сложи върху своята.

Алекса бе объркана. Графът се държеше доста грубо и надменно, когато трябваше да изпитва удовлетворение и самодоволство. В крайна сметка бе спечелил. Скоро щеше да управлява парите ѝ и щеше да я принуди да сподели леглото му.

Никога нямаше да го разбере, никога нямаше да проумее какво чувстваше той, какво мислеше. „Как ли щеше да се държи тази вечер?“ — чудеше се тя.

Тревогата не я напусна нито когато Деймиън я поведе към олтара, нито по-късно, когато прозвучаха словата на викария и той ги обяви за мъж и жена. Ниският параклис сякаш потъна в сива мъгла, а раменете ѝ като че ли се превиха под тежестта на бледосинята ѝ рокля.

С крайчеца на окото си Алекса мерна строгото изражение на Рейни и Джоселин, която се опитваше да се усмихне през сълзи. Една от свещите на олтара зад гърба на отчето проблесна, пламъкът изпраця за миг и угасна.

Алекса събра цялата си воля и смелост, за да повтори с треперещ глас клетвата и след това изслуша графа, който я изрече изненадващо отчетливо и ясно. Когато свършиха, той повдигна късия тюлен воал, който покриваше червеникавата ѝ коса, притегли я към себе си и я целуна.

Тя очакваше само да докосне устните ѝ сдържано, дори студено, но получи една страстна, изгаряща целувка и бузите ѝ отново пламнаха. Искаше да го удари по ухиленото му красиво лице, да се обърне и да избяга от църквата. Искаше пак да я целуне.

Чертите му възвърнаха предишната си острота и тя се зачуди какви ли мисли таеше.

— Приеми нашите най-искрени пожелания, Алекса — каза Джо и нежно я прегърна.

След това изтри сълзите си. Тя бе непоправима оптимистка.

— Да... знаеш, че ти пожелавам всичко най-добро — добави Рейни.

Алекса се усмихна с усилие.

— Благодаря ви.

Викарият и съпругата му също ѝ честитиха. Подписаха необходимите документи и скоро бяха готови да тръгнат.

— Ще се видим у нас — рече Рейни и властно хвана Джо през кръста.

Алекса вдигна очи към графа.

— Опасявам се, че... лорд Фелън иска да тръгнем веднага.

— Моля?! — възкликна брат ѝ възмутено.

— Не може така. Ние организирахме малък прием. Ще дойдат лейди Джейн и дукът, както и някои най-близки приятелки на Алекса — каза Джоселин и тъмните ѝ очи се взряха в графа. — Моля ви, лорд Фелън! Жената веднъж се омъжва.

Деймиън се изкашля. Алекса очакваше да чуе отказа му.

— Така или иначе ще трябва да хапнем някъде. След като ще тръгнем следобед, не виждам никакви пречки да останем за малко.

Алекса го погледна в очите, но те останаха непроницаеми.

Джо направо грейна. Капитулацията на графа бе добра поличба за бъдещето им.

— Благодаря ви, уважаеми.

В действителност те се забавиха повече, отколкото Алекса можеше да предположи. Имаха да отворят много подаръци, близо двадесет души се събраха на богат обяд, а накрая дори изслушаха изпълнението на лондонски музикант, който свири на пиано в западния салон.

През цялото време графът се държеше учтиво, но сдържано. Приемаше поздравленията на гостите с неподозирана любезност. Той стоеше плътно до нея и се усмихваше. Толкова добре се справяше с ролята на внимателен съпруг, че тя почти повярва в чувствата му. Истината обаче бе друга и двамата знаеха това.

Той се ожени за нея, за да спаси живота си, или заради наследството ѝ, а може би и заради двете. Все едно, когато вече бяха готови да тръгнат, огромна буца заседна на гърлото ѝ.

— Рейни, благодаря ти за всичко.

Бяха излезли навън, на широките каменни стълби пред къщата. Тя се надигна на пръсти да го целуне, а той силно я прегърна.

— Обичам ви и двамата.

Рейни погледна настрани, а Джоселин изтри сълзите от очите си.

— Пиши веднага щом можеш — каза тя.

— Внимавай! — рече сурово Рейни.

— Ще внимавам! — обеща Алекса.

За нейна най-голяма изненада брат ѝ протегна ръка към графа, който още по-неочаквано я прие.

— Желая ви късмет!

— Благодаря — отвърна Деймиън.

Младоженците тъкмо се запътиха надолу, когато видяха лейди Джейн Торнхил, която си проправяше път през струпаните приятелки на Алекса. Сякаш отгатнал мислите ѝ, графът пристъпи встрани и ги остави насаме.

— Ще ми липсваш — изстена Джейн. — Моля се някой ден да ми простиш.

— Да ти простя ли? — Алекса ѝ бе писала за случката в странноприемницата и бе получила писмо, пропито с разбиране и подкрепа.

— Ако само за миг се бях замислила, ако си бях представила, че ще се стигне дотук...

— Недей, Джейн — успокой я Алекса. — Не си виновна ти, а аз, само и единствено аз. Ако те бях послушала, нищо подобно не би се случило.

— О, Боже, Алекса! Какво ще правиш?

— Онова, което бих правила, ако брат ми бе избрал бъдещия ми съпруг. Ще се опитам да се справя. Ще бъда добра съпруга и се моля и той да е почтен.

Джейн кимна, но в очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Готова ли си? — намеси се графът, като се приближи и застана до нея.

Алекса бе доста стройна за жена, но въпреки това той бе много по-висок от нея. Цялото му същество излъчваше сила и при все че беше уморена, тя за миг се почувства благодарна.

— Готова съм.

Времето бе застудяло и затова щяха да пътуват с файтона на Стоунлей, вместо с каретата на графа. Той ѝ помогна да се качи, а след това настана и дребната ѝ прислужница Сара.

Рейни бе настоял да я вземат и Алекса му беше благодарна за това. Те двете бяха много близки. Когато Джоселин осиротяла и се борила за живота си из лондонските улици, закръгленото русокосо

девойче се сприятелило с нея. Сара далеч не бе прислужница в обичайния смисъл, но бе овладяла необходимите умения. Тя беше спокойна и весела. Сред чуждите стени на замъка „Фелън“ Сара щеше да ѝ напомня за дома и семейството.

Алекса погледна през прозорчето към голямата родна къща на Стоунлей, където бе прекарала детството си. Докато приятелките ѝ махаха за сбогом от масивните двойни врати, лакеите заеха местата си отзад на файтона, а кочияшът се качи отпред. Дребният човечец дръпна юздите, шибна четирите яки жребеца и каретата изтрополи навън през големите железни порти и се отправи към Лондон, а оттам към южното крайбрежие на Фолкстоун.

Тази нощ щяха да преспят в странноприемницата „Белият лебед“, веднага след Уестърхам. Графът щеше да се възползва от съпругеските си права. При други обстоятелства тя би очаквала с нетърпение този момент. Сега обаче мисълта я жегна като ръжен и ушите ѝ пламнаха от смущение.

Фелън щеше да спечели за кой ли път. Тя се чудеше какво ли още щеше да изтръгне от нея преди края на играта.

Деймиън наблюдаваше съпругата си, която седеше до него. Тя бе облякла гълъбовосива рокля за пътуването. Великолепната ѝ червеникава коса бе прибрана под сиво боне, което правеше изражението ѝ строго и невъзмутимо. Страните ѝ бяха бледи, а очите — замъглени от умора. Вътрешното напрежение личеше в скованата ѝ стойка и в ръцете ѝ, които здраво стискаха чантичката.

Той присви очи срещу бледите лъчи на залеза, които предвестяваха спускането на мрака. Имаха още няколко часа път до странноприемницата. Конете щяха да капнат от това лудо препускане, а Алекса изглеждаше толкова изтощена, че едва ли щеше да може сама да изкачи стълбите. Ако се възползваше от нея, любенето им би било по-скоро бдение над мъртвец, отколкото взаимно удоволствие. Можеше да си представи нейната реакция, но вече бе решил да я обладае.

Твърде дълго бе чакал. Твърде дълго бе чакал и Питър. Мисълта за женитбата го бе разколебала и разстроила за момент. Не бе така решителен, чувстваше се отмалял. Но сега тя бе в ръцете му и той бе твърдо решен да я притежава. Независимо дали беше изморена, или

не, дали се бе примирила, или не, той щеше да отнеме девствеността ѝ и с това щеше да се свърши.

Така поне си мислеше, преди да стигнат странноприемницата малко преди полунощ, докато не пое ръката ѝ, за да ѝ помогне да слезе, и не почувства как тя се олюля и за малко не рухна в прегръдките му.

Деймиън продължи да си повтаря наум клетвата, докато я подкрепяше нагоре по стълбите, до малката им спалня над общото помещение. Вместо обаче да влезе вътре с нея, както бе решил, той я остави на прага и я предаде на прислужницата ѝ.

— Ще трябва да помогнеш на графинята да си легне — нареди той. — Ще поръчам да ви донесат нещо за ядене. Погрижи се за нея, ако има нужда.

Не бе необходимо да казва, че ще се върне по-късно, че брачните обещания ще бъдат осъществени преди края на нощта.

Наистина искаше да го направи.

Докато отпиваше от коняка си долу в кръчмата, той продължаваше да вижда красивото, изнурено лице на жена си, бледите ѝ бузи и нескритото напрежение в очите ѝ. Жалост изпълни твърде изморената му съвест. Имаше и още нещо.

Съзнанието му продължи да се връща към онези мигове, когато я бе прегръщал, към онези огнени целувки, които си бяха разменили — дълги, страстни и изгарящи, преливащи от взаимно желание. Изведнъж си помисли, че искаше от Алекса нещо повече от една нощ на безропотно подчинение, докато той се мятал между красивите ѝ крака.

Деймиън искаше да види страст в очите ѝ, страст и копнеж. Искеше тя да го пожелае.

Той вдигна чашата си и отпи последната глътка, след което тръгна нагоре по стълбите все още неуверен какво да предприеме.

— О, Боже, Сара, къде се бави още?

Облечена в ефирната бяла нощница, която Джоселин ѝ бе подарила за сватбата, Алекса крачеше нервно пред камината в малката ниска спалня.

— Може Негово благородие да не дойде, госпожице.

— Ще дойде. Прави го, за да ме накара да страдам. Не би пропуснал възможността да се пхне в леглото ми.

— На мен ми се видя, като че да беше ужасно изморен. Сигурно не може да събере сили, за да изпълни съпружеския си дълг. А може би иска да се гушне при своето пиленце, когато е отпочинало и не е така капнало.

— Ще дойде. Казвам ти, че ще дойде.

Алекса се обърна и отново тръгна, но Сара ѝ препречи пътя.

— Сега, мило, спри това крачене нагоре-надолу и си лягай! — заповяда ѝ прислужницата и дръпна звънеца. — Ще ти поръчам чаша мляко и грейка, за да затоплим тия ледени чаршафи. Ще те завием и...

— Не! — тръсна глава Алекса. — Върви си, Сара. Няма смисъл да стоиш тук цяла нощ.

— Ама...

— Моля те, Сара. Наистина искам да остана сама.

Девоичето кимна, вдигна таблата със студеното недокоснато агнешко и сирене и тръгна да излиза. Алекса продължи да се разхожда и да се чуди защо Деймиън се бавеше. Мисълта, че той не я желае, едновременно я успокояваше и вбесяваше.

Няколко часа по-късно, когато него все още го нямаше, тя си легна в голямото балдахинено легло, дръпна завивките и го прокле за измяната му.

Главата ѝ едва докосна възглавницата и тя заспа. Стори ѝ се, че бе спала само час-два, когато утринната дрезгавина изпълни стаята и Сара тихо почука на вратата.

— Негово благородие ме изпрати да те вдигна — рече тя и нахлу вътре. Беше само с две години по-голяма от господарката си, но изглеждаше много по-зряла. — Той отиде за колата и рече да го чакаме в трапезарията, за да хапнем набързо. Искате да тръгнем рано.

— Рано ли? — примигна учудено Алекса и в бързината почти разкъса нощницата си.

Тя застана пред тоалетката, напълни легенчето с вода от една порцеланова кана и напръска очите си. Сара бе приготвила роклята ѝ за път — тъмнозелена, с позлатени ръбове и къс жакет.

— Скоро, скоро — рече русата девойка, след като тя приключи със сутрешните си приготовления. — Дай да ти оправя косата.

Алекса бе спала с пусната коса след напразното очакване и сега тя бе оплетена и разчорлена. Сара бързо я среса и сплете на кок. Когато бе вече готова, младата господарка дръпна вратата и се стрелна надолу по стълбите.

Там — ядосана, с пламнали бузи, но с още по-бледо лице — тя срещна Деймиън.

— Къде беше снощи? — попита го строго тя. — Защо не дойде в моята стая?

Той повдигна вежди.

— Извинявай, скъпа. Ако знаех, че ще си толкова разочарована, нищо нямаше да ме спре. Снощи си помислих, че по-скоро би искала да ме видиш как горя в ада, отколкото да прекрача прага ти.

— Чаках те до среднощ, както добре знаеш. А що се отнася до другото, напълно си прав. Като знам какъв дявол си, наистина искам по-скоро да те видя в ада.

Крайчецът на устната му трепна.

— Виждам, че лошото ми поведение те е раздразнило, но бъди спокойна — тази вечер няма да повторя грешката си.

— Каква игра играеш, уважаеми? Хайде, дойде краят. Довечера, ако дойдеш до стаята ми, ще намериш заключена вратата.

Чертите на лицето му се изпънаха.

— Ако я залостиш, госпожо, бъди сигурна, че ще я разбия. — Деймиън се приближи и хвана брадичката ѝ, но тя извърна глава. — Ще те имам, Алекса, така че по-добре се пригответи.

— Не и докато съм жива!

Обзе го ярост, а в следния миг и внезапен пристъп на съжаление. Жената пред него имаше силен характер. Колкото и опасно да бе положението, тя винаги намираше изход. Искаше му се да се бяха срещнали при други обстоятелства.

Деймиън я изчака да привърши със закуската си — чаша шоколад и бисквити. След това се отправиха към фойтона.

Не бе очаквал, че толкова ще я ядоса. Мислеше, че ще му е благодарна за това, че я е оставил да си почине. Ето че сега яростта отново ги делеше.

Деймиън едва се сдържа да не се усмихне. Това бе по-добре от безразличие, реши той и мислите му се устремиха в очакване на

нощта. Може би щеше да го дари поне с частица от този плам и в леглото.

Алекса седеше неподвижно в каретата и се преструваше, че гледа напред, докато всъщност наблюдаваше променливите настроения по лицето на графа. Навън небето беше мрачно, черни облаци бяха надвиснали и вятърът брулеше клоните на дърветата.

Тя се сгуши в зеления си жакет.

— Студено ли ти е? — попита я Деймиън.

— Не.

— Под седалката на кочияша има одеяло. Ще се радвам да спрем и да ти го дам.

— Казах ти, че не ми е студено.

Той замълча и се загледа през прозореца. Алекса впери очи в красивия му профил. С тъмните си гъсти вежди и високи скули, с черната си лъскава коса и пронизващо сини очи — като оставим настрана характера му. — Деймиън Фелън бе невероятно привлекателен.

Дали и той я намираше за красива? Наистина ли мислеше онова, което ѝ каза в градината? Ако беше така, защо не дойде тази вечер в стаята ѝ? Какво ще стане, ако дойде довечера? Тракането на колелата изпълваше тишината, но не можеше да заглуши въпросите в съзнанието ѝ.

Най-сетне Алекса извърна очи към него.

— Защо? Неведнъж ми каза, че не е заради парите. Тогава защо?

Графът се вгледа в нея. Мълчанието му продължи сякаш цяла вечност. Тъмните му като бурно море очи я пронизаха и тя се размърда неспокойно на седалката.

— Никога не съм искал парите ти — започна тихо той. — Това ми дойде като неочаквана награда — каза той и я изгледа продължително. — Направих го заради брат ми.

— Брат ти ли? — повтори объркана тя.

— Да... — Деймиън присви устни. — Сигурен съм, че си го спомняш. Лорд Питър Мелфорд? Мисля, че двамата сте били доста близки.

Алекса отскочи назад, главата ѝ се завъртя и за момент си помисли, че не е разбрала добре.

— Питър? Лорд Питър е бил твой брат?

— Да.

Тази едничка дума отекна в нея като тътен. Фенерите във файтона се завъртяха и ръцете ѝ сграбчиха ръба на седалката.

— Но... но ти не... може да си брат му. Брат му се казваше Лий.

— О, Боже! Какво говореше той?

— Точно така. Деймиън Лий Фелън. Питър ми бе полубрат, но бяхме много близки.

Тъмна завеса падна пред очите ѝ.

— Не! Не! — тя махаше с ръце. — Не ти вярвам! Лъжец! Ти... ти лъжеш... — Сега обаче не беше сигурна. Питър рядко ѝ бе говорил за брат си. Той бил нещо като черна овца в рода им и майка им не го одобрявала.

— Уверявам те, че съм този, за когото се представям.

О, Боже, не! Тя усети, че ѝ се повдига. През последните две години бе направила всичко, което бе по силите ѝ, за да забрави трагедията, свързана с Питър Мелфорд. Беше се борила с чувството за вина, беше се опитала да го забрави и да подреди наново живота си.

— Питър — промълви тя. — Само не и Питър! Стомахът ѝ болезнено се надигна и очите ѝ се замъглиха. За момент си помисли, че ще припадне. — С-с-спрете! Мисля, че ще повърна!

Лорд Фелън почука силно по стената и кочияшът дръпна юздите.

Файтонът още не беше спрял, когато тя блъсна вратата и тръгна към металните стъпала.

— По дяволите, нека ти помогна! Да не искаш да се убиеш?

Графът ѝ препречи пътя, скочи на земята и я пое. Тя усети ръцете му над кръста си. Щом стъпи долу, тя се затича към канавката. Превисе и повърна, после пак, и пак. Отначало не забелязваше, че Деймиън я държеше през кръста, че бе дръпнал роклята ѝ настрани и че се облягаше на него.

— Спокойно! Аз съм тук! — каза той и махна няколко кичура от лицето ѝ. — След миг ще си по-добре — тя само поклати глава. — Остани тук. Кочияшът има вода. Ще ти я донеса.

След няколко секунди той се върна с мех в ръце и навлажнена кърпа с инициали Д. Л. Ф.

— Изплакни си устата и плюй — нареди ѝ той. — След малко ще се почувстваш по-добре — графът избърса лицето ѝ с влажната кърпа и след това ѝ даде да пие. — Не по много наведнъж. Бавно и спокойно! Не бързай!

После я отведе обратно до файтона и ѝ помогна да се качи. Алекса се отпусна на меката кожена тапицерна и притвори очи. Чувстваше се отпаднала и по-нещастна от всякога.

Деймиън изумено наблюдаваше мъртвешки бялото лице на жена си и извитите ѝ като полумесеци клепки. През последните месеци си бе представял хиляди реакции от нейна страна, но не и такава. Той беше убеден, че тя няма да се трогне. Сега обаче разбра, че бе сбъркал. Сам бе видял болката в очите ѝ и това не бе преструвка. Тя бе покрусена от смъртта на Питър, също като него, ако не и повече.

Това прозрение го разтърси до дъното на душата му и го накара да се замисли.

— Значи си го обичала? — промълви той. Изобщо не възнамеряваше да я пита за това, нито искаше да чуе отговора ѝ сега, защото би се почувствал неловко. И все пак трябваше да разбере.

Алекса бавно отвори очи. В тях още се четеше онази жестока, непоносима, незабравима мъка. Той усети как риданието ѝ заседна като буца на гърлото му и изведнъж страданието ги свърза в едно.

— Да, обичах го — отвърна тя и нещо го срязва в гърдите. — Питър ми бе много скъп, но не така, както си мислиш ти. Той ми бе приятел.

Сякаш камък падна от сърцето му и в следващия миг се чувства виновен. Смяташе я за себелюбива и разглезена госпожица, която не я бе грижа за другите, безчувствена кучка, също като майка му. Очевидно Алекса не бе такава.

— Имаш пълно право да ме мразиш — отрони тя. — Аз единствено съм отговорна за случилото се. Аз... аз бях толкова заслепена от светския живот и от собствената си особа, че няхах време да му обърна внимание.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи и тънки струйки се спуснаха по бузите.

— Аз флиртувах с него най-безобразно. Дори не подозирах как се чувства той... не и докато не стана твърде късно. Може би, ако не бях толкова безразсъдна и импулсивна... — Тя прехапа треперещата си

устна и изтри мокрото си лице. Една упорита сълза се търкулна към трапчинката на брадичката ѝ. — Никога не съм искала да го нараня.

Деймиън бавно си пое дъх, но още не можеше да преглътне. Това изобщо не влизаше в неговия план. Той трябваше да се наслади на откъсването, а ето че се чувстваше съсипан почти като нея.

— На колко години си? — попита я най-сетне той.

— На д-д-деветнадесет.

Преди две години, през лятото, когато брат му умря, тя е била на седемнадесет. Той изруга наум. През цялото време си мислеше, че е по-голяма. Тя продължаваше да подсмърча и Деймиън посегна да ѝ подаде кърпичката си, но се сети, че бе изтрил с нея лицето ѝ. Взе чантичката ѝ, бръкна вътре и извади една бяла дантелена кърпичка. Тя я пое с треперещи ръце и я притисна към очите си.

Искаше му се да я утеши, но не можеше да намери подходящи думи за това. Искаше да ѝ се извини и да ѝ обясни, че бе сбъркал, когато я принуди да се омъжи за него.

Вместо това той се облегна и се заслуша в тихото ѝ хлипане. Алекса не го погледна, дори след като спря да плаче. Така, късно вечерта те пристигнаха в една малка странноприемница на юг от Тънбридж Уелс, на име „Ревът на глигана“. Той нямаше намерение да отседат тук. Мястото не бе най-подходящото, но се намираше доста по-близо от „Брегантината“, където първоначално възнамеряваше да преспят. Освен това го измъчваше мисълта, че тя бе твърде уморена.

Странноприемницата бе претъпкана и много шумна. Вътре се бяха разположили група войници, запътили се за Лондон от гарнизона си във Фолкстоун, пътници, амбулантни търговци и селяни. Просторната кръчма ехтеше от грубия им смях и вулгарните им шеги, примесени с пискливите гласове на девойките, които им сервираха. Войничетата разправяха за фронта, ругаеха Наполеон и говореха за някаква атака срещу Континента. Всичките тези слухове вече бяха известни на графа.

Въпреки тъпканицата Деймиън успя да намери две стаи, които явно бяха покоите на кръчмаря, тъй като плати за тях двойно. Той поръча храна за прислугата, а за тях с Алекса вечерното меню — пай с пиле, зеле и плодова пита с ябълки. После пресече преддверието и се приближи до жена си, която го чакаше пред стълбите.

Тя го погледна уплашено, а след това извърна очи нагоре към стаите.

— Вече ми е ясно защо не дойде снощи — каза тя.

— Не дойдох, защото беше изморена. Мислех, че си го разбрала. Надявах се, че тази вечер ще се чувстваш, по-добре.

Тя кимна безпомощно, напълно примирена, че заслужава съдбата си. Обърна се и тръгна нагоре по стълбите.

— Алекса...

— Да?

— Трябва да поспиш. След всичко това си толкова разстроена. Утре... може би ще поговорим отново.

Тя се намръщи.

— Не разбирам. Какво искаш да кажеш?

— Това, че трябва да се напиш и че няма да... те притеснявам, поне докато не си отпочинеш.

— Но нали...

— Не и докато не поговорим.

— Но... аз мислех, че след това днес... О, Боже! Нищо не разбирам вече.

Ръката му докосна бузата ѝ.

— Нито пък аз. Утре нещата ще се изяснят.

Алекса се замисли над думите му. За нея нещата никога нямаше да се изяснят. Тя бе омъжена за брата на мъжа, когото бе съсипала. Той го бе направил, за да ѝ отмъсти и да я накаже за това престъпление. Всичко беше ясно като бял ден.

Искаше ѝ се да го мрази, да го презира заради измамата, с която бе постигнал целта си, но дълбоко в себе си съзнаваше, че напълно заслужаваше присъдата, която ѝ бе отредил. Тя бе сигурна, че цял живот щеше да плаща за греха си, че я чакаха безкрайни дни на разкаяние за смъртта на Питър — приятеля ѝ, когото така безсрамно бе предала.

И все пак не бе напълно уверена в това.

За пореден път Деймиън Фелън я бе изненадал. След разговора за брат му във файтона той вече я гледаше различно. Остротата на лицето му се бе стопила, както и суровият му проникателен поглед, който я съпътстваше от онази фатална нощ в „Раковината“. Тя бе признала вината си за смъртта на Питър и той би трябвало да бъде още

по-твърд в стремежа си да постигне възмездие. Вместо това очите му излъчваха топлина и загриженост.

Алекса не бе сигурна в това.

ГЛАВА ШЕСТА

— Ама, че свежо парче, а?

Пияният търговец хвърли поглед към приятеля си от другата страна на грубата дървена маса в кръчмата.

— Коя по-точно? Оная русичката с големите цици или червенокосата?

— Малката руса въртиопашка, бе. Прилича ми на една проститутка от Лондон. Леле... Стяга ми се само като си помисля как ще я гушна. Ръцете ми изгарят от желание да пипнат тая госпожичка.

— Ами, айде де! — подкани го Дарби Остуд. — И двамцата ги видяхме, нали? Взеха стаите на кръчмаря. Тая русата е слугинчето. Обзалагам се на два пенса, че ще се радва да се търкулне с теб в леглото.

Фъргюс О'Кланахан се изкиска.

— Ама той, господарят, няма да ни се зарадва много, ако се набутаме там горе.

— Стига, бе! Той отде ще разбере? Русичката, да не би да спи с него и с госпожата, я! Тя ще нанка в отделна стая. Тръгвай, Фъргюс! Кой предложи, той заложи. Хайде, че гащите ми ще се пръснат.

Фъргюс се олюля и почеса брадата си.

— Уф, не знам, Дарби. Като се сетя колко пъти съм го отнасял заради теб, щото твоите планове са все идеални.

— Стига си дрънкал. Къде отиде приключенският ти дух, а? Я си спомни кога за последен път си се изпотил с някоя!

Фъргюс усети прилив на топлина в слабините си. По дяволите, така си беше! Топките страшно го боляха, откак срещна онова момиче. Трябваше да направи нещо, инак щяха да се пръснат. Той се оригна силно и се обърна към приятеля си:

— Добре де, проклетнико. Я да видим к'во още ще ни кажеш. Гледай обаче да си струва усилията.

— Кога съм те прекарвал, друже мой?

Фъргюс изломоти някаква псувня. Не искаше да си спомня колко пъти тоя празноглавец го бе забърквал в разни каши.

Алекса спеше дълбоко, дори твърде дълбоко. Тя изобщо не чу приглушения звук от влаченето на ботуши по килима, нито строполясването на таблата с пая, нито смотолевените ругатни на мъжете, които се дотътриха в стаята. Тя не се събуди и от дрезгавия шепот на мъжа, който отпусна туловището си върху нея. Не усети и дъхът му по бузата си, докато я отвиваше.

— Майната му! — изтърси той. — Това е червенокосата.

— Исусе! Ами къде ще да е проклетият граф? Така ѝ се блещеше насреща, та помислих, че цяла нощ ще я яха — рече той и изпсува просташки. — Където и да е, едно е сигурно — не е тука.

— Русичката трябва да спи другаде. Рипай, Дарби. Да разкараме задниците си от тука.

Но вече бе късно. Алекса отвори очи и се втренчи в мъжа, който бе седнал отгоре ѝ върху завивките. Това не бе лордът, когото все пак очакваше, а пияният амбулантен търговец, когото бе видяла долу в кръчмата.

Силен писък се изтръгна от гърлото ѝ, преди той да ѝ запуши устата.

— Майната му! — изрева той.

— Тръгвай бе, Дарби!

Пияният не знаеше какво да прави. Алекса използва момента и го ухапа по ръката. Той изквича от болка и я пусна. Тя отново изкрещя точно когато графът врхлетя в стаята.

— Алекса, какво, за Бога...?

Той видя изплашения ѝ поглед в мига, в който зърна и двамата мъже. Очите му блеснаха като на звяр. „Когато сатаната е разярен, сигурно изглежда така“ — помисли си Алекса и потрепери. Тя не откъсваше поглед от суровото му лице. Деймиън изруга бясно, сграбчи първия за ризата и го вдигна във въздуха. После така го цапардоса, че онзи полетя назад, сгромоляса се сред разни маси и лампи, преобърна един отрупан с дрехи стол и се строполи в безсъзнание на килима.

Другият изпълзя неуверено от леглото и се стрелна към вратата.

— Никъде няма да ходиш! — Фелън го хвана за палтото и го изтегли навътре. — Поне засега.

Той завъртя шишкото и така го удари по зъбите, че го запрати в ъгъла. Отстъпвайки, търговецът се препъна в тялото на поваления си другар и се изтърси до него. Графът го вдигна и го удари пак, като му размаза носа, от който захвърчаха пръски кръв.

— Ама... ние с Фъргюс... нямаше да ѝ направим нищо — изрева той с гъгнещ глас. — Ние дойдохме за оная, русичката. — Деймиън отново го прасна и той се свлече със стон. — А и на нея нямаше да ѝ направим нищо, щото искахме само малко гушкане, т'ва е. Даже щяхме да ѝ платим добре — като се изправи на колене, той вдигна ръце. — Моля те, господарю!

Алекса бързо се измъкна от леглото и прекоси студената стая. Нощницата ѝ се вееше назад. Тя хвана ръката на мъжа си точно когато той замахваше и попречи на удара му. Той се обърна към нея със заслепени от ярост очи, погледна юмрука си и рече:

— Алекса, за Бога. Какво мислиш, че правиш?

— Опитвам се да ти попреча да убиеш този човек.

Ръката му остана свита в юмрук. Той продължаваше да я държи високо и тя потрепваше от усилията, които полагаше, за да я спре.

— Хванах го в леглото ти — каза той и думите му прозвучаха като странно откритие.

— Те са пияни, Деймиън. Не са знаели какво вършат. — Тя все още стискаше ръката му и усещаше изопнатите му до краен предел мускули. Такава жестокост никога не бе виждала.

Лорд Фелън преглътна, като продължаваше да се съпротивлява. След като въздъхна, той отстъпи назад и прокара пръсти през къдравата си черна коса.

— Взимай приятелчето си и да ви няма! — каза той строго на търговеца.

— Да, да, господарю. Както кажете!

Дебелият едва се закрепил на краката си, но после вдигнал приятеля си и двамата закуцукаха към вратата. Щом си тръгнаха, графът се приближи до Алекса.

— Добре ли си?

— Да, добре съм.

— Как влязоха?

Тя навлажни устните си. Той бе само по халат от тъмноредна коприна, който нежно я докосваше при всяко негово движение. На

светлината, която се процеждаше през прозореца, тя видя широките му тъмни гърди, покрити с къдрави черни косми. Изпъкнали мускули набраздяваха стегнатия му стомах. Гърлото ѝ пресъхна.

— Те... те трябва да са се прехвърлили през прозореца.

Цялата се тресеше, но сама не знаеше дали заради случилото се, или заради полуголия мъж пред нея.

Той явно забеляза това, защото протегна ръце и при все че тя отстъпи, я притегли в обятията си.

— Всичко свърши — рече Деймиън, докато я притискаше към себе си. — Никой няма да те нарани. Не и докато съм тук.

Алекса се опита да се усмихне, но сърцето ѝ все още биеше лудо.

— Добре съм... наистина.

Той отметна няколко кичура от лицето ѝ.

— Дявол да го вземе, изглежда, отново няма да можеш да се наспиш.

— До утре ще се оправя — каза Алекса.

В същия миг той я вдигна на ръце и я отнесе до леглото. Остави я внимателно и дръпна завивките.

— Деймиън?

Той се спря. Очите ѝ излъчваха мекота, каквато не бе виждал дотогава.

— Забелязала ли си колко рядко си ме наричала така?

Този път тя леко се усмихна.

— Имаш много хубаво име.

Беше си го повтаряла хиляди пъти наум.

— Майка ми не го харесваше и затова ме наричаше Лий.

— Вие двамата май не сте се погаждали много, а?

— Не.

— Някой ден може би ще ми разкажеш за това.

Чертите му се смекчиха. Устните му бяха толкова сочни и така близо до нейните, че сърцето ѝ направо полудя. Боже, колко е красив!

— Може би — отвърна той и я зави. — Сега си почини. Утре ще тръгнем доста рано.

Графът понечи да си тръгне.

— Деймиън?

— Да?

— Благодаря ти.

В следващия миг Алекса съжали, че го каза, защото той се сети за нахалниците, които бе хванал в стаята ѝ, и се намръщи.

— Най-добре следващият мъж в леглото ти да съм аз — отсече той мрачно. След това хвана бравата, отвори рязко вратата и я затвори плътно зад себе си.

Тя долови затихващите му стъпки по коридора и надолу по стълбите. Уверена бе, че онези двамата нямаше да се върнат, както и че Деймиън би направил всичко, за да я защити. Това бе странна утеха, но тя продължи да си го мисли и скоро сънят я завладя.

Преди да заспи, ѝ се мяркаха странни образи: как Деймиън Фелън хладнокръвно убива двамата пияници, как стои пред нея разгърден и ѝ заявява, че тя му принадлежи.

И все пак над всичко в съня ѝ господстваше споменът за сините му очи.

Деймиън крачеше напред-назад из кръчмата. Снопове слънчева светлина проникваха през отворения прозорец. Той остави Алекса да спи до късно и поръча да ѝ занесат лека закуска. След всичките закъснения щяха да се забавят с един цял ден.

Това не бе от голямо значение, но все пак искаше да си е вкъщи. Замъкът бе единственото място на света, където се чувстваше у дома. Не бе желан гост в имението „Уейтли“, близо до Хампстед Хийт, където живееше майка му, след като се омъжи за лорд Таунсенд. Той винаги бе нащрек и постоянно търсеше повод да се скара с Деймиън, или да спечели вялите чувства на майка му.

Замъкът на баба му в покрайнините на Париж му бе също толкова чужд. Вдовица от дълги години, Симона дьо Латур бе една заядлива старица, която мразеше дъщеря си, омъжила се за англичанин, и търсеше някакво възмездие за дългите години самота.

Едва когато се бе върнал в замък „Фелън“, Деймиън бе намерил някакво спокойствие. Това бе единственото място, където можеше да се отпусне и да бъде такъв, какъвто беше, или поне донякъде.

Той бе влюбен в дома си, както бе и баща му навремето. Сега обаче го измъчваше мисълта за реакцията на съпругата му, когато го види. Все по-болезнено предчувстваше, че тя щеше да го сравни със

„Стоунлей“ или с „Марден“, или с някое друго семейно имение и нямаше да го хареса.

Това, както и всичко останало, което ѝ се бе случило от мига, в който я видя, бе изцяло по негова вина. Изобщо не трябваше да се жени за нея. Тя бе по-богата от него. Освен това откри, че отмъщението не оправдава очакванията му. По време на връзката ѝ с Питър тя е била само едно наивно девойче, отпиващо първите глътки на женствеността. Деймиън напълно разбираше защо брат му се бе влюбил в нея. Малцина в Лондон бяха останали безразлични към прелестта ѝ.

Той трябваше да я остави да си намери съпруг измежду тях, да я повери на тия наконтени благородници, които въздишаха по нея и след първите няколко седмици щяха да я отегчат напълно. Той нямаше време за семеен живот, нито за постоянни връзки. Бракът означаваше деца, отговорности, задължения, а с неговия ритъм на живот той може би щеше да ги напуска в най-трудните моменти. А може би въобще нямаше да доживее това време.

Връщане назад нямаше. За добро или за лошо той бе надянал брачния хомот и след като сега обстоятелствата се бяха променили, той възнамеряваше да се възползва от това.

Деймиън вдигна глава точно когато Алекса и прислужницата ѝ влязоха. Денят бе топъл и слънчев и само лекият ветрец раздвижваше изпълнения с пролетни ухания въздух. Младата му съпруга бе избрала подходяща рокля в нежен зелен цвят, изпъстрена с жълти цветчета. Страните ѝ не бяха вече така бледи, а очите ѝ си бяха възвърнали ясният зелен цвят.

— Добро утро — поздрави той.

— Извинявай, че те накарах да чакаш.

— Искях да те оставя да се напиш.

— Наистина се чувствам по-добре. Благодаря ти, съпруге.

— Деймиън — поправи я той и взе ръката ѝ.

Тя се почувства неловко. След всичко, което се случи, той не я обвиняваше.

— Деймиън — повтори тя и лека руменина я обля, но изражението ѝ остана напрегнато.

Графът се обърна към девойчето:

— Сара, файтонът е отпред. Господарката ти и аз ще дойдем след малко.

— Добре, господине — рече тя и се отправи към вратата.

Алекса вдигна питащите си очи към него.

— Казах ти, че днес ще си поговорим... ако, разбира се, имаш сили.

— Да, добре съм. А какво стана с онези?

— Двамата доста бързо си тръгнаха. Май наистина не бяха толкова опасни. Радвам се, че ме спря снощи.

Лека усмивка се появи на устните ѝ.

Излязоха навън. Зад къщата, покрай обраслата със свежа трева пътека, ромолеше поточе и той я поведе натам. Отляво се простираше тучна ливада, а покрай ручея цъфтяха невени и иглики.

— Тези дни бяха твърде болезнени за теб. Съжалявам, че и аз имам дял в това.

Тя го погледна недоумяващо.

— Съжаляваш ли? След всичките усилия, които положи, за да постигнеш целта си, не ми се вярва, че сега съжаляваш.

Той потисна чувството на вина, което го обземаше.

— Дълго мислех за това... за Питър. Преди да те срещна, смятах, че всичко ми е ясно. Намирах те отговорна за смъртта му. Бях убеден, че си жестока и безсърдечна егоистка, и исках да ти отмъстя. През последните дни... аз разбрах, че...

Тя спря и се обърна.

— Че какво?

— Виж, знам, че този брак е една глупост от самото начало. Не отричам, че исках да те уязвя. Истината е, че исках да те съсипя. Планирах го седмици наред, следвах те навсякъде, съблазнявах те, а накрая... се опитах да оправя всичко. Още тогава съвестта ми се бореше.

Алекса остана безмълвна дълго време. Когато проговори, гласът ѝ издаваше безпокойство.

— Наистина си го измислил добре.

— Да, така е, за Бога. Винаги ме е бивало да измислям планове.

— Колкото и странно да звучи, не мисля, че си виновен. Питър умря заради мен. Аз самата щях да изгубя Рейни. Мразех жената, която

го бе пленила. Ако бе умрял, щях да я накарам да си плати, щях дори да стигна до крайност. Напълно разбирам чувствата ти към мен.

Деймиън задържа неуверения ѝ поглед. Тъмни сенки се мярнаха дълбоко в очите ѝ.

— Така е. В началото се чувствах точно така... преди да те срещна. Ти обаче се оказа съвсем различна от представата, която имах за теб. През онова лято, преди две години, си била млада и наивна, просто си опитвала силата на женския си чар. Брат ми е бил също толкова неопитен и комбинацията се е оказала взривоопасна, смъртоносна, но сега знам, че не си искала да го нараниш.

В очите ѝ блесна копнеж. Тя усети как пулсът ѝ се ускори.

— Не... никога не съм искала това.

— Съжалявам, че те въвлякох в този брак, Алекса. Бих ти предложил да го разтрогнем, но това би те опозорило пред обществото. Истината е, че сме женени и не можем нищо да променим.

Алекса се обърна и неволно тялото ѝ се стегна. Деймиън бе казал нещо неправилно, но не бе сигурен какво. Тя тръгна обратно към странноприемницата, но той я хвана за ръката.

— Не ме бива в тия работи. С други жени това изобщо не ме интересуваше, но с теб... Всъщност аз никога не съм бил женен и не знам как да се държа.

— Просто кажи каквото мислиш.

Той прекара пръсти през косата си.

— Мисля, че поводът за нашия брак вече е без значение. Важното е, че ти си моя жена. Смятах, надявах се, че с времето нещата между нас ще потръгнат... ако ти го поискаш.

Алекса вдигна глава. Уплашените ѝ очи обходиха всяко кътче от лицето му.

— След всичко, което се случи, трудно ми е да повярвам, че желаете искрено нашия брак.

— Сигурен съм, че го искам. Ето защо ти предлагам да не прибързваме, да се опознаем. Утре ще сме в замъка. Веднъж пристигнем ли там, всичко ще се уреди. Ще те разведе из новия ти дом и ще си поговорим. Може би ще постигнем разбирателство.

Деймиън посегна и хвана китката ѝ. Тя усети топлата му длан. Ръцете му бяха силни, но нежни.

— Когато му дойде времето, — каза той — ще се проявя като истински съпруг.

Алекса почувства, че гърлото ѝ се стяга. Надежда и страх се бореха в нея. Тя току-що бе приела да живее с мъжа, който я презираше. Сега той сам ѝ предлагаше да забравят миналото и да постигнат заедно щастието, за което винаги бе мечтала. Дали бе откровен с нея? Беше ли готова отново да му се довери?

— Ще ми се да ти вярвам, но...

Той стисна ръката ѝ и лицето му стана сериозно.

— Разбирам.

Тя се опита да прочете мислите му, да разгадае намеренията му, които личаха по силните му скули. Той предлагаше много повече от нейните очаквания и при все че рискът за нея бе голям, трябваше да го поеме.

— Готова съм да опитам, ако и ти си съгласен.

Деймиън се усмихна. Сякаш слънчев лъч проби мрачното небе.

— Благодаря ти.

Той вдигна ръката ѝ и докосна с устни дланта ѝ. Топла вълна я обля.

Безмълвно двамата се отправиха към файтона. Сега тя усещаше някакво ново непознато напрежение между тях. Ако той бе искрен, то миналото най-сетне щеше да бъде забравено. Деймиън Фелън щеше да стане неин истински съпруг. Щеше да я прегръща, както тогава в градината, и да я целува, както в странноприемницата. При тази мисъл краката ѝ се подкосиха, стомахът ѝ се сви и устата ѝ пресъхна. Погледът ѝ се спря върху широките му мускулести гърди и зърната ѝ набъбнаха под роклята.

Тя го желаше още от първата им среща. Премрежените му невероятно сини очи ѝ подсказваха, че и той копнееше за същото. И все пак... Не можеше да престане да се пита дали този загрижен мъж бе истинският Деймиън Фелън? Или бе просто поредната маска, за да постигне желания резултат? Каква бе неговата цел — отмъщение или нежна любяща жена в леглото му? Времето щеше да покаже.

Алекса се чудеше дали той все още не играеше някаква игра.

Останалата част от пътуването мина без никакви премеждия. От Тънбридж Уелс тръгнаха на изток към село Райе, след това на север по крайбрежието. Деймиън бе любезен, но сдържан, грижеше се за нея, беше учтив, но доста мълчалив. През по-голямата част от времето той се вози отпред с кочияша и я остави вътре със Сара. Алекса му беше благодарна, защото се нуждаеше от време, за да подреди мислите и чувствата си и да се подготви да приеме съпруга си и живота, който ѝ предстоеше.

Обземаха я все по-силни предчувствия. Може би нещата щяха да потръгнат. Рано или късно щеше да ѝ се наложи да се омъжи. Брат ѝ със сигурност не би се спрял на лорд Фелън. Ами тя? Не можеше да отрече, че графът ѝ харесваше. Бракът с него може би щеше да осъществи съкровения ѝ мечта.

А може би я очакваше тежък живот, който щеше да бъде отмъщение за смъртта на Питър.

ГЛАВА СЕДМА

Алекса забеляза замъка, който се издигаше над голия бряг и кулите му, зловещо извисени към мрачното сиво небе. В първия миг й се стори ужасно злокобен, като средновековна крепост или затвор.

С приближаването им обаче тя все по-ясно чуваше тътена на прибоя и крясъците на сивите чайки, които се рееха над океана. Пенливи вълни се разбиваха в брега и през прозореца на файтона нахлуваше остър вятър. Гледката бе направо готическа. Всичко бе някак примитивно, грубо и необуздано, но все пак странно защо я привличаше. Тя усети, че тръпне от нетърпение.

Голият замък й напомни за неговия собственик. И двамата я омагьосваха с мрачната си красота.

Тя се наведе напред, за да огледа по-добре своя нов дом. Тъмнозелен бръшлян обгръщаше кулите и стените на замъка, като придаваше мекота на грубия камък. Някогашният ров, околоръст, бе запълнен с пръст и там цъфтяха пъстри цветя.

След минути файтонът зави по една дълга алея, покрита с чакъл, и няколко лаещи хрътки се втурнаха да ги посрещнат. Каретата спря, Деймиън скочи от капрата и отвори вратата. Изненадана от сериозното му изражение, Алекса остана безмълвна.

— Не е „Стоунлей“, нито „Марден“, — рече той строго — но предполагам, че с времето ще свикнеш.

Той я отведе до масивната входна врата. Движенията му бяха резки, а в поведението му се усещаше студенина.

Алекса влезе и мълчалива мина покрай иконома, който ги очакваше в преддверието. Тя пристъпи в някогашната тържествена зала, цялата покрита с греди, опушени от огньовете и застина пред величието й.

— Невероятно е — промълви тя, очарована от тежките железни свещници и масивното каменно огнище. Близо до вратата, като часови, стояха рицарски доспехи, а от гредите на тавана висяха сребърни знамена със семейния герб на Фелън — рееща се птица.

— Това е най-старата част на замъка — оправда се Деймиън. — Има и нови крила, но това винаги е служело като вход и не ми се ще да го променям.

— Не те упреквам.

— Някои от кулите наистина се нуждаят от ремонт, но останалата част от къщата е добре. Както вече ти казах, не е нито „Стоунлей“, нито „Мардей“, но лека-полека ще го приемеш за свой дом, надявам се.

Неувереност ли прозвуча в гласа му? Той постоянно търсеше погледа ѝ, след като слязоха от файтона. Нима и той се тревожеше, че новият ѝ дом няма да ѝ хареса?

Тя му се усмихна нежно.

— Замъкът „Фелън“ е прекрасен, Деймиън. Никога не съм била на подобно място. Наоколо е толкова диво и пусто, но и красиво по свой особен начин.

Тя се впусна да разглежда вътрешността.

В една камина, висока колкото човешки бой, гореше приятен огън, а мебелите блестяха от чистота. Слугите, които ги очакваха, изглеждаха трудолюбиви и дружелюбни. Всъщност те бяха истински щастливи, че господарят им се бе завърнал.

— Тук е много по-уютно, отколкото очаквах — добави тя и погали с ръка полираната дъбова маса, която изглеждаше поне на неколкостотин години. — Прав си, че не прилича нито на „Стоунлей“, нито на „Марден“. И двете имения са доста хубави и просторни, но там никога не съм усещала този домашен уют. За мен те бяха просто къщи. Никога не съм била привързана към тях, докато тук мисля, че ще бъда.

На лицето му грейна ослепителна усмивка. Най-сетне се отърси от напрежението и очите му блеснаха от удоволствие. Това го направи по-красив и очарователен.

— Страхувах се, че ще ти се стори мрачно и потискащо. Поне за майка ми бе така. Тя намрази това място от мига, в който го видя. За разлика от нея баща ми го обичаше до края на живота си, както и аз.

Алекса направо примря от щастие, че го бе зарадвала.

— Сигурна съм, че и аз ще го обикна.

Усмивката му стана още по-широка, а очите му пламенно засияха. Желанието, което потискаше напоследък, накара кръвта ѝ да

забушува и руменина обля бузите ѝ. Тя понечи да каже нещо, но в този миг икономът се приближи. Набръчканото му остро лице бе напрегнато.

— Извинете, господарю.

— Аз ти се извинявам, Монтагю. Пропуснах да ви представя. Както вече ви известих, най-сетне се ожених — заяви гордо той, топлият му поглед се плъзна по лицето ѝ и за миг се спря върху извивката на гърдите ѝ.

— Бих искал да се запознаеш с новата си господарка. Лейди Фелън, това е Леели Монтагю, нашият иконом.

Слабичкият мъж се поклони учтиво.

— За мен е удоволствие, госпожо, да ви посрещна с добре дошли в замъка „Фелън“ от мое име и от името на останалите.

— Благодаря ти.

— Повечето слуги работят тук от години — намеси се графът. — Като се настаним, ще се срещнеш и с останалите.

Той погледна към иконома, който нервно пристъпваше от крак на крак.

— Страхувам се, че има още нещо, господарю.

Деймиън го изгледа внимателно.

— Какво е то?

Той се извисяваше с цяла глава над него, но Монтагю изобщо не се притесняваше от това. Двамата изглеждаха по-скоро като приятели.

— Преди малко споменахте за майка ви, господине. Съжалявам, че трябва да ви го съобщя, но тя пристигна вчера.

— Майка ми?

— Опасявам се, че да, заедно със сестра ви.

Деймиън рязко прокара пръсти през черната си като абанос коса.

— Мили Боже, та те не са идвали от години!

— Така е, сър.

— Казаха ли ти защо са тук?

Икономът хвърли поглед към Алекса и леко се изчерви.

— Изглежда, са разбрали за женитбата ви още преди да е станала. Разправят, че цял Лондон само за това говорел.

— Не се и съмнявам — въздъхна Деймиън. — Предполагам, че са дошли да се насладят на изящното ми отмъщение.

— Напротив — отсече Монтагю и още повече се изчерви. — Мисля, че трябва да поговорим насаме.

— Говори човече. Дамата е моя съпруга. Рано или късно ще трябва да се сблъска с моето „мило семейство“.

Икономът се изкашля.

— Изглежда, че са възмутени от избора ви, господарю. Смятат, че сте предали паметта на брат си.

Деймиън придоби строго изражение, а Алекса усети, че краката ѝ се подкосиха. Знаеше, че всичко бе станало твърде бързо. Щастieto нямаше да е толкова лесно.

— Къде са те?

— Пият чай в салона за гости. Сервирах им там с надеждата, че няма да узнаят за пристигането ви, докато не успея да говоря с вас.

— Благодаря ти, Монти. — После графът се обърна към Алекса: — Съжалявам за това. Никога не ми е минавало през ума, че могат да дойдат.

— Не се притеснявай. Рано или късно ще трябва да се срещна с тях.

Усмивката му изразяваше съжаление, но онзи блясък на копнеж бе все още там.

— Според моите планове това трябваше да стане доста по-късно. Той хвана здраво ръката ѝ.

— Монти ще ти покаже горните стаи, докато аз се справя с вълчиците в леговището им.

— По-добре да дойда с теб.

— Пътуването бе твърде дълго. Сега си почини, а после ще вечеряме заедно. Щом Ракел е с нас, няма да скучаем.

Ракел Мелфорд, лейди Таунсенд — майката на Деймиън и Мелиса, както и на покойния млад лорд Питър.

Алекса потрепери. Тези жени не криеха омразата си към нея. След смъртта на Питър месеци наред в писмата си тя ги бе молила за прошка, но господин Тайлър, възпитателят на Питър, ѝ ги бе върнал всичките. Дамите бяха отказали дори да ги прочетат. Според думите му той страшно съжалявал, но не можел нищо да направи.

Ето че сега бяха тук и тя трябва да се срещне с тях. О, Боже! Какво щеше да им каже? Какво щяха те да ѝ кажат?

— Е, и това ако не е свенливата невеста!

Алекса подскочи от уплаха при вида на свекърва си и за момент ѝ се стори, че тя бе прочела мислите ѝ.

— Лейди Таунсенд... — едва промълви тя, а Деймиън се закова на място. Той бързо се окопоти и се насили да се усмихне.

— О, майко. Тъкмо щях да дойда при вас. Надявам се, че чаят ви е харесал.

Тя бе елегантна жена със стегната фигура. Русата ѝ някога коса сега бе като посипана със сняг. Все още бе доста хубава, с фина кожа и нежни черти. С Деймиън нямаха нищо общо, освен ярките сини очи.

— Никога нищо не ми е харесвало в този проклет замък, можеш да си сигурен в това. Тук всичко тъне в прах и мухъл, както преди 30 години, когато дойдох тук с баща ти.

— Като го мразиш толкова много, защо си дошла?

— Дойдох, за да се уверя с очите си дали е вярно онова, което се говори — изсъска тя през свитите си от злоба устни и обърна смразяващия си поглед към Алекса. — Ако тя не е поредната ти уличница, значи всичко е истина.

Алекса изтръпна, като чу тези жестоки думи. Лицето на Деймиън трепна от ярост, но той запази самообладание.

— Изненадан съм, че не намираш това за успешен удар. Една богата наследница взема твоя блуден син. Мислех, че от тази справедливост няма по-голяма за теб.

— Тя разсипа брат ти. Никакви пари не могат да изкупят вината ти, че си я взел за жена — отсече майка му и се усмихна ехидно. — Все пак успокояващо е, че не си се променил.

— Нито пък ти, мила майко.

Алекса наблюдаваше словесната престрелка между майката и сина и недоумяваше как е възможно една майка да е толкова студена към собственото си дете.

Деймиън я погледна и със смекчен тон каза:

— Защо не се качиш горе? Почини си, както ти предложих преди малко.

Алекса кимна и тръгна към стълбите, но шумоленето от приближаваща се рокля я накара да спре. Тя се извърна и видя Мелиса Мелфорд, която решително нахлу в стаята.

— Ако и тя ще бъде на вечеря, можеш да си сигурен, че аз няма да дойда.

Облечена в бледосиня копринена рокля, сестра му бе по-ниско и по-закръглено подобие на майка си, а очите ѝ бяха по-светли.

— Ах! Милата ми сестричка — рече Деймиън с подигравка и се поклони със замах. — Любезна, както винаги. Толкова се радвам да те видя.

— Как можа, Лий? Дори и ти не си толкова жесток.

Алекса се отпусна на неговата ръка и при все че лицето му остана безизразно, усети потрепването на мускулите му.

— Всичко е наред — успокой го тя. — Всъщност не ѝ се сърдя.

— Не е там работата — сръза я той и втренчи сините си очи в Мелиса. — Знам, че ти е трудно да го приемеш, Мели.

— Не ме наричай така.

За момент ѝ се стори, че Деймиън щеше да се усмихне.

— Извинявай! Права си. Това е грозно име и вече не ти отива. Виждам, че доста си пораснала.

Мелиса се изчерви, вероятно от удоволствие. Може би неодобрението, което демонстрираше, бе само една преструвка.

— Отначало, — продължи той — преди да разбере истината, и аз се чувствах като вас. Знам, че обичахте Питър не по-малко от мен. Но той бе млад и наивен, както и Алекса по онова време. Сега Питър го няма, а тя е моя съпруга. Ще трябва да приемете този факт. Докато сте в моя дом, моля ви да се отнасяте към нея с уважение!

— Ще се отнасям към нея с омразата, която си е заслужила — троснато рече Мелиса. — Брат ни умря заради нея. За Бога, Лий, как можа да се ожениш за нея?

Очите ѝ се наляха със сълзи. Тя потисна риданието си, обърна се и избяга по коридора.

— Мелиса, чакай! — извика след нея Алекса.

— Остави я — прошепна Деймиън. — Най-добре се качи горе. През това време ще поговоря с нея, ще се опитам да ѝ обясня. Дано ме разбере.

Алекса кимна. Огромна буца бе заседнала на гърлото ѝ, а ръцете ѝ трепереха. По време на драматичния разговор лейди Таунсенд бе запазила злобното си изражение. След като Мелиса се разплака, в очите на майка ѝ блесна тайно задоволство.

— Сестра ти никога няма да разбере предателството ти, — рече тя студено — но аз мисля, че започвам да разбирам — крайчецът на

устата ѝ се изви в ехидна усмивка, както понякога правеше и Деймиън. — Явно си хлътнал по малката уличница, също като Питър. Виждам мерака ти всеки път, когато я погледнеш.

Алекса сви ръка в юмрук и заби нокти в дланта си.

— Поводът за брака ми изобщо не те засяга — отвърна Деймиън и я погледна строго.

— Нима? Как според теб би се почувствал брат ти, ако знаеше, че се гърчиш между краката на тази, заради която той умря. Сигурно ти е минавало през ум, а? Знам, че си закоравял и безчувствен, но знам също, че обичаше Питър. Ти го предаде и аз никога няма да ти простя това.

Лейди Таунсенд се обърна и гордо напусна стаята, като ги остави да се взират един в друг. Алекса леко го докосна.

— Съжалявам, Деймиън, ужасно съжалявам. Само ако можех да поправа случилото се!

Нито майка му, нито сестра му щяха някога да ѝ простят. Сега нямаше да простят и на него. Но какво бе очаквала тя? Може би, че миналото щеше да бъде забравено ей така? Или че щяха да я приемат с отворени обятия?

Ами Деймиън? След всичките обещания, че ще се постарее бракът им да потръгне, сега лицето му бе навъсено. В думите на лейди Таунсенд имаше една истина, която не можеха да пренебрегнат. Той наистина я желаше и никога не го бе отричал. Сега красивото му лице бе помрачено от сянката на вина и болка.

— Върви — подкани я тихо той, като продължаваше да се взира нататък, където бе изчезнала майка му.

Алекса кимна и с усилие преглътна. След разговора тази сутрин тя бе обнадеедена за бъдещето си. Сега, след жестоките думи на майка му, всички нейни мечти изглеждаха далечни и илюзорни. Вечерта напредваше и поглъщаше всичко като зейнала пропаст. Тя си помисли, че този образ може би предвещаваше бъдещето ѝ.

Деймиън седна на единия край на масата в трапезарията, Алекса — от дясната му страна, сестра му — отляво, а майка му — на отсрещния край. Огромен висящ свещник от ковано желязо

осветяваше стаята. Поставката на всяка свещ бе с формата на птица. Дългата дъбова маса беше масивна и богато украсена с гравюри.

Чиниите от бял порцелан с позлатени ръбове бяха най-малко на сто години.

Графът се взираше в чашата си с вино и изучаваше гъстата червена течност. Вдигна я и отпи една успокоителна глътка — прекрасно червено вино. То му бе подарък от един негов клиент за добре свършена работа. Той се запита как ли би реагирала жена му, ако научеше.

Деймиън обърна поглед към нея. Въпреки че беше бледа, Алекса изглеждаше чудесно в роклята си от червеникавокафява коприна, която беше в тон с косата ѝ. Той копнееше да прокара пръсти през нея, да я види разпусната и блестяща, както в онази нощ в „Раковината“.

Той с мъка потисна спомена за голото ѝ тяло, за нежната ѝ плът и устните ѝ с дъх на вино. При тази мисъл сърцето го заболя, гърдите му се свиха и нещо заседна на гърлото му — бе тръгнал да отмъщава за смъртта на брат си, а вместо това го бе предал. За Бога, какво трябваше да направи?

— Мълчанието става досадно, Лий — наруши тишината майка му. — Нямаш ли какво да кажеш? Днес следобед имаше голямо желание да говориш.

Той вдигна вежди и с мъка сдържа гласа си.

— Надявах се, че ще вечеряме в нормална атмосфера. Мълчанието ми се стори най-подходящо за случая.

— Така ли? Аз пък помислих, че съвестта ти внезапно се е събудила.

Той се усмихна кисело.

— Откога имам такава мила майко?

— Тя е права — намеси се Мелиса, която държеше сребърната вилица като оръжие. — Обичта ти към Питър трябваше да е достатъчно силна, за да мразиш Алекса Гарик. Вместо това ти се жениш за нея и я правиш графиня.

Деймиън погледна преbledнялата като платно своя съпруга. Преди се бе молил и се бе надявал да види този отчаян поглед. Сега обаче той прониза сърцето му и събуди в него желание да удари всеки, който се осмелеше да я обиди.

— Ако искаш вярвай, но Алекса не е виновна за нищо, освен може би, че е била наивна девойка. Ти, сестричке, можеш да допуснеш същите грешки. Моля се, ако го сториш, да не бъдеш съдена така жестоко, както сега се отнасяш към нея.

— Как смееш да я защитаваш! — възкликна ядосано майка му и с рязко движение избути стола си и стана. — Тогава ти бе на едно от твоите пътешествия, Бог знае къде. Ти не си видял как тя флиртуваше с Питър, как безобразно го примамваше и се опитваше да го съблазни. Тя се държеше като най-долна уличница, докато брат ти не се влюби в нея. Когато той ѝ направи предложение, тя го отблъсна, сякаш бе някаква измет.

— Не е вярно! — извика Алекса и стана на крака. — Мелиса знае... Питър бе един от най-добрите ми приятели. Аз... аз просто не бях влюбена в него.

— Но сега си влюбена в брат му.

— Не! Искам да кажа... Деймиън и аз едва се познаваме. Той... ние... — тя вдигна глава — бяхме принудени от обстоятелствата. Той обича брат си и никога не би го предал. Ожени се за мен заради парите ми и защото нямаше друг избор.

Това не беше вярно. Той я бе пожелал и все още я искаше, също както и брат му.

— Оставете я на мира — рече той. — И двете. Ако сте приключили с яденето, предлагам да сложим край на тази така наречена вечеря и да се оттеглим. Денят бе дълъг за всички ни.

Като не чу други възражения, той отмести стола на сестра си и тя се присъедини към другите две дами, които вече се бяха изправили. Те тръгнаха подир него и когато излязоха, Деймиън хвана Алекса за ръката и я дръпна настрана.

— Съжалявам за сцената. Надявам се, че с времето ще го проумеят. Искам да ти благодаря, че ме защити. Отдавна никой не го бе правил.

Очите ѝ се спряха върху неговите.

— Може би ти просто не позволяваш на никого да те защитава.

Настъпи безкрайна тишина.

— Може би — отрони той и безмълвен я поведе нагоре по стълбите.

Единствената мисъл в главата му бе, че тя щеше да спи в съседната стая — покоите на графиня Фелън, неговата съпруга. Алекса му принадлежеше и въпреки че всеки път, когато я погледнеше, тялото му се стягаше, все още не можеше да я има. Той бе обещал да ѝ даде време.

Сега пред тях се яви ново препятствие. Образът на брат му бушуваше като огън между тях и го обвиняваше както някога. За пръв път от години майка му имаше право. Как можеше да легне с Алекса, след като Питър я бе обичал? Как можеше да вземе онова, за което брат му бе умрял?

Мисълта го измъчваше, но когато стигнаха до стаята ѝ, той се наведе, обгърна с ръце кръста ѝ и я придърпа към тялото си. После я целуна, като плъзна езика си по устните ѝ, докато те леко потрепваха. Тя се отпусна и отвори уста, пареща страст изпълни слабините му. Деймиън искаше да зарови глава в косата ѝ, да я обладае, да потъне в нея, но вместо това се отдръпна назад.

— Трябва да си лягаш — рече той грубо, докато мускулите му продължаваха да се стягат.

Алекса се изчерви.

— Лека нощ — едва доловимо прошепна тя.

Влезе в стаята си и затвори вратата след себе си. Той чу стъпките ѝ, долови гласа ѝ, когато заговори на прислужницата си Сара, и разбра, че се съблича. Невероятно усилие му бе необходимо да потисна поредната вълна от желание. Изруга се наум и влезе в съседната стая.

Деймиън цяла нощ се мята в леглото. Присънваше му се младото лице на Питър и бледите му очи, в които се четеше упрек. „Тя е моя“ — сякаш искаше да му каже той.

Трябваше да бъде. Тогава щеше да бъде много по-добре за всички.

Имаше и още нещо. Години наред той делеше легло със смъртта, а не с красива жена, която на всичко отгоре бе вече негова съпруга. Работата бе смисълът на живота му. Тя му вдъхваше сили и упование както нищо друго. Сега беше женен, но опасността оставаше. Можеше да се появи всеки момент и със сигурност той щеше да получи нови задачи.

За сетен път си помисли, че не трябваше да се жени. Отговорът му обаче винаги бе един и същ: желаше я повече от всякоя друга

жена. Копнееше за нея и бе сигурен, че рано или късно, независимо от угризенията и вътрешната му борба, щеше да я има. Само не знаеше как щеше да живее след това.

ГЛАВА ОСМА

Следващите дни бяха истински кошмар за Алекса. Накъдето и да се обърнеше, виждаше все едни и същи погледи, изпълнени с омраза и ненавист. Тя посрещаше мълчаливо и с високо вдигната глава заплахите на двете жени, но вътре в себе си усещаше, че всеки момент ще рухне.

Дори и Деймиън не можеше да ѝ помогне, защото рядко си беше у дома. След първата вечер той се вгълби в мислите си и странеше от всички. Сутрин излизаше в ранни зори, за да огледа далечните ниви и да се погрижи за благосъстоянието на няколко арендатори в неговите земи. Алекса бе силно изненадана от поведението му. Нощем работеше в кабинета си или излизаше да се разхожда по скалите над брега.

Там някъде той държеше една малка лодка и следобед тя виждаше белеещото ѝ се платно в далечината, където пореше пенливите вълни.

Тя разбираше, че той я избягва, но се питаше докога. Блуждаещите му очи, които често я подминаваха, от време на време пламваха от желание, но нямаше нито докосвания, нито целувки. Те дори за миг не оставаха сами.

Алекса въздъхна. Злъчните думи на майка му бяха изпълнили своя пъклен план. Деймиън се чувстваше виновен, че я желаеше. Обещанията, които ѝ бе дал, никога нямаше да се осъществят. Поне докато майка му и сестра му бяха в замъка. А може би и след това.

След разговора им в двора на странноприемницата тя бе осъзнала и преживяла отново случилото се с Питър. Въпреки че съвестта все още я гризеше, Деймиън бе прав. Тя никога не бе желала да нарани брат му, просто бе млада, импулсивна, неразумна. След инцидента, който тежко преживя, тя се бе променила.

Вече не беше същата егоистка и никога повече нямаше да бъде. Тя чувстваше, че сега беше най-подходящото време да започне нещо ново, а и така нямаше да мисли постоянно за Мелиса и за майка ѝ.

— Монтагю, — обърна се тя към иконома — мисля, че е време да се запозная с новия си дом.

Той се усмихна и старото му повехнало лице грейна от удоволствие.

— Имате право, милейди.

— Може би ще започнем от кухнята.

Икономът кимна.

— Мосю Бутлер е главният готвач. Той ще ви представи на останалите.

През следващите няколко дни Монтагю ѝ помогна да се почувства като у дома. Тя се запозна с всички слуги, с техните задължения и отговорности и с нуждите на домакинството.

— Госпожо Бекет, — рече тя на икономката, една превзета женица, която хвърляше любовни погледи към Монтагю — цялото източно крило изглежда запуснато. Бих искала да се погрижите за това.

— Господарят нареди — оправда се тя. — Той нямаше избор — нямаше достатъчно пари. Извинете, милейди, но това е самата истина.

— Добре, госпожо Бекет. Наистина предпочитам да знам истината и съм ви благодарна за това. Отсега нататък обаче графът ще разполага с достатъчно средства, за да поддържа и това крило. Роднините ми ще идват тук по различни поводи и бих искала да се чувстват удобно.

Икономката смекчи суровото си изражение и се усмихна.

— Лично ще се погрижа за това, милейди.

С всеки изминат ден тя се изненадваше от лекотата, с която прислугата я приемаше. Очевидно лейди Таунсенд не им беше много приятна. Старата госпожа явно не харесваше онези, които всъщност заслужаваха похвала. Това доста улесни задачата ѝ и я окуражи.

— Ще говоря с Деймиън да поправим някои неща — сподели тя с Монтагю един следобед и иначе сериозният иконом засия от радост.

— Сигурен съм, че господарят ще е повече от доволен. Графът винаги е обичал замъка.

— Да... — Алекса не довърши. В мислите ѝ се мерна красивото му матово лице, в очакване да го види отново. Той ѝ бе казал, че ще бъдат заедно тази вечер. Още веднъж щяха да вечерят с майка му и сестра му.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да приеме поканата му.

— Коя ще си сложиш, мило? — попита я Сара, която държеше в ръце една алена рокля с позлатени ръбове и друга кремава, украсена с черни кантове.

— Мили Боже, не и това скандално червено. И без това вече ме смятат за уличница.

Сара се засмя и едрите ѝ гърди се разтресоха.

— Уличница, а? А пък ти си недокосната девица!

Алекса се изчерви.

— Нека си мислят каквото си щат. Няма к'во да се срамуваш. Дори и господарят го разбира вече.

Алекса се усмихна неволно.

— Ти го харесваш, нали?

Сара вдигна кремавата рокля и я прегледа за гънки.

— Понякога е направо чаровен. Да. Ама трябва да ти кажа, мило, че той не е от тия, дето си дават сърцата. Или поне не отведнъж.

— Знам, Сара. Не съм забравила как се забърках в това. Той е превъзходен актьор.

— Той има много лица, вярвай ми. Понякога те гледа така, щото ми е ясно к'во си мисли. Искане те, то се вижда. Друг път... не знам, мило. Друг път си мисли за разни работи...

— Ние не се оженихме по любов. Деймиън търсеше отмъщение и... моите пари — несъзнателно отмести поглед тя. — Независимо от всичко той е мой съпруг. Искане този брак да бъде истински. Ще направя всичко нещата между нас да потръгнат. Но нямам намерение да се влюбвам.

Това бе наполовина истина, като че ли тя бе наполовина влюбена в него.

— Добро момиче! — похвали я Сара.

Алекса благодари на Бога, че Рейни бе настоял да изпрати русото девойче с нея.

— Какво щях да правя без теб, Сара?

Тя се изкиска.

— И Джо все така казваше, а и сама се оправя.

Алекса се замисли за брат си и за Джоселин и остра мъка я прониза. Само да можеше да върне времето... Би се вслушала в съвета на Джейн, би казала на Рейни за дълга си към графа, би платила на

лорд Фелън и би го помолила да забрави за онази нощ в „Раковината“. Само ако можеше, би се върнала вкъщи.

Тя усети парещите сълзи в очите си, но ги преглътна. Вече бе твърде късно за плач и съжаление. Спомни си за писмото, което бе получила от Джоселин веднага след пристигането си. Алекса не бе споменала нищо за проблемите в замъка, а Рейни вече се тревожеше за нея. Ако той разбереше отнякъде, че нещата не вървят, щеше да пристигне с гръм и трясък като Божие наказание.

Последното нещо, което искаше сега, бе нов семеен скандал.

Тя въздъхна. Спомените не можеха да променят настоящето, а трябваше да се справи с бъдещето по най-добрия начин.

— Хайде, мило. Побързай. Чака те дълга вечер и ако твоите „роднини“ не си тръгнат утре, и един дълъг ден.

Алекса изстена в душата си и се остави Сара да я облече.

Рейни крачеше по килима пред мраморната камина в спалнята си, в „Стоунлей“. Той отново прочете съобщението, което бе получил, смачка листчето и го захвърли.

— Не мога да замина, Джо. Не и сега, когато Алекс може да има нужда от мен.

— Трябва да отидеш, Рейни. Трябва сам да се убедиш какви са щетите.

Силна буря се бе разразила над Махагоновата долина — кафеената плантация на Рейни в Ямайка. Според известието няколко работници бяха ранени, в това число и техният приятел Паоло Баптисте.

— Не се тревожи за сестра си. Тя и лорд Фелън са добре — така пише...

— Не знам, Джо.

Тя прибра един кичур от дългата си черна коса зад ухото и отпусна ръка на рамото му.

— Алекса е голяма, Рейни. Трябва да го приемеш.

— Ами ако нещо стане, докато ме няма?

— Докато ни няма.

— Казах ти, че няма да дойдеш с мен.

— Нали искаш да вземеш бавачка за малкия Антъни?

— Да, но...

— Е, няма да стане, ако аз съм тук, а ти — там — тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата. — Освен това Чита може да има нужда от мен.

Чита беше красивата съпруга на Паоло — испанка — и добра приятелка на Джоселин.

— Ами Алекс? Какво ще стане, ако Фелън ѝ направи нещо?

— Графът може да е всякакъв, но не мисля, че би посегнал на жена.

— Как можеш да си сигурна?

— Знам, че ще срещнат трудности. Ще преживеят доста, докато свикнат с брака, както беше и с нас, но това е нормално.

— Моля се Богу да не се сблъскват с нищо подобно.

Джоселин си спомни за времето, прекарано в затвора „Нюгейт“, и потисна напирещата погнуса.

— Сигурна съм в това. Каквото и да става, ще трябва да се научат да разчитат един на друг. Ще трябва сами да оправят нещата помежду си.

Рейни въздъхна дълбоко. Той протегна ръка към Джо и я притисна към твърдите си гърди.

— Знам, че си права, — замисли се той — но тя е толкова млада.

— Сестричките винаги остават млади за своите батковци. Остави я, Рейн. Остави я сама да си подреди живота.

Той приглади един кичур от черната ѝ коса.

— Права си, както винаги. Какво ли щях да правя без теб?

Вместо отговор Джоселин го целуна. Тя усети как тялото му откликна на нейния зов и топлата му ръка обхвана гърдата ѝ. С едва доловима усмивка тя го отведе до голямото балдахинено легло, плъзна се по него и се замисли какво щеше да си вземе за Ямайка.

Деймиън спря пред вратата на дневната, която наричаха просто Крилата. Това бе изключително просторен салон в светли пастелни тонове и позволяваше на дамите да бъдат достатъчно отдалечени една от друга. С влизането си той забеляза, че те се бяха възползвали от това. Алекса стоеше в далечния край, близо до огнището, а майка му и сестра му — до камината в отсрещния ъгъл.

— Добър вечер, дами — поздрави той. Твърдо решен да наложи някакъв, що-годе учтив тон, той уверено прекоси салона. Тази вечер искаше да направи последен опит за помирение:

— Какво ще кажете за едно питие преди вечеря?

— Ликьор, — отсече майка му — ако имаш. Огънят хвърляше сребърни отблясъци в косата ѝ. Тя все още бе очарователна и елегантна, каквато дъщеря ѝ никога нямаше да бъде. Той се запита кой ли от многобройните ѝ млади любовници споделяше леглото ѝ напоследък.

— За Мелиса същото — довърши тя.

Това в крайна сметка не го засягаше. Ако не друго, поне бе дискретна. Покойният лорд Таунсенд не бе чул нищо за нейните връзки, нито пък все още наивната му сестра.

— За мен шери — каза Мелиса.

Тази демонстрация на самостоятелност го изненада. Алекса пожела от същото.

Жена му бе облечена с официална рокля с висока талия, тесни поли и къси буфан ръкави. Тя сякаш се бе приготвила за битка, но това не можеше да възпре неговия прилив на желание.

Той им наля питиетата, но отказа да им ги занесе, с което ги принуди да се приближат към него около гравирания бюфет в средата на салона. Лампите с китова мас и огледалата по стените смекчаваха очертанията на тежката дъбова мебел.

— Преди да пристъпим към вечерята, — започна предпазливо той — сега, след като всеки е размислил, бих искал да се опитаме да постигнем някакво разбирателство.

За него нямаше абсолютно никакво значение дали щеше види семейството си отново, освен може би сестра си. Правеше всичко това заради Алекса, защото чувстваше, че смъртта на брат му и прошката на семейството му означаваха много за нея.

— Ако затова си ни събрал, по-добре го забрави — каза троснато майка му.

Деймиън се направи, че не я чу.

— Знам, че темата е неприятна. Изглежда, нежеланието да говорим за смъртта на Питър е единственото общо между нас. И все пак мисля, че трябва да си поговорим за случилото се.

Той се обърна към Алекса, като се надяваше с погледа си да ѝ вдъхне повече увереност.

— Алекса, искам да кажеш пред майка ми как си се чувствала, когато си разбрала, че брат ми се е самоубил.

Тя вдигна глава в недоумение и устните ѝ едва отрониха:

— Но... но... не виждам как ще помогне това.

— Само този път, Алекса. Обещавам ти никога повече да не говорим за това.

Ръката ѝ се разтрепери и няколко капки шери се разляха. Тя остави чашата си на бюфета.

— Хайде, Алекса — продължаваше да настоява той. — Искам да ни кажеш как точно се почувства.

Тя се втренчи във върховете на лъснатите му черни обувки. Той за момент си помисли, че няма да отговори.

— Като убийца.

Думите прозвучаха силно и уверено, а гласът ѝ бе малко по-висок. В очите ѝ се четеше болка и му стана съвестно, че той бе причината.

— Почувствала се е като убийца, — намеси се майка му — защото е точно такава. Затова се скри после в „Марден“, за да избяга от вината си.

— Не е вярно! — Алекса се извърна към нея. — Бяхме се преместили в „Марден“ преди смъртта на Питър. Бяха се опитали да убият брат ми и решихме, че там ще сме по-сигурни — каза тя и се обърна към Мелиса. — Много добре знаеш това, Мели. Не може да си го забравила.

— Помня, — отвърна сестра му и положи усилия да се овладее — помня как чезнеше от мъка Питър. Тогава той вече ти бе направил предложение, което ти бе отхвърлила. Помня какво ти пишеше в писмото от нощта, когато той умря. Може би и ти го помниш?

Алекса пребледня като платно. Тя помнеше писмото и всяка сърцераздирателна дума в него.

Скъпа моя Алекса,

Започвам това послание с думите, че те обичам. През последните две години мислех единствено за теб. Само ти

бе в мечтите ми. Когато те помолих да се омъжиш за мен, ти отказа. Не те виня. Защо съм ти — един втори син без пукната пара? И все пак аз бях сломен. Не мислех, че човек може да умре от душевни мъки, но бях безкрайно отчаян.

Най-сетне си помислих, че съм намерил утеха, а тя се оказа нова болка. Направих неща, за които съжалявам, и сега отчаянието ми е непоносимо. Само те моля да ми простиш за това, което ще направя! Винаги ще те обичам.

Питър

— Аз не разбирах как се чувства той — заекна Алекса, която едва възпираше парещите си сълзи. — Господин Тайлър ми каза, че Питър бил завладян от всички момичета. А той го познаваше най-добре. Той...

— Греъм Тайлър е глупак — заяви лейди Таунсенд. — Какво разбира той от жени? Той предпочита да бъде с мухлясалите си стари книги, отколкото с жена в леглото. — В този миг жестока усмивка се изписа на лицето ѝ. — Радвам се да ви кажа, че господин Тайлър вече не работи при нас. А що се отнася до теб, жалка кучко...

— Стига! — думите му отекнаха. — Не искам да слушам повече — отсече той и остави коняка си с трясък на масата. — Съжалявам, Алекса. Явно сбърках, като ви събрах тук. Всъщност и твоят престой тук, майко, също е грешка, която трябваше да поправа още с пристигането си — устните му се извиха в ехидна усмивка. — След като никой от нас не желае този тормоз, ще наредя да сервираат вечерята по стаите. Щом ти и Мелиса приключите, най-добре е да си пригответе багажа. Надявам се, че утре сутрин ще сте си тръгнали.

— Изхвърляш ни от твоя дом, така ли? — попита недоумяващо майка му.

— Наречи го както искаш, но не ви искам тук.

Лейди Таунсенд щеше да се пръсне от възмущение.

— Това всъщност не ме изненадва. От малък си груб и арогантен. Единствен Питър откриваше нещо добро в теб. Той винаги те защитаваше, а виж ти как му се отплати — заплю го и се ожени за тази малка повлекана, която го уби. Ти си подлец, Лий, и ще си останеш такъв завинаги — каза тя и се понесе към вратата. — Хайде,

Мелиса. Още само миг в компанията на брат ти и ще изляза от кожата си.

Мелиса се поколеба за момент, погледна разбиращо брат си и я последва.

Алекса се извърна към съпруга си, но видя, че той се бе подпрял на камината и се взираше в огъня. Настъпи мъчителна тишина.

— Деймиън?

Той трепна, но не се обърна.

— Вече ти казах, че ще вечеряш горе.

— Но...

— Лека нощ, Алекса.

С високо вдигната глава тя излезе от стаята.

Тази нощ повече не го видя, нито на следващата утрин, когато майка му и сестра му отпътуваха за Уейтли. Къщата беше пуста. И през следващите два дни той не се появи.

Тогава Алекса реши да направи първата стъпка. Затова стоеше сега пред прозореца в спалнята си и се взираше в падащия мрак, в търсене на високата фигура на графа. Чудеше се дали тази нощ той щеше да излезе на разходка по скалите над брега. Нямаше го целия ден. Монтагю каза, че бил заминал за едно близко рибарско селце, което носеше името на замък. След завръщането си той се бе заключил в кабинета си.

Тя го бе видяла само веднъж през тези дни, когато се разминаха в коридора. Тогава той неволно посегна към нея, ръцете им се докоснаха и за момент в очите му блесна скритият копнеж, който сега се опитваше да възпре.

Деймиън се бореше сам със себе си. Със злобните си думи майка му бе разпалила чувството му за вина и с всеки изминат ден той все повече се затваряше. Странеше от нея, държеше се хладно и безчувствено, както тогава в странноприемницата, и се стараше да направи непреодолима бездната между тях.

Тази вечер Алекса бе твърдо решена да го потърси, въпреки че ѝ бе дал да разбере, че не е желана. Тази вечер тя щеше да разбере какво го тормозеше. Тя бе готова да призове своя черен ангел и ако той преодолееше пропастта между тях, щеше да го приеме в леглото си.

Тя вървеше нагоре по пътеката към скалите над брега. Вятърът развяваше пелерината ѝ, а въздухът бе напоен с острата миризма на

сол и мъгла. Отгоре бледата луна хвърляше зловещи сенки, но Алекса не се уплаши. Малко по-напред, близо до една купчина гранитни блокове, стоеше Деймиън с поглед вперен в морето. Целият бе в черно, полите на палтото му плющяха, а вятърът рошеше черната му коса.

Тя се приближи бавно. Чудеше се как ли щеше да реагира, като я види. Той явно бе доловил стъпките ѝ по влажната пътека, защото рязко се извърна към нея.

— Алекса! Какво правиш тук?

Тя се престори, че не забеляза строгия му тон и се усмихна.

— Същото, което и ти. Излязох да се поразходя на свеж въздух.

— Опасно е жена да идва сама тук по това време. Връщай се обратно!

— Не съм сама, а с теб.

Той я погледна дълго и изпитателно.

— Казах ти да се прибираш!

Тя обаче свали качулката си и отметна назад косата си, като я остави да се разпилее свободно по раменете ѝ.

— Ще се прибера след малко. Засега ще остана. Тук е много хубаво!

Тялото му се скова. Той пристъпи заканително към нея. Като я гледаше строго, протегна ръце и я хвана за раменете.

— Ти ме изкушаваш, Алекса. Искam да знам защо? — Деймиън прокара пръсти през косата си и отмести няколко кичура от челото си. На слабата лунна светлина тя видя високите му скули и коравите му, изящни устни. Искаше ѝ се да ги докосне, да притисне своите устни към тях и да почувства отново онази изгаряща страст, която целувките му разпалваха в нея. Той очевидно прочете мислите ѝ, защото вената на слепоочието му запулсира лудо.

— Не трябваше да идваш — повтори той, но гласът му не бе така суров.

— Искah да те видя — промълви тя. — Искah да ме прегърнеш.

Той поклати глава отрицателно, отстъпи леко назад, но в следващия миг я прегърна.

Тя се притисна силно в него и жадно пое уханието на море, което тялото му излъчваше.

— Алекса... — той обгърна лицето ѝ с длани, като се взираше в очите ѝ, и наклони главата ѝ назад. След това впи устни в нейните и

стройното му тяло силно се притисна към нея.

Тя изстена от удоволствие и плъзна ръце около врата му. Гърдите ѝ се прилепиха до неговите и тя усети трепването на мускулите му. Как само бе копняла за този миг! Целувката му стана още по-страстна. Езикът му се плъзна в устата ѝ, дланите му се спуснаха по гърба ѝ, а после по-надолу по ханша. Почувства коравата плът, която се стремеше към нея.

— Боже, как те желая — рече дрезгаво Деймиън и ръката му се мушна под пелерината ѝ, плъзна се по корсета ѝ и обгърна гърдата ѝ. Алекса усети как краката ѝ се подкосиха. Той бе твърде бърз и намеренията му я плашеха, но не смееше да го спре.

— Не трябваше да идваш — повтори той между две дълги целувки, но не отмести ръката си. Алекса цялата трепереше.

— Аз съм твоя съпруга — прошепна тя — и трябваше да дойда.

Ръката му замръзна на гърдата ѝ. Той остана неподвижен за няколко минути и тя съжали за думите си. Треперещите му пръсти я докоснаха, докато измъкваше ръката си от корсета. Платът болезнено притисна зърната ѝ. На лицето му се изписаха усилията, които полагаше, за да се овладее.

— Ти трябваше да си съпруга на Питър, а не моя. Единственото нещо, за което е права майка ми.

— Аз никога не съм му принадлежала. Аз съм твоя. Направи ме твоя жена, Деймиън!

Той само поклати глава.

— Върви си.

— Моля те... недей!

— Казах, върви в къщата.

Алекса вдигна полите си и се втурна към огромната каменна постройка в далечината, като едва сдържаше сълзите си. Когато стигна, отвори вратата и се стрелна нагоре по стълбите в стаята си. Тя отиде до прозореца и се облегна на студения каменен перваз. Опита се да укроти дишането си и да забрави огнените тръпки, които още пробягваха по тялото ѝ. Впери поглед в далечината към скалите, но не видя високата фигура на мъжа си.

Не биваше да ходи. Той не я желаше. Не трябваше да се унижава по този начин. А може би не трябваше да бяга.

Алекса се отпусна на перваза. Изгарящи сълзи се търкулнаха по бузите ѝ и стомахът ѝ натежа като олово. Въпреки това тя все още чувстваше вкуса на устните му и желанието, което бе събудила в него, когато докосна гърдите ѝ.

Деймиън също го бе усетил. Това личеше по всяка извивка на красивото му лице. Той бе толкова скован и така трепереше от желание, че я бе изплашил. Може би и затова тя си тръгна.

Къде ли беше сега? Как можа да я прогони? Тя знаеше отговора. Той мислеше за Питър и се бореше със съвестта си. На нея ѝ бяха необходими години, за да приеме своето участие в трагедията, но най-после бе успяла.

Не беше сигурна дали Деймиън щеше да успее някога.

— Готова ли си да си лягаш, мило? — показва се Сара със загрижен поглед. Господарката ѝ кимна и тя мълчаливо ѝ помогна да се съблече. — Поспи сега.

Алекса стоеше до леглото в бялата си нощница с висока яка и дълги ръкави. Тя отново кимна, но не си легна. Сара усети, че иска да е сама и тихо излезе. Алекса се върна до прозореца. Така и не разбра колко дълго бе стояла там. Часовете минаваха, а огънят отдавна бе угаснал. Деймиън не се бе качил в стаята си, което значеше, че може би е долу в кабинета си. Сам.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Алекса спря до леглото си и издърпа тежкия юрган. Вятърът виеше в коридора и почти всички огньове в къщата бяха угаснали. Тя нахлузи пантофите си, взе газената лампа от нощното шкафче и тръгна надолу по стълбите. Права беше — под вратата на кабинета се процеждаше тънка жълта ивица светлина. Без да почука, тя вдигна железното резе, бутна вратата и влезе.

Деймиън се бе изтегнал на малкото кожено канапе пред тлеещия огън. Косата му бе още разрошена от вятъра, ризата му бе разкопчана до кръста и откриваше широките му мускулести гърди. Алекса навлажни пресъхналите си устни. Спомни си онази нощ, когато го бе видяла в този вид, нощта, когато пияният бе нахлул в стаята ѝ и Деймиън я бе защитил. Спомни си колко гладки и твърди бяха тези гърди и пръстите ѝ конвулсивно трепнаха.

Тя се насочи към него и шумът от стъпките ѝ по дебелия персийски килим го накара да се обърне. Той се изненада и седна на канапето.

— Отдавна трябваше да си заспала.

— Трябва да поговорим — рече тя самоуверено и остави лампата на масата пред него.

— Няма за какво да говорим. Върни се в стаята си.

— Този път — не. Този път няма да си тръгна.

Деймиън замълча за миг, изненадан от дързостта ѝ, а очите му застинаха върху лицето ѝ.

— Върви, по дяволите! — ядоса се той, стана и започна да се разхожда нервно напред-назад пред камината. Изведнъж спря и се обърна. — Минава полунощ. Какво, за Бога, искаш?

— Каж ми какво не е наред.

— Ти добре знаеш какво.

— Каж го, — настоя тя — искам да го изречеш.

— Не е наред това, че те искам. Това ли искаше да чуеш?

— Ако е истина...

— Истина ли? Истината е, че едва се сдържам да не те грабна — очите му се плъзнаха по тялото ѝ и се спряха върху гърдите ѝ. — Правя всичко, което е по силите ми, за да не разкъсам дрехите ти, да не те сваля на пода и да те обладая.

— Защо тогава не опиташ?

Той стоеше и я наблюдаваше втрещено. Поклати отрицателно глава и няколко черни кичура паднаха на челото му.

— И двамата знаем защо. Не мога, заради Питър. Ако го направя, няма никога да си го простя.

— Не мислех, че имаш съвест.

— Колкото и да е ограничена, напоследък разбрах, че имам подобно нещо.

— Радвам се за теб. Но сега тя греша.

— Искаш да кажеш, че е напълно нормално да желая това, за което брат ми умря? Съжалявам, скъпа, но самият аз не мога да се самозалъгвам чак толкова.

— Отначало ти не ме желаше, ти дори не ме познаваше. Потърси ме, за да ме накажеш за смъртта на Питър. Ти мислеше за него, а не за себе си.

— Това беше тогава. Сега е друго.

— Така е. Ти направи каквото трябваше, защото обичаше брат си. Той не ми говореше много за теб, но когато го правеше, не ми бе трудно да разбера колко много те обичаше. Несъмнено и ти си го обичал също толкова силно.

Деймиън не каза нищо. Устните му бяха присвити, а лицето му напрегнато.

— А той обичаше и мен. Така пишеше в писмото си. Вярваш ли, че Питър не би искал да сме щастливи? Ако ни обичаше, а и двамата знаем, че бе така, последното нещо, което би желал, е да ни причини болка.

Очите му, сини като върха на пламъка, потърсиха нейните.

— Наистина ли си убедена в това?

— С цялото си сърце.

Още дълго той остана с поглед впит в нея. Тъмното му чело потрепваше.

— Много ми е трудно, — отрони той най-сетне — много по-трудно, отколкото някога съм си представял.

— Брат ти те обичаше, Деймиън, както и ти него. Той си отиде, но ти си тук. И двамата сме тук. Ние трябва да го направим щастлив, да оправдаем донякъде ненужната му смърт.

Той се поколеба, но само за миг. После пристъпи към нея с големи крачки като пантера. Разтвори обятията си и я прегърна. Устата му жадно пое нейната, а заедно с това и утехата, която тя му вдъхваше. Гладкият му топъл език я изпълни с желание и тя се остави да я омагьоса. В следващия миг Алекса усети горещата влага между краката си и страстен копнеж по него я облада.

— Деймиън — въздъхна тя между парещите му устни. Ръцете му шаваха под завивката, плъзгаха се по гърба ѝ и все повече разпалваха огъня в нея. Той я вдигна на пръсти и я притисна към себе си, за да я накара да почувства колко силно я желае.

Той бе горещ и пулсиращ, много по-голям, отколкото си бе представяла. Мили Боже, наистина ли щеше да я съблече и да я обладае тук на пода? Сърцето ѝ се сви от уплаха, но не посмя да го спре. Крехката връзка между тях можеше да бъде прекъсната всеки момент.

Сега той я целуваше по врата и разкопчаваше нощницата ѝ. Устните му се местеха от шията към раменете ѝ, като оставяха следа от горещи влажни целувки.

Деймиън смъкна нощницата ѝ и откри гърдите ѝ, като я остави гола до кръста. След това се наведе и нежно захапа едното зърно. Във вените ѝ сякаш течеше не кръв, а лава, ръцете и краката ѝ бяха странно омекнали. Мили Боже! Никога не бе изпитвала подобно нещо.

Той отстъпи малко назад, за да се наслади на красотата ѝ. Огънят хвърляше златисти отблясъци по тялото ѝ, а косата ѝ тежко падаше по раменете. Изглеждаше като истинска блудница, уплашено си помисли тя. Понечи да се покрие, но Деймиън я хвана за китката.

— Недей... — спря я нежно той. — Хиляди пъти съм те виждал така в мечтите си. Хиляди пъти съм си представял онази вечер, но ти си по-красива от всякога.

Силно объркана, Алекса пристъпи напред и го погледна. Дълбоките му тъмносини очи излъчваха необуздано желание. Черната ивица на гърдите му блестеше като абанос. Тя го докосна и от гърлото му се изтръгна стон.

— Алекса... — След миг той отново я целуваше. Свали нощницата, която се свлече в краката ѝ. Ръцете му бяха неуловими — те я галеха, докосваха, милваха, а устните му. — О, Боже! — устните му бяха като кадифен пламък.

Гърдите ѝ натежаха, зърната ѝ набъбнаха, а слабините ѝ запулсираха диво. Ръката му се плъзна бавно надолу, разроши ивицата червеникави къдрици и пръстът му проникна дълбоко в нея.

Цялото ѝ тяло се разтrese.

— Колко е тясно — прошепна той, докато втори пръст се плъзна в нея. Той ги размърда внимателно и тя несъзнателно се надигна на пръсти. — Искаш го, нали, Алекса? Готова си да ме приемеш в себе си.

Устата ѝ бе пресъхнала.

— Да... Искам го — едва успя да отрони тя.

Това сигурно бе желание. Никога не се бе чувствала така объркана и омагьосана.

Тя издърпа ризата от бричовете му и докосна гладката му матова кожа. Деймиън едва си пое въздух.

— Трябва да спрем веднага или ще те обладая тук.

— Да спрем? О, не!

Приглушен кикот се изтръгна от гърдите му.

— Само докато те занеса горе.

Той взе завивката, загърна я и я вдигна на ръце.

— Няма връщане назад, Алекса. Всяка възможност изчезна в момента, в който прекрачи този праг.

Той излезе от кабинета и пое нагоре.

— Ти си моя, Алекса. Никой друг не ще те притежава.

Тя потрепери от твърдостта, която прозвуча в гласа му. Дълбоко в своята същност Деймиън Фелън бе жесток и опасен. Какъв ли щеше да бъде животът ѝ с него? Тя се страхуваше от бъдещето, но сърцето ѝ продължаваше да бие лудешки.

Стигнаха стаята ѝ, но той я подмина и продължи към своите покои. Решението бе взето. Алекса го бе убедила, че е дошла доброволно, и сега щеше да бъде негова. Рано или късно и сам щеше да го направи. Миналото бе победено. С нищо не можеше да промени положението. Тя бе права и той го разбра.

Деймиън блъсна вратата и влезе в стаята си. Щеше да я обладае тук, в покоите на господаря. Искаше да се събуди с нея и на

следващата сутрин.

Той прекоси стаята и внимателно я пусна да стъпи. Нежното ѝ тяло се плъзна по неговото. Почувства женствените ѝ извивки и още повече се възбуди. Прислужникът бе поддържал огъня в стаята и въпреки че не бе студено, усети как тръпки го полазиха. Тръпки на предчувствие и на желание, потискани твърде дълго.

— Нуждая се от теб, Алекса. — Думите му бяха напълно искрени. Той хвана ръката ѝ и я притисна до панталоните си. — Усещаш ли колко много те искам?

Тя облиза устни и те заблестяха като рубини.

— Да, усещам го. — Тя потрепери и Деймиън се запита дали е от страх, или от страст.

Той се обърна, съблече ризата и събу ботушите си.

— Страхуваш ли се?

— Малко. — Очите ѝ изглеждаха невероятно зелени на светлината от лампата.

— Недей. Няма да те нараня.

Обгърна лицето ѝ с длани, наведе се и пое устните ѝ. Бяха сладки като ягоди и топли като зимното слънце. Как я желаше! Обхвана гърдите ѝ и започна да гали зърната ѝ.

Алекса цялата трепереше. Ръцете ѝ стискаха раменете му и тялото му се стегна.

— Полека, скъпа. Нощта е пред нас.

Тя тихо изстена и пръстите ѝ се забиха още по-силно в плътта му. Деймиън напълно я разбираше. Господи, самият той щеше да експлодира. Той я целуна диво, плъзна ръце по тялото ѝ, обгърна бедрата ѝ, после леко разтвори краката ѝ и вкара пръста си в нея. Тя бе толкова влажна, гореща и тясна, а хлъзгавият ѝ стегнат отвор бе поизкушаващ от всичко, което бе виждал.

Деймиън я погали и коленете ѝ се огънаха. Той я вдигна и я сложи на леглото върху завивките. Събу бричовете си и легна гол до нея.

— Деймиън? — Алекса не знаеше как да нарече възбудата, която я обзе. Тя трепереше и се извиваше в леглото, кожата ѝ бе влажна и зачервена, а зърната ѝ — твърди и набъбнали. Тя съзнаваше, че това бе истинска страст и че никой друг не бе разпалвал така желанието ѝ.

„Колко е красив — помисли си тя. — Такъв гладък и тъмен, толкова мъжествен.“ Той бе неин съпруг, но тя все пак се страхуваше.

— Деймиън? — повтори Алекса.

— Какво, скъпа? — Гласът му прозвуча дрезгаво и странно далечно.

— Страх ме е — промълви тя с усилие. — Не разбирам какво става с мен.

Усети ръката му на гърдите си. Рисуваше малки кръгове около зърната ѝ. Видя бегла усмивка да преминава по лицето му.

— Винаги има първи път. Не можеш да си представиш какво удоволствие е за мен да знам, че никой друг не те е докосвал.

Той погали врата ѝ с устните си и след това така страстно я целуна, че тя остана без дъх. Езикът му леко докосна нейния, а пръстите му я галеха като огнени пламъци.

Алекса бе обладана от изгарящо желание и легеше безсилна в обятията му. Сякаш се рееше над някаква дълбока пропаст. Тя се скова за момент и се отдръпна в стремежа си да се върне към реалността.

— Спокойно, мила, — ласкаво каза той — знам, че това е ново за теб, но ти обещавам да внимавам. Довери ми се и всичко ще бъде наред.

— Аз... аз не знам какво да правя.

В момента тя осъзна, че не се страхуваше от него, а от себе си. Мили Боже, не си го бе представяла така. Никога не бе очаквала, че ще изпита такива диви желания.

Тя потрепери, когато той я положи отново и легна върху нея. Усети как втвърдената му мъжественост се притисна в крака ѝ.

— Разтвори краката си, — подкани я тихо той — това е всичко.

Алекса бе твърде замаяна и изпълни желанието му без никакво смущение. Едновременно го искаше и се страхуваше. Усети как пръстите му нежно я погалиха и накараха тялото ѝ да се извие като дъга.

— Деймиън...

Той я прекъсна с целувка. Горещите му знойни устни пропъдиха всеки неин страх и тя почувства как бавно проникваше в нея и как плътта ѝ се разтваряше и го обгръщаше.

Той спря за миг пред последната преграда, плъзна езика си дълбоко в устата ѝ и я преодоля.

В мига, когато той премина, Алекса подскочи от болка, тялото ѝ се изви и склочи около него, като го придърпваше навътре, докато целият потрепери.

— Спокойно, скъпа, най-трудното мина — капчици пот блестяха по челото му. — Добре ли си?

Тя кимна утвърдително, но не бе напълно сигурна.

— Скоро ще познаеш удоволствието.

Така и стана. Горещи вълни обливаха кожата ѝ и огнени водопади се изливаха в нея. Тя притискаше раменете му, докато дебелият му ствол се движеше навън и навътре. Тазът му се стягаше и го тласкаше все по-дълбоко в нея. Нажежената страст я омайваше и тя бе почти в несвяст. След това огнени вулкани изригнаха в нея и се разпръснаха на хиляди капки.

Тя извика името му, а той прошепна нейното, когато тялото му се сгърчи, обладано от изгаряща страст. Изведнъж ѝ хрумна, че можеше да зачене, и сърцето ѝ подскочи. След това се отпусна и се сгуши в наслада. Деймиън я прегърна и тя затвори очи в унес.

Докато наблюдаваше прекрасната си съпруга, Деймиън почувства, че слабините му отново изтръпнаха. Само преди миг я бе обладал, но искаше отново и отново да го направи. Желаяше да я изпълни, да остави своя знак върху нея.

Вместо това отмести влажната ѝ коса от бузите и я целуна по челото. Тя се размърда и клепките ѝ трепнаха. Очите ѝ бяха по-зелени и от най-ранните пролетни пъпки, а миглите — гъсти и черни като гарванови пера. Тя сладко се изчерви и той се усмихна при мисълта, че бе първият ѝ мъж.

— Съмна ли се? — попита Алекса и леко се протегна, като не осъзнаваше все още, че между тях нямаше нищо друго, освен топла плът.

— Не. Унесе се само за малко, но се радвам, че се чувстваш отпочинала.

Той се приведе и целуна едното от нежните розови зърна и то веднага се стегна, а красивите ѝ очи се разшириха.

— Какво има? Идеята бе твоя, доколкото си спомням.

— Да, но...

Той го захапа и леко го дръпна.

— Но какво?

— Не мислех, че можем да го направим отново толкова скоро.

— Не можем, — въздъхна той — защото сигурно те боли, а аз не искам това.

Алекса прехапа устни. Тя се размърда и Деймиън изпита болка при допира с меката ѝ кожа.

— По дяволите.

— Какво има — намуси се тя.

Деймиън хвана ръката ѝ и я сложи върху пулсиращата си плът.

— Това.

Той очакваше, че ще го пусне, но тя го обви с пръсти и бавно ги плъзна нагоре-надолу.

— Полека, скъпа. Толкова го искам, а и ти ме изкушаваш. — Но когато я съзря да лежи гола до него, самообладанието му се изпари.

— Деймиън?

— Да?

— Не мисля, че ме боли.

Дъхът му секна.

— Ако започнем, няма да мога да спра.

— Нито пък аз — усмихна се тя.

— Ти си божествена.

Той се подпря на лакът и я целуна дълго и страстно, после засмука зърната ѝ, докато тя изтръпна, но не проникна в нея, както възнамеряваше, а плъзна ръката си до влажните ѝ срамни устни. Искаше да я види в екстаз и проникна с пръста си в нея. Алекса изстена, обладана от върховна наслада.

Тя се извиваше на дъга и викаше името му, молеше го да не спира. Деймиън не я остави, докато тя не достигна върха. Тялото ѝ замръзна, главата ѝ се отпусна назад, а очите ѝ бавно премигваха, отброявайки вълна след вълна. Невероятната гледка почти го довърши. Той се овладя, но само за миг, точно колкото да потъне в нея. Тласкаше я силно и усещаше как последните ѝ конвулсии съвпаднаха с началото на неговите.

Господи, това беше раят! Той я облада жадно и диво и отново я доведе до оргазъм.

Спаха няколко часа. При първите слънчеви лъчи той пак я люби.

Алекса никога не се бе чувствала толкова щастлива, както сега в леглото до спящия си съпруг. Най-сетне бе жена. Жената на Деймиън.

Тя бе графиня Фелън и сърцето ѝ щеше да изхвъркне от щастие.

През деня Деймиън бе постоянно зает — занимаваше се с арендаторите или преглеждаше счетоводните книги в кабинета си, но винаги намираше време за нея. Той сам я разведе из замъка и Алекса сякаш го преоткри.

Той знаеше историята на замъка от разказите на баща си. Някои от кулите датирали още от времето на Уилям Завоевателя, похвали се той с нескрита гордост.

— Той е наша собственост още от петнадесети век. Един от пращадците ми се е сражавал с Хенри V в битката при Ейджинкърт — разказваше той, докато я водеше нагоре по витата стълба на една запусната кула с изглед към морето. — Той получил замъка като награда за смелостта си — рече Деймиън и се усмихна гордо.

— Аз не знам много за моето семейство от тези времена — каза Алекса. — Брат ми е кръстен на някакъв далечен пращадко от дванадесети или тринадесети век, който е бил рицар. — Рейнър Велики, но нищичко не знам за него. Ще ми се да бях попитала баща си за това, преди да почине.

— С баща ми бяхме много близки — каза Деймиън — и съжалявам, че не можах да го опозная добре.

Това чувство не ѝ бе чуждо. Тя бе само на тринадесет, когато баща ѝ почина, няколко месеца след като бе загубила брат си Крис. И двамата много ѝ липсваха.

— Баща ми беше изключително деликатен човек, нямаше нищо общо с брат ми. Хубаво щеше да е, ако се бяхте срещнали.

— Сигурно — отвърна тихо той.

По-късно същия ден той ѝ разкри неподозирана страна от личността си. В един гълъбарник на покрива на една от кулите Деймиън отглеждаше прекрасни екзотични птици.

Тя пристъпи плахо към клетките им и застина в благоговение пред палитрата от багри и форми.

— Чудесни са — възхити се Алекса. Погледът ѝ не спираше да обхожда красивите птици. — Не съм и предполагала, че можеш да се интересуваш от подобно нещо.

— Ще се изненадаш ли, ако научиш, че се интересувам от поезия или че обожавам живописиста? — рече той закачливо.

— Да... Мисля, че да — промълви тя и сякаш гореща вълна се надигна в тялото ѝ. — Но се радвам, че е така. — Погледът ѝ се задържа още миг на лицето му. Алекса си помисли колко загадъчен бе съпругът ѝ и колко много още имаше да научи за него. После отново насочи вниманието си към птиците. — Онези там горе са ми познати, — тя посочи към един едър фазан, пред който бяха разпръснати зърна — това са фазани от Китай, доколкото си спомням, но нямам никаква представа какви са останалите.

Те обходиха гълъбарника, като се спираха пред всяка клетка. Деймиън шепнеше тихо на красивите птици, проверяваше дали имат вода и храна, а в отговор те гукаха и пърхаха с криле.

— Онзи белият, с качулката от дълги пера, е какаду, — каза той — а червената и зелената са папагали.

Той посочи една дребна черна птица с оранжево-червена окраска и дълъг, извит клюн.

— Тази е от Южна Америка, а онези там са сипки. Те гнездят в Африка.

— Откога се занимаваш с това?

— Откакто се помня. То се предава по наследство. В рода ни винаги е имало някой, който се е интересувал от птици. В началото са отглеждали и грабливи, за лов, като соколи и ястреби. Екзотичните пернати бяха слабост на баща ми, а преди това на майка му. Така е било винаги. Може би оттам идва и семейният ни герб, или обратното — гербът е предизвикал този интерес. Не знам точно.

— Това е чудесно.

Деймиън се обърна към нея. Вятърът леко развяваше косата му.

— Според мен ти си чудесна — каза той, наведе се и я целуна.

Алекса усети прилива на желание и краката ѝ отмаляха.

Останаха още няколко часа в гълъбарника. Имаше още много птици — кълвач и дъждосвирци, както и цяла клетка с гълъби. Тя се спря там и забеляза, че някои от тях имаха метални пръстени на крачетата си.

— Това са пощенски гълъби, нали?

Изражението му леко се промени и той сви рамене.

— Едно време бяха забавни. Сега ги отглеждам за месо.

— Защо не изнесем някои от тях навън...

— Защо не се приберем? — прекъсна я той. — Късно е, а и искам да свърша туй-онуй преди вечеря.

В очите ѝ блесна любопитство.

— Добре... но при едно условие.

— Какво?

— Само ако ми разкажеш за майка си.

Това бе тема, която и двамата отбягваха, но Алекса искаше да научи защо те не се понасяха. Трябваше да знае истината.

— Някой друг път — рече той твърдо и тръгна към къщата.

Тя го спря на входа на градината, която бе десет пъти по-малка от тази в „Стоунлей“, но изглеждаше чудесно поддържана.

— Не мислиш ли, че имам право да знам? Аз съм твоя съпруга и роднините ти са и мои.

Деймиън въздъхна уморено.

— Раquel Фелън Мелфорд е последното нещо, за което искам да говоря.

Алекса се усмихна.

— Знам, но все някой ден ще трябва да ми разкажеш за нея. Какво се е случило между вас? Тя със сигурност не е била толкова коравосърдечна жена, когато си бил малък.

И последната следа от усмивка изчезна от лицето му.

— Напротив, беше абсолютно същата — погледът му се зарея в простора към последните лъчи на залязващото слънце. — Но тогава просто не го показваше така, а и баща ми нямаше нищо против. Никога няма да разбере защо я обичаше толкова много.

— Невинаги сами избираме кого да обичаме.

Деймиън я погледна неразбиращо.

— Така е... Както и да е. Той почина, когато бях едва на девет. Майка ми беше на 27, егоистична и капризна. В живота ѝ нямаше място за дете.

Алекса си спомни колко своенравна бе преди години. Колкото и да беше разглежена, все пак един ден детето ѝ щеше да бъде най-важното за нея.

— Сигурно е била невероятно красива.

Той кимна.

— Беше великолепна. За съжаление добре знаеше това. Тя замина за Лондон в деня, когато погребяхме баща ми и оттогава все

по-рядко я виждах. Не я бе грижа, че оставя деветгодишния си син сам вкъщи, нито че той току-що бе загубил баща си и може би се нуждае от майчина утеха.

— О, Деймиън... — въздъхна Алекса и хвана ръката му, която трепереше от гняв.

— След това всичко просто рухна. Тя прекарваше повечето време в града и пилееше парите на баща ми. Замъкът напълно запустя. От благоприличие изчака известно време и се омъжи за лорд Таунсенд.

— После нещата са се оправили, нали?

Той се усмихна горчиво.

— Дватамата с него бяхме като куче и котка. Аз го мразех, защото майка ми му обръщаше голямо внимание, а тя мразеше мен, задето го тормозех. Скоро ме качиха на един кораб и ме изпратиха при баба ми във Франция.

Тя понечи да продължи с въпросите си, но погледът му я спря. Беше казал всичко, което искаше. Може би друг път.

— Съжалявам Деймиън. Само ако можеше нещо да се промени!

— Не ти разказах всичкото това, за да ме съжаляваш, — той сграбчи ръката ѝ — а сега е време да се прибираме.

През цялата вечер бе все така навъсен, но през нощта я люби с неугасваща страст. На сутринта изглеждаше по-добре, сякаш разговорът за миналото му бе помогнал да го преодолее. Той оставаше все така загадъчен и непроницаем за нея.

На следващия ден станаха рано и отидоха до рибарското селце Фелън. От двете страни на тесните калдъръмени улички се редяха малки ниски колиби. Дървените стобори, на които рибарите простираха мрежите си, датираха още от 16-ти век, разказваше ѝ Деймиън.

— Нарочно са ги направили високи и тесни, за да плащат по-малко — обясняваше ѝ той, докато вървяха по главната улица, успоредна на брега. Долу, до морето, жени продаваха прясна риба, раци и омари.

— Виж, Деймиън! — извика тя и посочи към големите черни дупки в канарите надолу по брега. — Тези пещери не водят ли към скалите?

— Право казваш, дъще — намеси се от близката сергия едра възрастна жена, забрадена с червен шал. Рибите пред нея бяха злоещо

знали и безцветните им очи я гледаха обвинително. — Целият бряг е направо надупчен. Едно време тука беше царството на контрабандистите, а някои викат, че и сега е така.

По това време контрабандата процъфтяваше заради войната. Качествените френски стоки бяха лукс, но повечето благородници се осмеляваха да ги използват само у дома.

— Има ли пещери близо до Фелън? — попита го Алекса, като се замисли дали това не бе причината за слуховете около него.

— Аз лично не знам да има — отвърна той, но леко се намръщи.

Алекса не каза нищо повече. Денят бе твърде хубав, за да се остави някакви съмнения да развалят доброто ѝ настроение.

— Според теб коя риба е най-прясна? — попита тя с блестяща усмивка. — Бих искала да я приготвят за вечеря.

Деймиън също се усмихна.

— Вечерята вече я приготвят. Андре ще ни предложи нещо специално, така че рибата ще трябва да почака.

Той се оказа напълно прав. Апетитните ястия, които мосю Ботлер бе приготвял, докато майка му и сестра му бяха тук, бяха останали незабелязани от нея. Тази вечер тя се наслади на вкусните блюда и бе щастлива, че Деймиън ги бе поръчал специално за нея. Специалитетът „Петел във винен сос с ориз и диви гъби“ бе полят с бутилка превъзходно червено вино. След това излязоха да се разхождат по пътеката над брега. Когато стигнаха канарите, Деймиън съблече връхната си дреха и я постла между камъните. Положи я да легне и я целува дълго и пламенно, докато тя се вкопчи в раменете му. После вдигна полите ѝ, разкопча панталоните си и я люби.

Това бе шокиращо и невероятно вълнуващо!

— Студено ли ти е, скъпа? — попита я той и я целуна по бузата, когато тя се размърда в прегръдките му. — Май е по-добре да се прибираме.

— Не... не още... моля те — тя склони глава на рамото му и той я докосна по бузата. — Обичам да слушам морето... как се блъска в брега. Океанът като че ли е жив, сякаш има свое сърце.

Той се подпря на лакът.

— Наистина е жив... поне за мен. Затова обичам да идвам тук.

Очите ѝ се спряха на неговите.

— И аз го обичам, Деймиън.

Той нежно я целуна, а езикът му докосна крайчеца на устата ѝ и я възбуди. После той стана и ѝ помогна да се изправи.

— Време е да се връщаме. Горе ни чака топло и меко легло. Още не съм ти се наситил — той вдигна дрехата си и я прегърна. — Ще те любя страстно, лудо, докато ме помолиш да спра.

Алекса се усмихна, когато той се насочи към жълтите светлини в далечината. Забеляза, че мъглата се бе вдигнала.

— Очаква те тежка нощ, скъпи — подхвърли тя и потрепери от желание.

Горе, в спалнята си, те се любиха бързо, после бавно и страстно, докато накрая Алекса засия доволна и уморена.

По-късно, когато се събуди, него го нямаше.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Все още не се бе съмнало. Въпреки че прозорецът бе леко открянат, не проникваше нито един лунен лъч. Алекса се протегна. Къде ли бе Деймиън? Не можеше да заспи ли? При тази мисъл тя се усмихна. Предната вечер той бе толкова ненаситен любовник, а тя се бе постарала да не го разочарова.

Кога ли бе излязъл? Той така и не идваше. Алекса наметна копринената завивка и тихо слезе по стълбите. Под вратата на кабинета се процеждаше светлина. Тя понечи да вдигне резето и да влезе, но разбра, че съпругът ѝ не беше сам.

Беше неприлично да подслушва, но... Тя долепи ухо към вратата и с изненада чу не един, а два непознати мъжки гласа, които звучаха приглушено. След миг тя подскочи от уплаха. Те говореха на френски.

О, Небесни Отче! Тя се приближи към вратата и се заслуша в разговора им. Слава на Бога, че ѝ бе дал госпожица Парсънс, нейната стара своенравна гувернантка. Тази женица я бе изтормозила, докато не научи езика. Това бе първият път, когато се почувства благодарна на мис Парсънс.

Вратата беше доста дебела и Алекса едва долавяше думите им.

Тя хвана леко резето, бавно го повдигна и старото желязо се отмести. Отвори вратата не повече от един процеп, но и това ѝ бе достатъчно. Тя видя Деймиън, в черните си бричове и бяла риза, да говори на другите двама. Те бяха дебело облечени заради студеното и влажно време. Носеха пуловери и шалове, а мокрите им палта висяха на един стол.

Алекса пристъпи малко вляво, за да обхване с поглед и останалата част от стаята. Още един мъж стоеше скрит в сянката. Той изглеждаше закоравял и безмилостен, с изпито и набръчкано лице. Беше облечен като селянин или като моряк. Странни хора, помисли си тя и се зачуди какво ли ги бе довело тук, в замъка „Фелън“.

Отговорът дойде мигновено и устата ѝ пресъхна от уплаха. Контрабандисти! О, Боже, значи слуховете са били верни. Тя сви ръце

в юмруци и сърцето ѝ заби неудържимо. Мили Боже, Деймиън се занимаваше с контрабанда!

„Успокой се! — каза си тя. — Сега, когато знаеш истината, можеш да му помогнеш.“ Но защо се изненада така! Всички улики бяха под носа ѝ. Той бе наполовина французин, харесваше френските ястия, виното и скъпия коняк. Ами пощенските гълъби и пещерите?

Алекса знаеше, че той се нуждаеше от пари. Заради тях се ожени за нея. Може би е бил отчаян и се е забъркал с контрабандистите, за да оцелее някак.

Тя си пое дълбоко въздух. Нямаше защо да се страхува. Той се бе захванал с това заради парите, но сега вече не му трябваша. Най-добре би било да се оттегли.

Тя отново насочи вниманието си към другите мъже. Те говореха за задачата, молеха Деймиън да им помогне, разправяха за някакви документи, които им били необходими. Убеждаваха го, че той трябвало да им ги намери. Генерал Моро бил отчаян, той се нуждаел от информацията, за да организира атаката. В противен случай много французи щели да загинат. Деймиън трябвало да се свърже с информатора си, да вземе документите и да се погрижи да стигнат до Франция. Мъжете казаха, че ще се върнат след пет дни и дотогава той трябвало да бъде готов.

— Можете да разчитате на мен, както винаги — заяви Деймиън на френски и Алекса едва преглътна от уплаха. Тя затвори вратата с треперещи ръце, облегна се на нея, като все още не смееше да си поеме дъх.

Не контрабандист, а шпионин! Гнусен предател! Родоотстъпник! Тя едва се отлепи от вратата и се заизкачва по стълбите горе. Имаше чувството, че всеки момент ще избухне.

О, Боже, какво направи той?

Какво щеше да прави тя?

След като се добра до спалнята си, тя затвори вратата след себе си и се пхна в леглото. Леглото на Деймиън, леглото, в което преди миг я бе любил. Всичко в нея се преобърна и горещи сълзи бликнаха от очите ѝ. Искаше да се махне оттук и да не се обръща назад, да бяга, да бяга и никога повече да не го срещне. Искаше да се престори, че не се познават, да забрави всичко между тях... Искаше да мисли, че нищо не

се бе случило, че не изпитваше никакви чувства към него, че той не я бе излъгал, не я бе мамил, не бе откраднал сърцето ѝ.

Алекса заби пръсти във възглавницата. Искеше да се махне, но постепенно разбра, че не можеше да го стори. Трябваше да остане там, където Деймиън я бе оставил. Не можеше да се издаде, че знае, не биваше да събужда подозренията му. Страхуваше се да не би той да разбере, че тя току-що бе узнала ужасната му тайна.

О, Боже! Господи! Сълзите се стичаха по страните ѝ. Той отново я бе излъгал. Отново! Още от първата им среща говореше лъжа след лъжа. Нарочно я бе съсипал, а след това се ожени за нея заради парите ѝ. Въпреки това, противно на всяка логика, той я бе очаровал. Най-напред му прости, а после се остави да я прелъсти.

Алекса се изчерви при мисълта, че всъщност тя го бе изкушила. Опита се да отпъди спомените за блажените им дни и затвори очи. Всичко между тях бе една голяма лъжа. Всичко.

Тя си спомни думите на Сара: „Той има много лица“. Той бе лъжец и измамник, човек, продал душата си на дявола.

Алекса зарови глава във възглавницата и се опита да приглуши плача си, но не успя. Трябваше да се съвземе. Сега! Това бе въпрос от жизнено значение за нейната родина. Без информацията на Деймиън много французи щяха да загинат. Следователно, ако той успееше, хиляди англичани щяха да умрат. Брат ѝ Кристофър бе убит от залповете на един френски кораб, когато пощенският му кораб бе потопен по погрешка край Дартмут. Рейни бе прекарал цяла година в един френски зандан.

Тя мразеше войната, мразеше Наполеон и неговата Велика армия, мразеше смъртта и безсмислената разруха. Мразеше французите и щеше да попречи на съпруга си да погуби още млади британци.

Алекса изтри сълзите си в дантелената калъфка. Той не биваше да успее. На всяка цена трябваше да го спре. Но как? Тя прехапа устни като дете. Рейни би се оправил в такова положение. Той бе служил като полковник в армията. Но брат ѝ не бе в Англия. Когато получи писмото им, че с Джоселин тръгват за Ямайка, тя не се замисли, че най-близките ѝ хора заминават надалеч. Тогава съзнанието ѝ бе изцяло погълнато от Деймиън, така както тялото ѝ бе обладано от неговата страст.

Деймиън. Мъжът, който бе неин съпруг. Мъжът, който я предаде. За кой ли път я бе измамил. Той се бе възползвал от нейната наивност и хитро я бе оплел в смъртоносната си паяжина.

Той диктуваше условията на играта от самото начало.

Тя впери поглед нагоре към синия балдахин над леглото. Добре се бе справил с ролята си, помисли си Алекса и си спомни за часовете, които бяха прекарвали заедно. Едва сдържаше сълзите си. С всеки изминат ден любовта ѝ ставаше все по-силна. Дори в този момент сърцето ѝ се късаше от мъка по разбитите надежди за бъдещето. Сълзите заседнаха в гърлото ѝ и тя трудно си поемаше дъх.

Деймиън Фелън — съпруг, любовник, шпионин. Превъплъщенията му бяха разнообразни като колекцията му от красиви птици. Той бе истински актьор. Единственият начин да се справи с него бе да изиграе безпогрешно своята роля.

Алекса стисна юмруци. Той я разиграваше от самото начало. Успя да я надхитри, изтръгна сърцето ѝ и го стъпка в пепелта. Дотук бе спечелил всичките раздавания, но играта още не бе свършила.

Тя стана от леглото и, олюлявайки се, стигна до прозореца. Всичко тънеше в мрак, но мъглата се бе вдигнала. Нещо се мерна надолу покрай скалите. Мъжете вървяха обратно към брега, към лодките, с които очевидно бяха дошли. Високата фигура на Деймиън се открояваше сред тях.

Остра болка я прониза при тази гледка — мъжът ѝ заедно с французи! — и тя стисна очи. Каквото и да ѝ струваше, колкото и мъчително да беше, нямаше да загуби тази игра.

Деймиън се загърна по-добре в палтото си. Заедно с прилива бе излязъл и студен, щипещ вятър, който щеше да понесе Лафон и неговите хора обратно към Франция.

Той не ги очакваше. Тайно се бе надявал, че този ден няма да дойде, че войната ще свърши и животът му ще продължи все така хубаво. Дълбоко в себе си обаче той бе сигурен, че рано или късно пак щяха да го потърсят.

Животът му щеше да се върне в старото си русло и блажените дни с Алекса щяха да свършат.

Той въздъхна, докато вървеше обратно към къщи. Монти сигурно го чакаше, загрижен както винаги. Той бе стар и верен приятел, на когото винаги можеше да разчита. Деймиън не мислеше за него, а за Алекса. Отново трябваше да я мами. Мразеше да го прави, но нямаше друг избор.

Може би така беше по-добре. Лъжите ги отдалечаваха един от друг, а сега точно от това се нуждаеше той. Освен това тези нови странни чувства, които събуждаше в него, не му се нравеха особено. Нежностите и ласките му бяха чужди, както и угризенията и съчувствието. Тя търсеше благост в характера му и събуждаше отдавна забравени желания. Лафон и останалите го бяха изтръгнали от това състояние. Имаше да върши работа и угризенията нямаше да му помогнат. Нежността и безпокойството само щяха да изложат живота му на опасност.

Той поговори с Монти в коридора и му благодари за дискретността. Икономът го бе събудил и бе посрещнал мъжете. Когато се качи горе, Деймиън завари Алекса, свита в леглото, но не легна при нея. Сложи дърва в гаснещия огън, раздуха жарта и седна да се погрее. Ако не бе това посещение, сега би се наслаждавал на спящата си съпруга. Той се замисли дали ѝ липсваше, когато спеше сама в леглото.

— Налага се да отида до Лондон — каза Деймиън, като отпи от гъстото черно кафе и чашката издрънча, когато я постави в чинийката. — Ще се върна веднага щом мога.

Те закусуваха в един малък салон в задната част на къщата, откъдето се виждаше морето.

Алекса се усмихна насила и потисна нарастващия гняв.

— Ще ме вземеш с теб, нали?

Играта бе започнала няколко часа по-рано, когато тя все още лежеше и се преструваше, че спи, докато мъжът ѝ я наблюдаваше. Тя не спираше да мисли за случилото се и за онова, което трябваше да направи.

— Знаеш колко много обичам Лондон.

Деймиън само поклати глава.

— Съжалявам, скъпа, този път не може. — Той се загледа навън през прозореца, сякаш съзнанието му препускаше напред. Чайките кръжаха под сивите облаци и остър вятър брулеше ниските храсти по скалите. — Ще съм зает повечето време, а дори и да не бях, скандалът все още не е утихнал. Не искам да търпиш нечийи злостни подмятания.

— Ами ти? Ти също ще бъдеш на прицел, както и аз. Дори може би повече от мен.

— Свикнал съм. Освен това нямам избор.

— Защо трябва да ходиш?

— За да поговоря с моя адвокат. Доста време ме нямаше. Бях в Италия и не всичко е напълно уредено.

Алекса въздъхна.

— Сигурно си прав — примири се тя с нужната доза недоволство. — Може би е най-добре да остана, но ще ми липсваш.

Той се наведе и я целуна.

— И ти на мен.

Гняв и болка я пронизаха. Чувстваше се като предател и едва сдържаше плача си. „Ще му липсвам значи?“ Тя се замисли докде ли се простираше лъжата му. Блудкавите му думи я отвратиха. Сигурно ще прекара нощите си с друга? Малко вероятно бе да се затъжи за нея. Въпреки всичко тя тайно си го пожела.

— Кога тръгваш? — попита го Алекса, като се надяваше да не забележи пулсиращите ѝ слепоочия.

— Веднага. Вече си стегнах багажа. Монти приготвя каретата.

Алекса кимна. Устата ѝ пресъхна и едва удържаше сълзите. О, Боже, бе толкова трудно, хиляди пъти по-трудно, отколкото си мислеше. Когато всичко бе готово, той я заведе подръка до вратата.

— Пази се — усмихна се тя боязливо.

— Ти също — отвърна Деймиън с леко дрезгав глас. Те стояха във фоайето. Алекса отметна глава назад и застина в очакване да я целуне. Мислеше си, че ще се сбогуват вяло, но той я целуна толкова страстно, че тя остана без дъх, потънала в тъга и копнеж.

— Всяка вечер ще си мисля за теб, преди да заспя — прошепна той и Алекса се стегна в очакване на следващия удар.

— Довиждане, Деймиън — рече тихо тя и си пожела всичко това да бе само един лош сън.

Докато гледаше отдалечаващата се карета, тя разбра, че нямаше друг изход, освен да действа. Тя кимна на Монти и се качи да си пригответи една малка пътна чанта.

Рейни не беше в Англия. Не можеше да го помоли за помощ, но знаеше какво би направил той. Докато служеше в кавалерията, най-добрият му приятел бе Джереми Стрикланд. Полковник Стрикланд бе повишен в чин генерал. Той поддържаше връзка с Рейни и последно бе разквартируван в Лондон.

До града имаше 80 мили. Деймиън щеше да пътува най-малко два дни с каретата си, а тя щеше да вземе пощенската кола. На всеки десет мили щяха да спират за смяна на конете и след по-малко от 24 часа щеше да е в Лондон. Алекса можеше да се срещне с генерала, да спечели подкрепата му и да се върне в замъка преди мъжа си.

— Какво, за Бога, правиш, мило? — попита я учудена Сара, застанала на прага със сгънати чаршафи в ръце.

— Аз... току-що получих съобщение — излъга Алекса и издекламира историята, която бе измислила. Тя прибра бельото си в чантата и извади от гардероба морскосиния рокля и подходящо палто. — Лейди Джейн се е разболяла и трябва веднага да тръгна за Лондон.

— Ама... защо не си ми казала? Ей сегичка ще си приготвя багажа.

Алекса понечи да я спре, но се замисли. Пътуването до Лондон бе дълго, а и нямаше да прави впечатление, ако пътуваше с прислужницата си. По-късно щеше да измисли някакво обяснение пред Сара. Засега това щеше да хвърли прах в очите на Монти.

— Ще хванем пощенската, Сара — извика подире ѝ тя. — Така ще стигнем най-бързо. Лейди Джейн ни чака.

Изтощение. Това бе най-точната дума за състоянието ѝ. Те отседнаха в хотел „Грилън“ и тя поспа няколко часа, но това не ѝ помогна много.

Облече гълъбовосивата си рокля с ширити от син сатен и излезе. Сара остана в хотела. Алекса даде бакшиш на регистратора и той бързо уреди карета за нея.

Тя избра „Грилън“, тъй като Деймиън отсядаше в „Клеърдън“. Стаите не бяха толкова луксозни, но хотелът се ползваше с добра репутация.

Алекса се облегна на седалката в каретата. Чувстваше се сломена от тежкото пътуване по неравните пътища. Съзнанието ѝ все още бе замъглено от изтощителното лудешко препускане към града. Колкото и да бе уморена, Лондон я очарова както винаги. Въпреки че бе влюбена в необятния морски хоризонт, в бедното рибарско селце и в хората от замъка, гъмжащият като кошер град възвръщаше жизнеността ѝ. Той ѝ вдъхваше смелост, когато бе уплашена, обнадяваше я, когато бе отчаяна, даваше ѝ сила, когато бе сломена.

Тълпите по улиците, търговците по брега, кафенетата, сергиите с книги, порочността около „Ковънт Гардън“... Обичаше павираните улици, хлапачите, които нападаха пощенската кола, коминочистачите и вехтошарите, всички звуци, дори и гадните миризми.

Щом ги чуеше, Алекса ставаше по-сигурна, някак по-решителна. Това бе нейният народ и тя ги обичаше. Англия бе нейната родина и тя бе решена да я защитава.

Като си пробиваше път покрай файтони, кабриолети и двуколки, каретата трополеше по улиците на Уест Енд и най-сетне стигна крайната си цел — сградата на кавалерията в двореца „Уайтхол“.

Алекса нахлупи качулката си, слезе от каретата и се забърза към издигнатата постройка под часовниковата кула. Отпред бе стражата, с алени туники и блестящи медни копчета, с бели пера на шлемовете, които се развяваха от утринния бриз.

Тя мина покрай тях и влезе. Цялата трепереше при мисълта за предстоящата съдбоносна среща.

Мили Боже, помогни ми да се справя с това! Тя не искаше да мисли за Деймиън. След всичко, което бе направил, не бе длъжна. Тъмният му образ се появяваше като призрак пред очите ѝ. Ако имаше и най-малкото съмнение, ако имаше и най-малката вероятност да греши, нямаше да е тук сега. Ако имаше друг начин да го спре... Алекса знаеше, че няма.

Пое си дълбоко въздух, прекоси мраморното фойе и се насочи към униформения войник зад голямото бюро.

— Извинете — младежът вдигна глава и я погледна — дали можете да ми помогнете? — Той имаше кафяви очи и хубава усмивка. Не му даваше повече от 23.

— Какво мога да направя за вас, госпожице?

— Идвам при генерал Стрикланд. Казвам се Алекса Гарик — не посмя дори да се представи като лейди Фелън. Освен това генералът нямаше да се сети коя е.

— Съжалявам, — отвърна войничето — но генерал Стрикланд не е в града.

— Кога... кога ще се върне?

— Страхувам се, че не знам точно, мис.

— Трябва незабавно да го видя. Знаете ли къде е заминал?

— Нямам право да ви кажа.

— Но аз изминах толкова път! Генералът е приятел на брат ми... Полковник Гарик? Сигурна съм, че ако знаеше, че съм тук, щеше...

— Не мога да ви кажа къде е, мис, но мога да ви кажа, че не е в страната.

— Не е в страната ли? — Думите ѝ издадоха напрежение, но вече беше късно. Една жена от другия край на фойето погледна към нея, а офицерът, с когото тя разговаряше, постави монокъла си и я изгледа продължително. — Съжалявам... просто помислих... — Тя тръгна да излиза, но някой застана на пътя ѝ.

— Предполагам, че бих могъл да ви помогна, госпожице... Гарик ли казахте?

— Да... това казах, но...

— Полковник Дъглас Беуик от Седми лекокавалерийски полк на вашите услуги.

Тя поклати глава.

— Не мисля, че можете да ми помогнете.

— Виждам, че сте разстроена. Защо не отидем в моя кабинет, където ще можем да поговорим на спокойствие? — предложи той с подкупваща усмивка. Той бе слаб, доста нисък, със светлокафява коса, кестеняви очи и червендалесто лице.

— Аз... не знам... драгуните ли казахте? — Той се усмихна.

— Познавам брат ви твърде добре. Как е полковник Гарик напоследък?

— Той също е извън страната, за съжаление.

Кестенявата му вежда трепна.

— В такъв случай настоявам да ви помогна. Сигурен съм, че брат ви ще се ядоса, ако разбере, че не сме ви обърнали нужното внимание.

Дъглас Беуик я отведе в кабинета си и я настани в едно от червените кожени кресла срещу бюрото си. Той забеляза, че бе хубава, с изящни черти и със слаба, но женствена фигура. Красотата, както и наглостта и парите, бяха семейна черта на всички Гарик. Дъглас отиде до бюфета и й наля чаша коняк.

— Заповядайте, — той й подаде чашата — изпийте това. Ще се почувствате по-добре.

Тя отпи голяма глътка. Ръцете й трепереха, забеляза той, когато мина зад бюрото и седна в коженото си кресло с висока облегалка. Той също потрепери от вълнение. Какво ли искаше момичето от Стрикланд? Защо ли бе толкова разстроена? Семейство Гарик бяха невероятно заможни. Брат й винаги се държеше надменно и резервирано, така че от тайните на това семейство можеше да се извлече само полза.

— Добре ли сте? — Тя кимна. — Е, добре. Сега, защо не ми разкажете за какво става дума?

Тя не отговори веднага. Изглеждаше неуверена и всеки момент щеше да си тръгне. Устната й се разтрепери и сълзи бликнаха от красивите й зелени очи.

— Извинете — изхлипа тя, докато бъркаше в чантичката си. Извади оттам една дантелена кърпичка и изтри влажните си страни. — Не мога да повярвам, че това е истина.

— Всичко е наред, госпожице Гарик. Успокойте се. Няма защо да бързаме.

Тя се овладя и лицето й стана сериозно.

— Най-напред, името ми вече не е Гарик, а Фелън. Алекса Фелън. Деймиън Фелън е мой съпруг.

— Графът? — възкликна полковникът и се наведе над бюрото.

— Да.

Колко интересно! Той ненавиждаше този развратник още от времето, когато учеха заедно в Оксфорд. Фелън винаги бе по-добрият ученик. Той бе прекалено красив, добре сложен и имаше далеч по-голям успех сред жените. Един ден графът бе хванал Дъглас да лъже и оттогава се мразеха.

Ръката му неволно се стегна под бюрото. Въпреки че Фелън никога не спомена за инцидента, той не криеше ненавистта си към него. Тя личеше във всеки негов поглед, в извивката на устните му, във

всяка отчетливо произнесена дума. Дъглас се бе заклел да изтрие един ден това подигравателно изражение от лицето на графа.

Той се усмихна на Алекса.

— Значи проблемът е свързан с графа?

Тя се изправи рязко, като стискаше кърпичката си.

— Бих искала да ви се доверя, полковник. За тази цел обаче трябва да ми дадете думата си на офицер и на джентълмен, че ще се отнесете почтено към съпруга ми.

— Естествено, лейди Фелън. Давам ви своята лична гаранция. А сега... какво точно е сторил той?

— Той... той е шпионин.

Дъхът излезе от устата му със съскащ звук. Фелън — шпионин? И до него бяха стигнали разни слухове, но не им вярваше особено. Всъщност, доколкото си спомняше, някой от по-висшите лично се бе заел със случая и бе доказал невинността на графа.

— Сигурно има някаква грешка, защото покойният граф, бащата на лорд Фелън, беше голям патриот.

— Може би. За съжаление той е починал, когато Деймиън е бил много малък. Съпругът ми е наполовина французин по майчина линия и е живял доста време при баба си във Франция. Очевидно... сърцето му е останало там.

Беуик заобиколи бюрото и застана пред нея, като съсредоточено наблюдаваше гамата от чувства, които се сменяха на лицето ѝ. Той приклепна до нея и взе ръцете ѝ — леденостудени и треперещи.

— Постъпихте правилно, лейди Фелън.

„Това е най-доброто за кариерата ми“ — помисли си той и злобно се ухили наум. Залавянето на предател щеше да го направи герой. Точно от такъв трамплин се нуждаеше. А това, че Деймиън Фелън беше жертвата, правеше успеха още по-сладък.

— Струва ми се, че още не сте ми разказали всичко. — Той нежно стисна ръцете ѝ и седна в отсрещното кресло. — Хайде да започнем отначало.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Алекса се облегна на твърдата седалка в пощенската кола, която се тресеше и подскачаше с главоломна скорост по изровения път към дома. Срещу нея седеше Сара и загрижено я наблюдаваше. Току-що бяха тръгнали от Райе и се носеха към брега. Пътуването до Лондон бе към своя край.

— Сигурна ли си, че си добре, мило? — попита я прислужницата иззад един едър търговец с голям корем. — Бяла си като платно. Да не си прихванала болестта на лейди Джейн?

— Нищо ми няма. Просто съм уморена.

Тя бе обяснила на Сара, че заболяването на лейди Джейн се оказало фалшива тревога и че когато тя пристигнала, приятелката ѝ вече била на крака.

— Лейди Джейн е напълно здрава, а ти се чувстваш зле. Не трябваше да се хвърляш така лудо с главата напред. Съпругът ти ще побеснее, когато научи на к'во си се подложила.

Съпругът ѝ. Мили Боже, какво направи тя? Разказа всичко на полковник Беуик, цялата истина и изпълни плана си, както го бе замислила. Болката бе непоносима, както и внезапното чувство на вина.

Ти нямаше друг избор — помисли си тя за сетен път, но това не смекчи болката. Том само се възползва от теб. Изобщо не го е грижа за теб. Той се ожени за парите ти и за да утоли плътската си страст. Чувството на вина обаче не я напускаше.

Алекса се замисли за завръщането на мъжа си и за документите, които със сигурност носеше. Полковник Беуик с хората си щеше да почака французите на брега при опита им да откраднат тайните на Англия. Той щеше да ги залови.

Деймиън щеше да отиде в затвора. Или по-лошо. Предателите ги бесеха, нали?

Дълбоко в себе си тя осъзнаваше истината, но отказваше да приеме, че можеше да се случи. Тя трябваше да прекрати неговия

шпионаж, но...

Болката стана още по-остра, пареща, непоносима. Защо се случи всичко това? С какво бе заслужила такъв мъж? Защо се бе влюбила в него?

При мисълта за любовта ѝ тялото ѝ се преви от болка. Тя се бе опитала да го отхвърли, бе се борила с цялото си съзнание, бе се страхувала, но не можа да го предотврати. Мили Боже, как можеше да обича такъв мъж?

Алекса си бе задавала поне стотина пъти този въпрос, но все не намираше отговор. Съвестта я гризеше и не я оставяше на мира.

Когато най-сетне пристигна във Фелън, изтощена, сломена и отчаяна, тя се качи направо в спалнята си. Сара се въртеше като квачка около нея, носеше ѝ топли бульони и нагreti тухли за краката. Монти също се тревожеше за нея, а готвачът непрекъснато вареше разни отвари. Всъщност болестта ѝ бе изцяло нейно творение. Тя придаваше блед цвят на кожата ѝ, караше я да плаче и разяждаше душата ѝ.

Минутите летяха, а часовете се точеха и изглеждаха безкрайни. Тя знаеше, че Деймиън ще се върне. Срещата му с французите бе насрочена за тази вечер. Човек като него не би ги подвел.

Алекса трепна, когато от преддверието долетяха стъпки и шепот от нареждания. Тя разбра, че съпругът ѝ си е у дома.

— Къде е тя?

Тя никога не би сбъркала този кадифен леко дрезгав глас. Той се бе върнал, за да изпълни дълга си.

— Горе в стаята си, господарю — отвърна икономът. — Прислужницата Сара ѝ занесе малко бульон. Може би вече е по-добре.

Деймиън с няколко скока изкачи стълбата и сърцето ѝ сякаш замря. Знаеше, че ще е трудно, но не бе очаквала тази остра болка в душата си.

— Алекса, — той влезе през вратата между спалните им — добре ли си? Монти ми каза, че си била болна — той носеше кожени бричове и ленена риза, а ботушите му стигаха до коленете. Разрошената му коса блестеше на светлината от лампата. — Как се чувстваш?

— Оправям се — отрони тя, без да го погледне — или ще се оправя до ден-два. Няма защо да се тревожиш. Може би ме прихвана от Джейн. — Трябваше вече да е разбрал за пътуването ѝ до Лондон.

Той взе ръката ѝ, наведе се и я целуна по челото.

— Монти ми каза за твоята кратка експедиция. В днешно време е опасно сама жена да пътува. — Деймиън ѝ се усмихна толкова нежно, че сърцето ѝ се преобърна. — Трябва да те държа в скута си.

Сълзи се появиха в очите ѝ, но тя ги потисна.

— Липсваше ми — призна му Алекса. Господи, как искаше това да не бе истина. Тя бе тъгувала по него дори когато изрече думите и разкри тайната му, дори сега, когато знаеше какво предстои. Би трябвало да го мрази, би трябвало да гледа на него като на предател, но можеше да види само невероятно красивия мъж, който бе превзел сърцето ѝ.

— И ти ми липсваше — промълви той с дрезгавия си глас. — През тези четири дни мислех единствено как страстно ще те любя. — Той докосна устните ѝ. — Изглежда, ще трябва да почакам.

Наистина ли бе мислил за нея? Верен ли ѝ бе останал? Сигурно никога нямаше да разбере истината.

— До утре ще ми мине, обещавам. — Но знаеше, че никога нямаше да се оправи. — Можем да идем с каретата до селото или на пикник край брега. — Тя затвори очи, неспособна да издържи на този пронизващ поглед. Ако не знаеше истината, сигурно би повярвала на думите му.

— Давам ти срок до утре сутринта. Ако не си отново на крака, ще повикам доктор.

Алекса кимна. Утре това нямаше да има значение. До утре съвместният им живот щеше да е минало.

— Почини си, мила. Имам разни планове за леглото, но ако си болна, нищо няма да се получи — той я целуна нежно, а в очите му блесна копнеж.

Усети изгаряща болка в сърцето. Искаше ѝ се да вие, да блъска с юмруци и да плаче от отчаяние. Искаше да прокълне цялата тази подлост.

Тя го наблюдаваше как излиза и се заслуша в стъпките му към другата стая. След това той размени няколко думи с Монти.

Алекса внезапно потрепери от студ. Кога ли щяха да дойдат онези? А може би Деймиън щеше да ги посрещне на брега? Все едно, тя трябваше да е там. Тя бе стигнала дотук и независимо от резултата бе решена да доведе започнатото докрай.

С треперещи ръце тя облече една подходяща тъмнокафява рокля и сплете косата си на дълга плитка. Уви едно одеяло около раменете си и седна пред прозореца. Навън пълзеше гъста мъгла, която скриваше месеца. Вълните се разбиваха с трясък сякаш не в брега, а в сърцето ѝ.

Тя се чудеше къде ли бяха Беуик и хората му. Дали ги бе довел от близкия Фолкстоун, както ѝ бе казал? Там имаше гарнизон, който поддържаше бойните укрепления за брегова защита срещу французите.

Часовете неусетно отминаваха. Позлатеният часовник тягостно отмерваше минутите в тишината. Някакъв шум долетя и сетивата ѝ се изостриха. Деймиън минаваше наблизко, не можеше да сбърка големите му крачки. След това долови затръшването на вратата, когато той излезе в коридора.

Като събра цялата си смелост, опитвайки се да запази спокойствие, Алекса вдигна тежката си вълнена пелерина и се уви в нея. Качулката падаше ниско над очите ѝ. Тя изчака за миг и тихо последва съпруга си надолу по стълбите.

Когато стигна до задната врата, тя се спря, наблюдавайки как високият му силует се движеше към скалите. Алекса излезе от къщата, но остана скрита в сянката ѝ, докато той не тръгна да се спуска по брега.

После се затича по тясната пътека, като дишаше ускорено и неравномерно. На върха на скалите отново се спря. Очите ѝ се възряха в мрака, за да открият французите, Беуик и хората му.

Две малки лодки със свалени мачти се поклащаха по вълните до брега. Шестима мъже стояха близо до водата, а други трима вървяха по пясъка. Деймиън се насочи към тях. Той носеше черна кожена чанта, в която може би бяха нужните им документи. Със затаен дъх Алекса приклекна зад една камара камъни. Долу на пясъка, след извивката на брега, скрити зад една скала, Беуик и хората му тихо се промъкваха. Войниците бяха в червени униформи и носеха мускети с байонети. Беуик измъкна сабята си и тя злобно проблесна на светлината на тънкия полумесец.

Алекса извърна очи към Деймиън и сърцето ѝ заседна на гърлото. В съзнанието ѝ нахлу образът на нейния любящ съпруг — как я прегръща, как я целува и как ѝ шепне страстно. Тя си спомни за онази нощ в странноприемницата, когато той бе нахлул в стаята ѝ,

готов да я защити. Спомни си как се бе застъпил за нея пред майка си, как го бе тормозила мисълта, че с брака си предава брат си. Тя си спомни за красивите птици, разходките по брега и за малките неща, с които се бе опитал да ѝ достави удоволствие.

Истината блесна пред нея и тя разбра, че независимо от всичко не можеше да понесе мисълта Деймиън да попадне в затвора или да бъде въввлечен в скандал. Или да го ранят в предстоящия сблъсък.

И в най-необузданата си ярост не можеше да допусне, че той ще намери смъртта си.

О, Боже, какво направих?

Алекса се затича. Ако успееше да стигне до него, преди британците да завият зад ъгъла, можеше да го предупреди за опасността. Той можеше да избяга с французите. Ако се доберяха бързо до лодките, можеха да се измъкнат. Във Франция щеше да е в безопасност.

Тя тичаше покрай скалите и острият вятър се впиваше в бузите ѝ. Трябваше да измъкне документите. Всевишни Боже, тя трябваше да защити родината си, но успее ли, Англия щеше да бъде спасена, а Деймиън щеше да избяга.

Тя се спусна стремглаво по стръмната песъчлива пътека. Падаше и ставаше, пързаяше се. Острите камъни режеха ръцете ѝ, раздираха коленете ѝ и разкъсваха роклята ѝ. Когато стигна до брега, обувките ѝ бяха пълни с пръст и дребни камъчета се бяха забили в ходилата ѝ. Тя захвърли пантофките и продължи да тича. Дълбокият пясък я теглеше надолу и нещо се вряза в петата ѝ. Алекса стисна зъби, за да не изкрещи от болка. До този момент мъжете не я бяха забелязали и тя не посмя да извика. Краката ѝ горяха от болка. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне, но тя си наложи да продължи. След няколко метра, точно когато го достигна тя се извърна и изтръгна чантата от нищо неподозиращите му ръце.

— Това е капан — изхлипа тя, докато стискаше към себе си чантата и отстъпваше назад. — В-в-войниците идват. Трябва да бягаш!

Тя видя как лицето му пребледня.

— Исусе Христе! Алекса, какво си направила? — Деймиън тръгна към нея, но тя продължи да върви заднешком. Краката ѝ издайнически трепереха и горещи сълзи обливаха бузите ѝ.

— Нямах време. Трябва да тръгваш, преди да е станало твърде късно.

В този миг той ги зърна как се подадоха иззад брега. После се втурнаха към него по пясъка. Първият залп прониза тишината и смъртоносните куршуми засвистяха на сантиметри над главите им.

— Върни се при скалите — извика ѝ той и застана между нея и войниците. Хвана я за ръката и я задърпа натам. — Трябва да се скриеш.

Последваха още изстрели, които разпръснаха французите и изпълниха въздуха с острата миризма на барут. Беуик извика да заредят отново пушките и Деймиън я свали на пясъка, като я прикри с тялото си.

— Не бива да го правиш — изстена Алекса, невярваща на очите си. Страхът за живота му бе сковал мисълта ѝ. — Бягай! — Защо Деймиън не се опита да избяга? Мили Боже, той рискуваше живота си за нея, като пренебрегваше собствената си сигурност и забравяше, че можеха да го заловят. — Деймиън, моля те!

Просвистя следващият залп и докато войниците зареждаха, той я изправи и я задърпа към скалите, твърдо решен да я спаси.

— Деймиън! — извика тя, но вече беше късно. Шестима от войниците на Беуик се хвърлиха върху него и го повалиха на пясъка.

В същия миг Алекса усети как една ръка запуши устата ѝ, а друга я хвана през кръста.

— Не! — изкрещя тя, когато един от французите — едър, тъмнокос мъж — я задърпа към лодките. — Пуснете ме!

Тя се дърпаше, съпротивляваше се, но той здраво я държеше. Ругаейки, мъжът продължи да я влачи към брега. След това нагази във водата, качи я на една от лодките и я бутна навътре.

— Деймиън! — извика тя, като се взираше към брега, но войниците бяха обградили съпруга ѝ, удряха го с юмруци и го ритяха. Французите се прицелиха с pistolетите си и неколцина британци паднаха мъртви на пясъка.

— Бързо! — изкрещя някой. — Побързайте! — и мъжете започнаха да гребат.

Тя се опита да се отскубне от ръцете на мъжа, но той лесно я укроти, като я притисна ниско, макар че в този миг стреляше с pistolета си по друга група войници, които тичаха към тях. Наоколо

мъжете трескаво действаха. Вдигнаха платната и скоро брегът остана далеч зад тях. Лодките пореха вълните, а силният вятър ги носеше все по-навътре. Изстрелите все още отекваха, но вече бяха спорадични, далечни и неясни.

Алекса се втренчи във водата и разбра, че последната възможност за бягство бе да се хвърли в тъмната шумяща пяна след лодката. Тя приклекна и след това бързо се изправи, готова да скочи. Замисли се колко ли дълго щеше да издържи да плува с тежката рокля, теглеща я към дъното.

— О, не, англичанке — рече якият мъж, като я сграбчи за раменете и попречи на безумната идея. — С най-голямо удоволствие бих те оставил да се удавиш, — продължи той на френски — но полковникът се нуждае от теб.

— Внимавай с дамата! — каза един висок, внушителен мъж иззад тях. Прошарената му коса проблясваше над изпитото му лице. — Тя е съпруга на нашия приятел и той не би искал тя да пострада.

— Малката кучка ни предаде!

— Не можеш да бъдеш сигурен. — Полковникът се приближи и издърпа чантата от треперещите ѝ ръце. Тя бе забравила, че я държеше. — Може и да е наша приятелка, нали така? Както виждаш, тя носи това, за което бихме толкова път.

Алекса се сепна при мисълта, че всъщност несъзнателно им бе помогнала.

— Проклет французин! Не съм ти никаква приятелка.

Полковникът се изсмя тихо.

— Знам коя си, госпожо Фелън. Знаем още, че семейството ти е заможно. Англичаните сигурно ще искат да си те вземат обратно и ще ни платят за това.

Обзе я неочаквана надежда, но и безпокойство.

— Какво искате?

— Съпруга ти, разбира се. Майорът е много надарен човек.

— Съпругът ми е... е майор? — думите заседнаха на гърлото ѝ.

— Офицер от елитната кавалерия на Наполеон. Е, това е само един почетен чин, но напълно заслужен. Въпреки че тук повече не ни е нужен, има други места, където може да прояви таланта си. — Той прикова поглед в нея. — Междувременно, мадам, трябва да сте благодарна, че съпругът ви е още жив.

Деймиън изрева от болка и закри нараненото си лице с ръка. Кокалчетата на ръцете му бяха разранени, устните му подути и целият бе в синини. Ребрата му бяха счупени и дори дишането му причиняваше болка. Той потрепери и се свлече на мръсната слама, натрупана в ъгъла на килията му в гарнизона във Фолкстоун. Замаян, той едва успя да потисне отвращението си и да не повърне.

По дяволите, имаше ли някоя част от тялото му, която да не го болеше? Ако имаше, явно още не я бе открил.

От друга страна, беше късметлия, че изобщо бе жив. Ако не беше заради Алекса, сигурно отдавна щеше да е мъртъв.

Когато се сети за нея, го обзе луда ярост. За Бога, та тя му беше съпруга! И все пак го бе предала. Той бе пребит и смазан, спеше сред плъховете в тази гадна килия заради нея. Стисна зъби при мисълта докъде бе стигнала, за да го спре. По дяволите, тя бе обещала да бъде с него в добро и зло. Ако не доверие, дължеше му поне малко преданост.

След това си я представи устремена надолу по брега към него и отново видя сълзите в очите ѝ. Може би накрая бе спасила честта си, като рискува живота си заради него.

Гневът му утихна и Деймиън неволно ѝ се възхити. Тя бе събрала цялата си смелост, за да тръгне срещу него. Той бе неин съпруг все пак, а жените рядко се противопоставяха на мъжете си. Освен това семейството ѝ също щеше да пострада. Скандалът щеше да бъде съкрушителен, но Алекса действаше винаги по убеждение. Тя бе направила онова, което смяташе за свой дълг и в едно тайно кътче от сърцето си той се гордееше с нея.

Деймиън въздъхна в мрака и се опита да преодолее мисълта, че тя е трябвало да си затвори очите за делата му, колкото и страшни да бяха те, за политиката, дори и за войната. Той си спомни ласките и страстите, които ги бяха сближили, нощите, когато лежеше в прегръдките му, и се зачуди дали и тя се връщаше към същите мигове. Може би заради тези спомени се бе опитала да го спаси с риск за живота си, пренебрегвайки куршумите, които едва не разкъсаха крехкото ѝ тяло.

Деймиън изтръпна при това видение и болката отново го преряза. На брега го пребиха от бой, а ето че Беуик го разпитваше от

часове във Фолкстоун. Той бе твърдо решен да изтръгне нужните му отговори, верни или не, с всички подръчни средства.

— Кои бяха онези на брега? — попита Беуик за стотен път. — Как се казва твоят информатор?

— Вече ти отговорих, няма да кажа нищо, докато не се срещна с генерал Фийлдхърст.

— Ще го кажеш на мен, гаден подлец, и то онова, което искам.

— Ами жена ми — настояваше той и получи още един удар в корема за упорството си. Сержантът, който Беуик бе наел, имаше зъби като на кон и изпълняваше нарежданията му с удоволствие.

— Твоята прекрасна съпруга е родолюбка и много смела жена. Единствената ѝ грешка бе, че се опита да ти помогне да се измъкнеш. Ако другарите ти по оръжие не са ѝ направили нещо, ще се погрижим да я върнем тук.

Тя бе в сигурни ръце. Деймиън бе напълно убеден в това. За последен път я бе зърнал в лодката с Лафон. В политиката можеше и да е подлец, но все пак той бе полковник от Великата армия и истински джентълмен. Никога не би посегнал на жена, особено ако това бе съпругата на човек, от когото още се нуждаеха. Увереността, че Алекса е въвн от опасност — макар и само за момента — бе единственото, което облекчаваше мъките му.

— Чуй ме, Дъглас...

— Как смееш да ми говориш така, сякаш сме приятели? — Той кимна към сержанта, който стовари юмрука си върху Деймиън.

— Съжалявам... полковник Беуик. — Деймиън изхрани кръв и продължи: — Но няма да говоря, докато не се видя с Фийлдхърст.

— Защо? Какво е толкова важно, та не можеш да го кажеш на мен, а?

— Фийлдхърст е почтен човек. Трябва да съм сигурен, че каквото и да стане, жена ми ще се върне невредима у дома.

— Генералът има по-важни дела. Единствената ти възможност е да си признаеш. Кажи ми името на твоя информатор и съдържанието на онези документи и аз ще се погрижа жена ти да се върне вкъщи.

Деймиън поклати глава и сержантът го удари отново. Когато се съвзе, той се усмихна ехидно. Горната му устна бе разцепена и подута. Вместо да сведе виновно очи, той се подиграваше на Беуик.

— Казах ти, че няма да говоря. Междувременно ти предлагам да върнеш жена ми. Когато брат ѝ разбере за случилото се, можеш да си сигурен, че скъпо ще платиш.

Беуик пребледня от ярост. Той махна на якия сержант с конска захапка и нови удари се стовариха по главата на Деймиън. Той си помисли за Алекса, представи си красивото ѝ лице и се помоли да е в сигурни ръце. Последното нещо, което видя в съзнанието си, бяха разплаканите ѝ очи. След това юмруците на сержанта се забиха в тялото му отново и отново.

— Знаеш ли, този мръсник е прав — рече лейтенант Ричард Озбърн, слабият язвителен адютант на Беуик и негов най-верен приятел в гарнизона.

Те стояха пред камината в квартирата на Озбърн във Фолкстоун. Стаята беше варосана и оскъдно мебелирана. Беуик крачеше напред-назад и не знаеше какво да прави.

— Щом научат в Лондон, че момичето е пленено, — обади се Озбърн — веднага ще ни подберат като с дяволски камшик.

Дяволски камшик от девет върви. Той се впиваше в плътта и прекършваше и най-издръжливия мъж. Като се замисли за бившия полковник Гарик и необуздания му нрав, Беуик призна, че Озбърн беше прав.

— По дяволите, не искам да им връщам този кучи син.

Беуик отиде до бюфета и сипа по чашка коняк и за двамата. Той подаде питието на Озбърн и отпи от своето. Забеляза някаква перушинка на алената си куртка и я изчетка. Лейтенантът също отпи от коняка си.

— Не мисля, че имаш голям избор.

Беуик знаеше, че адютантът му бе прав, но не можеше да се примири.

— Куриерът върна ли се?

— Очаквам го всеки момент.

— С малко повече късмет те ще приемат условията ни, както и часа и мястото на срещата, които им предлагаме.

— А защо да не приемат? То е близо до „Фелън“ и те добре познават брега.

— Наистина, защо не? — съгласи се Беуик. Той отпи отново от коняка и разклати кафеникавата течност в чашата си. Внезапно се

усмихна. Едно особено вълнение все по-ясно изместваше яда му. — Като изключим факта, че ще трябва да опознаят и пещерите под скалите около мястото на срещата.

— Пещери ли?

— Точно така. Какво ще кажеш, Ричард, ако хванем и момичето, и предателя?

Озбърн го погледна недоумяващо, но Беуик само се ухили. Той се втренчи в огледалото и си представи блестящите златни нашивки на повишението. Почувства се сякаш всичко беше вече свършено.

Алекса застана в горния край на стълбите, пое си въздух и се замисли за предстоящия, пълен с неизвестност ден. Отдолу се носеха ароматът на топъл хляб и цветистите френски думи, с които готвачката хокаше сина си.

Тя се хвана за парапета и заслиза надолу. Къщата беше от бял камък, с дебели стени и покрив от плочи, доста малка, но удобна, добре обзаведена и безупречно чиста.

— Виждам, че си готова. Добре. Надявам се, че престоят ти тук не е бил неприятен.

Тя се втренчи в мъжа, който стоеше долу пред стълбите, и се опита да се усмихне.

— Вие бяхте неочаквано любезен домакин, мосю Туден, като имаме предвид обстоятелствата. Мисля, че трябва да благодаря на вас и на полковник Лафон.

Откакто бе пристигнала миналата седмица, когато лодките се бяха добрали до рибарското селце Булон, тя бе настанена в дома на Андре Туден. „Настанена“ не бе най-точната дума. По-скоро — затворена.

— Една хубава жена винаги е добре дошла, малката ми, без значение от политическите ѝ пристрастия.

Той бе възрастен мъж с издути гърди и гъста бяла коса. Държеше се като баща, беше любезен и не обръщаше внимание на яростните ѝ пристъпи, на капризите и мрачните ѝ настроения.

— Жена или не, — рече тя — благодарна съм ви за удобствата, които ми предложихте.

— А компанията? Надявам се и тя да е била задоволителна.

Алекса се усмихна широко. Трудно ѝ беше да се ядосва на човек като Туден, който, при все че беше французин, съчувстваше на тежката ѝ съдба. Самообладанието му бе някак успокояващо, а нежността му — истинска утеха. Още в самото начало той я увери, че никой няма да я нарани, че рано или късно ще я върнат в Англия, а съпругът ѝ — във Франция.

— Ще ви липсва ли? — я бе попитал веднъж французинът, когато я бе намерил да се взира през прозореца. В далечината на хълмовете на Булон се извисяваше стар порутен замък.

— Съпругът ми е предател. Ще се радвам да го видя в затвора, но...

— Но?

— Но... да... ще ми липсва. Знам, че не трябва, но е така.

— Може би след войната ще дойдете при него във Франция.

— Не, мосю. Това е немислимо.

Тя нямаше да се върне дори и ако Деймиън го поискаше. А след това, което направи, той едва ли би го пожелал.

Туден въздъхна и гъстите му кафяви вежди странно се повдигнаха.

— Може би един ден пак ще се срещнем.

— Може би.

— Нека добрият Господ ви закриля.

— Мерси, мосю. Ако всички французи бяха като вас, нямаше да има война.

Думите ѝ го трогнаха и той се усмихна.

Когато отвори вратата, полковник Лафон ги чакаше пред входа, а слънцето се отразяваше в месинговите копчета на шинела му. Той носеше тъмносинята униформа на гренадир — кавалерист, същата каквато би носел и съпругът ѝ. Тънки сребърни жилки над слепоочията му контрастираха с гъстата му тъмнокафява коса.

— Лодките са готови, мадам. Надявам се, че и вие.

— Повече от всякога, полковник.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Деймиън се протегна, въпреки че с вързани ръце му бе доста трудно. Ризата му беше разкъсана, бричовите омазани, а косата му падаше на сплъстени кичури над челото.

Той вървеше по брега, следван от Беуик и хората му, и с нетърпение очакваше да приключат с размяната, която щеше да върне жена му невредима у дома. При все че бе сигурен в нейната предпазливост, от опит знаеше колко импулсивна можеше да бъде. Нима не се бе възползвал от буйния ѝ нрав за долните си цели? Той се бе молил Алекса да се владее, за да не се случи нищо непредвидено, но тревогата не го бе напуснала нито за миг в мрачната килия. Прокле я, после прокле и себе си, задето я бе забъркал в това.

Деймиън огледа неясния хоризонт. Гъста мъгла се стелеше над водата край брега. Тънките ѝ пипала вече се прокрадваха и към тях и закриваха движенията им. Наближаваше десет, часът на уречената среща. Лафон беше изряден — щеше да се справи с всякакви непредвидени пречки, но щеше да пристигне навреме.

Беуик прошепна нещо на един от войниците и се обърна към Деймиън:

— Ти си късметлия, Фелън. Не отговори на въпросите ми, а ето че ще се върнеш и у дома.

— Изглежда, сте забравили, полковник, че замъкът „Фелън“ е моят дом.

— О, да, вярно. Е, тогава със сигурност ще ти липсва, щом заминеш.

— Можете да сте спокоен, че ще е така.

— Ами съпругата ти, Фелън? И тя ли ще ти липсва?

Нещо трепна в гърдите му.

— Да, ще ми липсва — отсече той.

Беуик се ухили самодоволно.

— Не се тревожете, Ваше благородие, аз ще се погрижа за съпругата ви. Може би графинята ще намери утеха в леглото ми.

Деймиън се хвърли към него, но стражите го хванаха за раменете и го дръпнаха назад.

— Внимавай, лорд Фелън, да не получиш още някой урок за добри обноски, преди да са пристигнали твоите приятелчета.

Графът не каза нищо. Той вече виждаше тъмните очертания на платната в далечината, обвити в мъгла. След няколко минути лодките щяха да са на брега.

Скоро носовете им се плъзнаха по пясъка. Лафон и хората му слязоха и ботушите им шумно нагазиха във водата. Когато полковникът се протегна, за да помогне на Алекса да слезе, Деймиън въздъхна с облекчение. Тя бе у дома. Това бе най-важното.

Мъжете все още бяха далеч. Беуик го блъсна към тях, но той се препъна и с усилие се задържа на крака. Вятърът смъкна качулката ѝ и той можа ясно да види лицето на Алекса. Страните ѝ бяха бледи и влажната ѝ бакърена коса падаше върху раменете ѝ, но лицето ѝ бе все така красиво. Огън се разгоря в слабините му и устата му пресъхна. Искаше да я грабне и да я люби дълго и страстно. Един въпрос изникна в съзнанието му: „Какво ли щеше да прави без нея?“

— Време е да си вървите, Ваше благородие — изсъска Беуик и го бутна отново напред.

Деймиън продължи да се движи, ботушите му скърцаха и потъваха в пясъка. Очите ѝ се спряха върху него и той се опита да отгатне мислите ѝ. Чудеше се дали някога би му простила.

Алекса наблюдаваше приближаването на съпруга си, погледът ѝ бе прикован върху лицето му. Едното му око бе насинено и подутото и струйка кръв се стичаше от устните му. Ризата му бе разкъсана и дори на слабата лунна светлина тя видя раните по ребрата му.

Мили боже, Деймиън, какво са направиш с теб?

Въпреки това той се движеше с обичайната си горда походка. Алекса забеляза някаква скованост у него, но очевидно нямаше счупвания. Той изглеждаше пребит, смазан, но не и сломен. Вървеше изправен и държеше главата си вдигната.

Едната половина в нея копнееше да се втурне към него и да се хвърли в обятията му, докато другата, по-разумната, го осъждаше като предател.

Те се срещнаха на брега. — Беуик и войниците му от едната страна, тя, Лафон и хората му от другата.

— Съжалявам, мадам, — рече френският полковник — но няма да можете да се сбогувате със съпруга си.

Алекса се стегна, разчитайки изцяло на смелостта си и пренебрегвайки тъгата.

— Няма значение. Нямам какво да му кажа.

— Съжалявам, мадам.

Полковникът я подкани и тя тръгна срещу Деймиън. Очите му следяха нейните, но както винаги, успяваше да прикрие чувствата си. Тя едва бе пристъпила, когато залп от мускети разцепи въздуха. Алекса и съпругът ѝ се извърнаха по посока на изстрелите. От двете страни се разнесоха викове на френски и английски, размахваха се ръце и след това се чу тропот от бягащи крака.

— Това е капан! — изкрещя Лафон и Алекса примря от страх.

Преди да се осъзнае, един французин я сграбчи и изви назад ръката ѝ. Обърна се и започна да я тласка към морето.

— Не! Няма да дойда с вас!

Тя се опита да се отскубне, но вече бяха наближили лодките и той я влачеше във водата. Вдигна я над планшира и я запокити в лодката. Полите ѝ подгизнаха от солената застояла вода. Алекса се надигна и започна да вика за помощ. Потърси с очи Деймиън.

Видя го да се бие с двама войници. С вързаните си юмруци той удари единия и го повали на земята, след това ритна другия и се затича към водата. Изведнъж проехтя изстрел от револвер. Тя видя Лафон в другата лодка и разбра, че неговият куршум бе улучил втория войник. Сърцето ѝ биеше лудо, докато Деймиън се справяше с още двама и продължаваше да тича към лодките, решен да използва и най-малката възможност за бягство.

Алекса се улови, че се молеше той да успее. Сърцето ѝ биеше толкова силно и сълзи бликаха от очите ѝ. Надеждите ѝ се топяха с всеки следващ удар на греблата, който я отнасяше все по-навътре в морето. Тя видя как Деймиън се хвърли във вълните към лодката на Лафон.

„Мили Боже, помогни му!“ Замисли се дали Бог бе англичанин — щеше ли да изостави французите в беда?

Така и не разбра дали съпругът ѝ успя, защото в следващия миг канонада от изстрели се изсипа върху тях и пареща болка прониза

гърдите ѝ. Алекса изкрещя, плътта ѝ се разкъса и светът се завъртя около нея.

— Господи, — рече един от лодката — уцелиха малката англичанка.

— Малката кучка си го заслужава — изруга един мъжага, когото наричаха Руже.

— Деймиън... — промълви тя. Болката стана още по-силна и пръстите ѝ притиснаха разкъсаната плът малко над сърцето ѝ.

Тя се опита да намери с поглед другата лодка, но мъглата вече ги бе скрила. Стори ѝ се, че чува плясъка на греблата им, но не бе сигурна.

— Трябва да спрем кръвта — рече първият. — Сложете нещо върху раната.

— Че защо да го правя? Майор Фелън е спасен. Жената вече не ни трябва. След всичко, което тя направи, ще ни е благодарен, ако я оставим да пукне.

Първият се замисли над думите му.

— Аз лично не си падам по англичаните. Не вярвам майорът да иска съпруга, която го е предала, — лицето му се разтегна в злобна усмивка — но знам по-добро място за такава красавица от дъното на бурното море.

— Не разбирам накъде биеш? — погледна го недоумяващо Руже.

— Много просто. Ако оживее, докато стигнем Париж, ще я заведем при мадам Дюмен в „Льо Монд дьо Плезир“ — „Свят на удоволствието“. Тя може да се присъедини към момичетата на мадам. Добре ще ни платят за това — с пари и с още по-приятни неща.

— Ами ако майорът разбере?

— Той няма да е за дълго във Франция. Ще го пратят да шпионира нейде другаде. А и той не е от тия, дето ходят в „Льо Монд“.

Руже кимна.

— Чувал съм, че си има любовница.

— Разправят даже, че не била само една.

— Ами ако умре? — попита Руже, като притискаше един мръсен парцал към рамото ѝ.

— Ако умре... — първият само сви рамене.

Грубият смях на мъжете бе последното, което Алекса чу. После болката стана още по-силна и тя изпадна в несвяст.

Деймиън крачеше нервно по брега на юг от Булон. Вече се бе съмнало, но гъсти, тъмни облаци закриваха хоризонта, разнасяни от пронизващия вятър.

— За Бога, къде са? — рече той на френски, сякаш повече на себе си, отколкото на мъжа до него.

Виктор Лафон проследи погледа му. Лицето на Деймиън бе поизпито и бледо тази сутрин.

— Двама са били убити в престрелката на брега. Остават Руже и Монар, които са управлявали лодката. Морето беше бурно. Очевидно ги е отнесло надалеч. При това положение те са слезли някъде другаде. Заповедите са да стигнат до Париж колкото може по-бързо.

— Ако е така, ще им трябва време.

Полковникът кимна.

— Разбира се, точно така. Ако лодката им не се появи през следващите два часа, предлагам да тръгнем.

Два часа. За него бяха равни на два дни. Дали Алекса бе добре? Този път Лафон не бе до нея, за да я защити. Деймиън не познаваше другите двама. Те бяха избрани заради моряшките им умения. Нямаше начин да прецени как щяха да се отнесат с една англичанка. Можеше само да се моли, че като негова съпруга тя щеше да се ползва с някаква закрила. За стотен път той прокле Дъглас Беуик.

Времето минаваше, но небето не се проясняваше. На хоризонта не се виждаше никаква лодка.

— По-добре да вървим. — Лафон се приближи до него. — Пътуването до Париж ще ни отнеме поне няколко дни. Ще искаш да си там, когато пристигнат, нали?

Деймиън само кимна. Той се тревожеше за Алекса, но не искаше да го показва докрай пред Лафон. В тази игра на тайни интриги най-неразумното беше да разкрие чувствата си. Обичта му към Алекса бе слабото му място. Един ден можеха да използват това срещу него. Не можеше да допусне подобна грешка.

— Как се чувстваш? — попита го полковникът, когато се отправиха към каретата.

— Сякаш съм обграден от тълпата в Бастилията.

— Ще се оправиш, щом стигнем Париж и малката ти женичка се върне в леглото ти. Тук обаче не ти завиждам.

Деймиън се усмихна и оправда очакванията им да се държи като безскрупулен, закоравял мъж — безчувствен и коравосърдечен, какъвто бе някога.

— Тя е вярна на Англия. Ще трябва да поправа тази грешка. Ако го бях направил по-рано, нищо нямаше да се случи — той погледна към проникателния си спътник. — Всъщност тя е моя съпруга и трябва да ми е вярна. Скоро ще я накарам да го запомни. А що се отнася до завръщането ѝ в леглото ми, това е друго нейно задължение, което ще се погрижа тя да не забравя.

Деймиън се учуди на собствената си искреност.

— Полковник Лафон е тук, мосю — дребният мургав слуга стоеше на прага.

Деймиън седна зад бюрото в кабинета на градската си къща. Те бяха пристигнали в Париж преди два дни.

Два дни, а все още нямаше вест от Алекса.

Лафон бе тук и сърцето на Деймиън заби в неравен ритъм.

— Мерси, Пиер — отвърна той на иконома. — Покани го.

Дребният мъж кимна и бързо излезе от стаята. След няколко минути той отвори масивната дъбова врата и Лафон влезе. Щом съзря изопнатите черти и напрегнатото изражение на бледото му лице, Деймиън рязко се изправи.

— Какво се е случило? Намери ли я?

— По-добре седни, приятелю.

Той не помръдна.

— Каж ми.

Облечен в безупречната си синьо-бяла униформа, Лафон се приближи и се спря пред писалището. Те се погледнаха разделени от гладката повърхност на бюрото.

— Жена ти е била ранена от куршум, когато лодката се е измъквала. Раната се е оказала смъртоносна. Страхувам се, че не е издържала на пътуването.

Деймиън не каза нищо, само седна бавно в креслото си.

— Има някаква грешка.

— Съжалявам, майор Фелън.

— Ти... ти сигурен ли си? Няма ли грешка?

— Ефрейтор Руже е бил с нея, когато е умряла. Казва, че не е страдала.

— Къде... къде е тялото ѝ? — той се опита да запази самообладание и да прикрие отчаянието си.

— Трагедията не свършва дотук. Лодката се преобърнала от вълните, докато приближавали брега. Тялото на госпожа Фелън потънало в морето.

Деймиън затвори очи. О, Боже, това не може да е вярно. Прилоша му и трудно си поемаше дъх.

— Беуик! Ще убия този мръсник! Кълна се!

— Не биваше да се доверяваме на един англичанин.

Фелън само поклати глава.

— Благодаря за новините — той преглътна с мъка. Трябваше да събере цялата си воля, за да се овладее. След това го погледна. — Не исках нищо лошо да ѝ се случи — той се опита да бъде делови. — Всъщност доста я харесвах.

— Съпругата ти беше красива жена. Приеми моите съболезнования.

Деймиън избута стола си назад и заобиколи писалището. Той се молеше Лафон да не забележи олюляващата му се походка.

— Благодаря, полковник — въздъхна той. — Бракът ни не беше дълъг. Разбира се, играеха и много пари, но все още не ѝ се бях наситил. Е, какво да се прави.

— Така е — рече Лафон и тръгна към вратата.

— Каква ирония, нали? Ако бях в Англия, сега щях да съм толкова богат. Съдбата е безмилостна, нали така?

— Да, майор Фелън. Съдбата е по-капризна и от най-суетната жена.

Деймиън изчака полковника да си тръгне, затвори вратата след него и се облегна на нея. Кръвта в главата му пулсираше, стомахът му беше като от олово, ушите му пищяха. За Бога, той не можеше да повярва. Тези странни предчувствия, които таеше в себе си цяла седмица, му бяха подсказали, че нещо не бе наред.

Той едва се довлече до бюфета в ъгъла. С треперещи ръце отвори една кристална гарафа и си наля пълна чаша коняк. Отпи дълга и успокоителна глътка, а след това още една.

Пресуши чашата за минути, напълни я отново и скоро я изпи. Искаше да се напие. Знаеше, че е безполезно, но трябваше някак да смекчи болката си. Алекса бе мъртва заради него — нямаше никакво съмнение. Тя бе напуснала живота му завинаги. Болката ставаше по-силна с всеки удар на сърцето. Тя сякаш го разяждаше и го разкъсваше на хиляди парченца. Обгръщаше цялото му тяло, изгаряше мускулите му и изпълваше вените му като лава.

Години наред той не се бе притеснявал за нищо. За известно време се бяха сблизили с Питър, после брат му умря и той остана отново сам.

За един кратък, сладък миг той обича Алекса, позна чувства, които не вярваше, че би могъл да изпита. Сега обаче неволно тя го беше изоставила.

Деймиън взе бутилката коняк и се върна при стола зад бюрото. Отпусна се на меката кожена седалка и отново напълни чашата си.

Той бе страдал, когато Питър умря, но сега бе много по-страшно. Това бе сърцераздирателна и умопомрачителна агония, която ликьорът не можеше да притъпи. Сякаш бяха разкъсали гърдите му и изтръгнали сърцето му. Сякаш бе умрял и сега гореше в преизподнята.

Той отново напълни чашата си и я пресуши. Пръстите му стискаха празната чаша до болка. Той се пресегна за бутилката и за миг мерна изражението си в малкия сребърен медальон на врата си. За първи път забеляза, че лицето му бе мокро от сълзи.

Селесте Дюмен седеше безмълвна пред старото желязно легло с олющени месингови топки. Под изтърканата розова завивка лежеше млада жена. Тя бе крехка и слаба, каквато бе и Селесте преди двадесет години. Стегнатото ѝ, тогава младежко, тяло сега бе отпуснато. Гърдите ѝ не бяха така твърди и кожата ѝ не бе сочна. Дългата ѝ кестенява коса оредяваше, побеляваше и губеше блясъка си. Е, преди години и тя бе красива като това момиче.

Селесте мина покрай леглото. Девойчето едва дишаше и единствено леко пулсиращата вена на шията ѝ показваше, че е още жива. Тя протегна ръка и прокара пръсти по нежната ѝ, бяла като алабастр кожа. На слабата светлина на лампата големият рубинен

пръстен, който Селесте винаги носеше на безименния си пръст, блесна като алена капка кръв върху бледата буза на момичето.

Тя леко я погали. Никога не бе виждала толкова гладка кожа, и то с цвета на слонова кост. Никога не бе виждала по-изящни черти, нито коса с подобен тъмночервен оттенък. Селесте я бе разресала, после я разпиля по възглавницата. Тя се наведе и докосна дългите блестящи къдрици, които падаха като огнена коприна между пръстите ѝ. Под дантелената си черна роба Селесте усети как гърдите ѝ се напълниха и зърната ѝ набъбнаха. Кръвта във вените ѝ сякаш се сгъсти, усети топла влага между краката си.

Тя се приведе над леглото и отметна завивката. Под превръзката, която прикриваше раната на девойката, гърдите леко се издигаха и отпускаха като вълни. Те бяха изящно закръглени, пищни, стегнати и съблазнителни. Ръката на Селесте потрепна, когато обхвана едната от тях. Треската все още не бе отминала. Кожата бе гореща и момичето се въртеше в безсъзнание.

Селесте я зави с нежелание. От години не бе изпитвала подобен копнеж. За нея нямаше значение дали бе с мъж, или с жена. Възбуждаше се от красивите форми, от тялото, което излъчваше грация и невинност.

„Какво божествено създание!“ помисли си тя и усети отдавна забравена жажда. Очакванията ѝ ставаха все по-големи и неудържими. „Тя ми принадлежи.“

Селесте се закле да я спаси. Тя лично щеше да се погрижи момичето да оживее. Веднъж излекувала я, тя щеше търпеливо да я дресира и да се възползва от нея, без да засяга душата ѝ. Парите бяха на първо място, но с подходящи грижи щеше да получи и нещо повече от няколко сребърника. Много повече.

Тя имаше свои планове за младата хубавица.

Деймиън леко се размърда, но не стана от креслото при продължителното почукване по вратата на спалнята му.

Топката се завъртя, вратата се отвори и влезе неговият камериер — висок, едър мъж със светлокафява коса. Клод-Луи Арно бе с две години по-голям от него, имаше малък син, а жена му бе икономка в същия дом.

— Генерал Моро дойде да те види. Чака те долу в кабинета.

Моро. О, Боже! По дяволите, не можеше да се яви в този вид пред генерала.

— Кажи му, че съм болен. Кажи му да ме извини, но не съм готов да приемам посетители. Предай му, че ще мина през службата му днес следобед.

Клод въздъхна с облекчение. Деймиън знаеше, че приятелят му се тревожеше за него.

— Както желаш. Ще наредя да ти донесат вода и чисти дрехи.

Деймиън кимна, благодарен на приятеля си за неговата непоколебима преданост. Той с мъка се надигна от стола, който бе довякъл пред угасналия огън. Не бе напускал стаята си дни наред. Косата му беше мръсна, лицето му небръснато, а дрехите му — омачкани и целите в петна. Той подритна една празна бутилка от коняк. Парчета от строшена чаша изпрацяха под краката.

— Господи — промърмори той, а когато мина край голямото кръгло огледало, едва не си глътна езика. Мили Боже, изглеждаше ужасно, а и се чувстваше така.

Вонеше на коняк, главата му пулсираше, а устата му бе пресъхнала. Искеше да се пъхне отново в бутилката, където живя през последните четири дни, но ликьорът всъщност не му бе помогнал, а и цял живот не можеше да се крие от себе си.

Алекса бе мъртва. Никога нямаше да си го прости и тази рана винаги щеше да кърви. Навън обаче скоро щяха да забележат отсъствието му, както и дълбоката му скръб. Не можеше да си го позволи.

Клод-Луи се върна в стаята. Той бе един от обеднелите благородници. Ако революцията не бе избухнала и Луи бе още крал, сега Клод щеше да е граф. Вместо това той бе прислужник, или поне така изглеждаше.

— Радвам се, че се върна към живота — рече той.

Деймиън искаше да е така.

— Бях глупак. Никоя жена не заслужава толкова сълзи.

Зад него влязоха слуги, които носеха димяща вана с гореща вода. Клод-Луи ги изчака да излязат и затвори след тях вратата.

— Няма защо да се преструваш пред мен. Отдавна се познаваме, за да се заблуждаваме, нали така?

Деймиън въздъхна.

— Така е, приятелю. Не исках да те залъгвам — той прокара пръсти през вълнистата си черна коса. — Понякога не знам къде свършва играта и откъде започва истината.

— Не се притеснявай, приятелю. С всички ни е така.

Деймиън смъкна дрехите си и се отпусна в медната вана, наслаждавайки се на чистата топла вода. Той облегна глава на ръба и затвори очи. За миг видя Алекса да се смее на нещо, което ѝ бе казал. Тя се възхищаваше на неговите великолепни птици, а очите ѝ преливаха от щастие. Видя я да разговаря с майка му, очите ѝ блестяха като на вълчица, готова да го защити. След това я видя как тича по пясъка. В очите ѝ се четеше страх, съжаление и тъга. Над всичко личеше тревогата ѝ за него.

Видението бе толкова истинско и сърцераздирателно, че го изтръгна от унеса. Той потърси пипнешком бялата хавлия и Клод-Луи му я подаде.

— Изнемощял си. Нищо не си ял. Ще се почувстваш по-добре, ако хапнеш малко.

Деймиън не каза нищо. Повдигаше му се при мисълта за храна, но трябваше да си наложи да сложи нещо в устата си. Чакаше го доста работа и въпреки че планът му се бе провалил, щеше да намери начин да оправи положението. Работата щеше да облекчи болката, защото само в работата намираше някакъв смисъл. Сега повече от всякога искаше да се отдаде на делото.

Въпреки това осъзнаваше, че бе платил доста висока цена за успеха си.

— Е, хубавице, как се чувстваш?

Алекса изгледа крещящо облечената жена, която седеше в изтърканото лъскаво кресло срещу нея.

— Като нова, благодарение на вас, мадам Дюмен.

Те пиеха кафе в чаши от скъп порцелан, който бе несъвместим с разхвърляната, безвкусно натруфена стая.

— Още ден-два и ще си готова да влезеш в живота. Ще им вземеш ума!

Алекса пребледня.

— Мадам, вие бяхте толкова щедра и мила. Знам... знам, че ви дължа живота си, но... моля ви, пуснете ме да си вървя.

— Вече поне двадесет пъти говорихме за това, пиленце. Ти ми струваш едно малко състояние. Часове наред бях край леглото ти, хранех те и се грижех за теб. Това е дълг, който ще трябва да ми изплатиш.

— Казах ви вече, аз съм много богата. Ако ми помогнете да се върна в Англия...

— Англия! Как не! Никъде няма да ходиш!

— Но...

— Миналото е мъртво, гълъбче. Колкото по-скоро го разбереш, толкова по-добре за теб. Сега ти си моя и ще правиш каквото ти кажа.

Изражението ѝ бе неумолимо. Тя бе жестока жена — животът я бе направил такава. И все пак... Селесте заговори тихо и примамливо:

— Довери ми се, красавице. Животът ти тук няма да е труден. Е, разбира се, ще има мъже, много мъже, но ти си умна. Скоро ще се научиш как да ги задоволяваш. Не е чак толкова зле.

Алекса потрепери и кръвта ѝ се смрази.

— Моля ви, мадам, как да ви убедя?

Мили Боже, колко пъти се бе опитала, колко часове бе прекарала в молби и уговорки. Тя дори се бе опитала да избяга, но разбра, че прозорците бяха заковани отвън, а пред вратата пазеше един негър.

— Тихо, миличко. Стига толкова приказки. Примири се с положението. Може би скоро ще дойде денят, когато дългът ти ще бъде изплатен. Тогава — ухили се злобно тя — ще си моя.

Алекса замълча, но тръпки я полазиха по гърба. Тя изгледа безмълвно как натежалата с годините мадам Дюмен се обърна и излезе. Долови съзаклятническият ѝ шепот отвън, а после чу как двамата с негъра прихнаха да се смеят.

Тя остана неподвижна. Какво ли я чакаше? Кога щеше да дойде първият? Как ли щяха да се плъзнат ръцете му по нея?

Как щеше да го понесе?

Помисли си за Деймиън и вътрешно изстена от желание. Къде ли бе той сега? Жив ли бе? Душата ѝ потъна в отчаяние.

Алекса се сети за Беуик и омраза изпълни сърцето ѝ. Заради него и неговото коварство тя попадна тук. Тя му се бе доверила и наивно бе

повярвала, че ще ѝ помогне. Но той не ѝ бе помогнал. Нямах да ѝ помогне и сега.

Всъщност на никого не можеше да разчита, а и сама не можеше да си помогне.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Деймиън слезе по стълбите на неговата градска къща на улица „Сен Филип“. Тя бе построена преди управлението на Терора от благородници. Сградата беше с дебели каменни стени, високи прозорци и парапети от ковано желязо. Макар че изглеждаше елегантна, тя приличаше по-скоро на крепост, отколкото на частен дом. Със своите тунели и тайни коридори при нужда къщата осигуряваше на благородниците възможност за бягство или скривалище.

Тя позволяваше да се наблюдават онези, които бяха вътре, и това по всяка вероятност бе причината да му я предоставят винаги, когато бе във Франция.

Деймиън пресече коридора и спря пред вратата. Пиер стоеше в преддверието и държеше шапката му, ръкавиците и дългото му черно палто, както и лъскавия абаносов бастун със златна главичка.

Той се бе приготвил за опера, готов да се присъедини към Лафон и Моро, архитекта Селерие, майор Фрошо и дукеса Д’Абран, съпругата на кмета на Париж. След представлението ги очакваше малко празненство в „Хотел дьо Вил“.

По-рано това му доставяше удоволствие, преди брака... преди да срещне Алекса. Сега се чувстваше ужасно.

— Палтото ви, мосю.

Деймиън го пое и със замах го наметна на раменете си. После оправи закопчалката, сложи си ръкавиците и взе бастуна.

— Каретата сигурно ме чака?

— Да, господине.

— Къде е Клод-Луи?

— Не съм го виждал, мосю. Преди малко излезе.

Деймиън кимна неопределено.

— Ще желаете ли нещо друго, мосю?

— Това е всичко, Пиер. Кажи на Клод-Луи да не ме чака.

Кроткият човечец излезе безшумно и господарят му се отправи към вратата. Детски глас и шум от припкащи крачета откъм коридора

го накараха да се обърне. Малкият Жан-Пол Арно тичаше с все сила към него. Походката му бе неравномерна заради изкривеното му краче.

— Мосю! Мосю!

Деймиън вдигна момчето във въздуха.

— Здравей, скъпи мой, кога се върна?

Тъмнокосото чернооко момче бе пристигнало от провинцията, където бе на гости на един от многото си братовчеди.

— Днес, мосю. Но мама ме заведе на пазара. Надявах се да ви видя, преди да заспя.

Жан-Пол бе едва на седем години, но винаги се държеше като по-голям. Изглежда, злополуката, която бе преживял преди три години, му бе помогнала да порасне твърде бързо.

Деймиън силно го прегърна. Внезапно сърцето му се сви при мисълта за детето, което можеха да имат с Алекса.

— Радвам се да те видя. Тук е толкова глухо без теб.

Майка му се приближи и се усмихна.

— Аз ще го взема, мосю. — Мари-Клер, съпругата на Клод, се протегна и пое детето, като го притисна към пищните си гърди. — Надявам се, не ви е притеснил.

— Жан-Пол никога не ме е притеснявал — рече Деймиън малко грубо, повлиян от гледката на двамата.

— Лека нощ, господине — момчето помахна за лека нощ над рамото на майка си.

— Сладки сънища, малкият ми — извика след тях Деймиън. Това дете бе друга негова слабост. Той се бе опитал да бъде безразличен към него, но момчето не му бе дало никакъв шанс. Той самият бе силно привързан към малкия Жан-Пол и при все, че се виждаха рядко и за кратко, хлапето очевидно изпитваше същото.

Преди да отвори вратата, Клод-Луи влетя в коридора, бързо свали шапката си от боброва кожа и хвана Деймиън за раменете.

— Благодаря на Господа, че си още тук.

— Какво има?

Клод-Луи се огледа наоколо и му кимна да отидат в кабинета.

— Няма време да те подготвям за новината, така че ти го казвам направо — жена ти не е мъртва.

Деймиън се разтrese, сякаш бе прострелян. Дъхът му секна за миг.

— Кажи ми, че правилно съм разбрал. — Сигурно бъркаше, но, за Бога, искаше това да е истина.

— Госпожа Фелън е жива. Държат я тук, в Париж.

— Само ако грешиш, — промълви бавно Деймиън — няма да ти го простя. Кълна се!

— Не бъркам, поне не мисля, че бъркам. Разбира се, има само един начин да се уверим.

— Къде е тя? — сърцето му пулсираше, биеше толкова лудо, че ръцете му се разтрепериха.

— Затова именно трябва да бързаме. Държат я в „Льо Монд дьо Плезир“ — един бордей надолу по Сена.

Устата на Деймиън пресъхна.

— Откъде си сигурен, че е Алекса? Какво си разбрал?

— Първите слухове плъзнаха преди три дни. Един моряк разправял на пристанището, че бил с момиче от „Льо Монд“ и че там имало една жена, англичанка, която била по-красива и от Афродита. Според думите му тя била нова в заведението и била продадена от двама наполеонов войници.

— Това не значи, че е Алекса.

— И аз така си помислих и затова не ти казах нищо. Вместо това поразпитах тук-там и научих, че момичето било ранено и че Селесте Дюмен лично се грижела за него. Разправят, че я държали против волята ѝ. И още — че в първата вечер на август, тоест довечера, ще има търг. Жената щяла да бъде продадена на оня, който предложи най-висока цена.

Деймиън въздъхна хрипливо.

— Боже мой! — той погледна към вратата, а после към приятеля си. — Все още не можем да сме сигурни, че става дума за нея. — Но съмненията вече нямаха значение. Той знаеше, че ще отиде. Дори и цял полк гвардейци не би го спрял.

— Мястото е добре охранявано. Ако това е съпругата ти, ще трябва да вземеш някакви документи или поне полковник Лафон с десетина негови хора.

Деймиън поклати отрицателно глава.

— Наддаването сигурно е започнало. Нямаме много време.

— Какво ще правиш?

Без да продума, той се обърна и прекоси кабинета. От едно чекмедже на писалището извади пистолет, провери дали е зареден и го пхна в джоба на палтото си. След това отместа една картина на стената, избра комбинацията на сейфа си и извади една тежка торба с монети.

Крайчецът на устата му трепна в безмилостна усмивка.

— Ако е тя, то цената ще е доста висока. Нямам намерение да губя.

Клод-Луи потупа приятеля си по гърба.

— Ще взема пистолета и ще дойда с теб.

Деймиън кимна и двамата тръгнаха да излизат.

Всевишни Боже, как ще се справя с това?

Алекса сведе поглед към грозния корсет от бяла дантела, който носеше над една къса полупрозрачна туника, която едва прикриваше ханша ѝ. Гърдите ѝ бяха пристегнати така, че напудрените ѝ розови зърна се показваха. Тя изтръпна, като се сети как мадам я бе докоснала там и как облизваше устни, докато нанасяше ружа с треперещи пръсти.

Алекса сама се бе облякла, защото знаеше, че ако се съпротивляваше, щяха да я принудят. Мадам пристегна корсета ѝ, докато тя обуваше чисто белите си чорапи и ги прикрепваше с белите копринени жартieri с розички. Мадам среса косата ѝ, но я остави свободно да се стели по гърба ѝ, а после завърза розова панделка на шията ѝ.

Тя не плака. Не и този път. Не и тази нощ.

Тя плачеше всеки ден, не спираше да се моли да я пусне и вече бе отнесла няколко боя с една върбова пръчка. Мадам я предупреди, че ще стане и по-лошо, че негърът щеше да свали колана си, ако тя продължаваше да упорства. Тя ѝ бе казала, че това щяло да му достави удоволствие, и Алекса ѝ повярва. Тя бе забелязала похотливите му усмивки и как неприлично опипваше жените. Долните желания нямаха край, нямаше изход от тази лудница, която щеше да бъде неин дом.

Не срещаше и капчица милост от обитателите ѝ, които смятаха, че тя трябваше да се примири със съдбата си.

Може би вече бе претръпнала, помисли си тя, докато стоеше на най-горното стъпало и оглеждаше събралата се долу тълпа — пияни

офицери от Наполеоновата армия, ругаещи търговци и натруфени представители на „новата аристокрация“.

Може би наистина бе приела всичко, защото не усещаше нищо друго, освен апатия и примирение. Душата ѝ бе празна.

Мадам застана до нея, наведе се и я целуна по бузата. После леко стисна ръката ѝ.

— Не се страхувай, хубавице. За първата ти нощ тук ще ти избира мъж, достоен за твоята прелест. Той ще си плати, естествено, но аз ще се погрижа да те въведе по най-добрия начин в света на леките жени.

Алекса прехапа устни. Долу мъжете се тълпяха пред стълбата, поглеждаха ги похотливо, сочеха ги и им правеха мръснишки жестове. Сред тях се появиха и дузина оскъдно облечени жени. Мъжете ги псуваха и мачкаха големите им гърди.

— Аз... аз никога — отрони Алекса. Това бе като последен блясък на духа ѝ, на онази жена, която бе загърбила в себе си. — Моля ви, мадам, пуснете ме.

Селесте я плесна през лицето.

— Ще го направиш. Ще го направиш точно както ти кажа. Ще легнеш с всеки, който ти посоча, и ще го оставиш да ти се наслади.

Алекса изхлипа. Бузите ѝ пламнаха и краката ѝ се подкосиха.

Селесте Дюмен се ухили.

— Така е по-добре, гълъбче, а сега ме следвай надолу.

Тя се подчини, като по средата на стълбата се спря, докато мадам слезе. Горے на площадката един як французин, който работеше в „Льо Монд“, се озъби и препречи пътя ѝ за бягство. Огромният брадат негър я чакаше долу, а пред всички врати имаше мъже на пост.

Скрит в сянката на козирката на вестибюла, Деймиън наблюдаваше стълбите. Той стисна зъби и ръката му се сви неволно в юмрук. Опита се да се успокои.

Все още носеше дългото си черно палто с вдигната яка, която го прикриваше. Той бе разговарял със Селесте Дюмен още с пристигането си и се бе опитал да откупи англичанката, но Мадам само се изсмя.

— Можеш да откупиш услугите ѝ, мосю, но само за тази нощ. Красивата англичанка ми принадлежи. Аз ще избирам любовниците ѝ — мъже с много пари и нежни ръце, които няма да повредят крехкото ѝ телце. За мен тя е по-ценна и от цял сандък злато.

Той все още не бе сигурен, че въпросната жена е Алекса, но щеше да е глупаво, ако продължаваше да настоява. Затова само сви рамене.

— На мъжа му стига и една нощ удоволствия, ако жената си я бива, както казваш.

— Бива си я, ще видиш. Въпросът е дали теб те бива? — Селесте се изсмия отново и някаква похот прозвуча в гласа ѝ.

Деймиън напрегна всички мускули, докато чакаше да започне наддаването, уверен, че това нямаше да бъде Алекса, молещ се да бъде. Ако все пак бе тя, дано бе невредима.

Тя се изправи на стълбите, разпуснатата ѝ коса падаше като огнен водопад и всякакви съмнения изчезнаха. Сърцето му заби лудо и краката му предателски се олюляха.

Алекса. Името застина на устните му. Той мислено благодари на Господ, че я бе опазил и че го бе довел тук тази нощ. Почувства се едновременно спокоен и благодарен.

Той я наблюдаваше от прикритието си и се опита да се съсредоточи върху предстоящата му задача.

Тя бе облечена подходящо за вечерта, забеляза той и усети прилив на ярост. Тялото ѝ бе разголено по най-сладострастния начин, прикрито само колкото да бъде възбуждащо, но не и да я скрие от мръсните погледи на тълпата.

Тя изглеждаше бледа, изтощена и съсипана, безмълвна и самотна, по-красива от всякога. Искаше да извади пистолета си и да забие по един куршум във всяка една от тия развратни мутри. Искаше да се качи по стълбите, да я грабне и да я отнесе далеч оттук. Искаше да я прегърне и да я целуне. Искаше да ѝ каже колко много му липсваше.

Вместо това обаче той изчакваше подходящия момент и мислеше за търга, като очакваше началото му с привидно безразличие.

Деймиън продължаваше да се крие в сянката, така че тя да не го види и да го издаде неволно. Нямаше място за грешки. Втора

възможност нямаше да има. Сена щеше да го приеме в студените си обятия. Ами тя? Дори не смееше да помисли за последиците.

Наддаването най-сетне започна и в кръчмата избухна истински вулкан от крясъци и смехове. Десет франка, двадесет, сто. Един тлъст търговец се опита да се шмугне нагоре по стълбите, за да провери отблизо наградата, но едрият чернокож го запрати с удар към вратата. Търгът продължи. Деймиън вдигна бастуна си със златна главичка и мадам Дюмен се усмихна доволна. Очевидно ѝ се нравеше, щом вдигнеше цената. Той удвои последното наддаване, като се надяваше това да е крайт, но цената продължи да се покачва.

Той отново удвои залога и тълпата утихна. Алекса тръгна към сянката още по-бледа отпреди. Още няколко подвиквания за дребни наддавания, леко повдигане на бастуна му и търгът приключи. Мъжете изреваха ликуващо, а от гърлото на Алекса се изтръгна ужасен писък.

Тя се препъна надолу по стълбите, като си пробиваше път с нокти и зъби към вратата, но огромният негър и други двама я хванаха и я вдигнаха над тълпата. Тя плачеше и виеше толкова жално, че Деймиън едва се сдържа да не се втурне към нея.

Той си наложи да се овладее, но под плаща тялото му се тресеше. Като се насили да се усмихне, той подаде монетите на мадам Дюмен.

— Обичам жените с дух. Надявам се, че цената ви е оправдана.

— Купихте истинско бижу. Сам ще се убедите, като се качим.

Деймиън кимна. Той се притесняваше за Алекса, искаше час по-скоро да я види и най-вече да се махнат от това проклето място. Тръгна след жената нагоре по стълбите.

Алекса се бореше, извиваше се и се опитваше да се освободи от здравата хватка. Тя понечи да извика, но веднага напъхаха парцал в устата ѝ. После го завързаха отзад на тила ѝ, тръшнаха я на дюшека и завързаха китките ѝ за желязната рамка на леглото. После разтвориха краката ѝ и завързаха глезените ѝ по същия начин. Оставиха я така разголена, объркана и уплашена да чака своя купувач. Алекса се замисли за него или по-скоро за сянката в ъгъла, където се бе притаил.

„Как ли изглежда?“ чудеше се тя и потрепери, като си представи дългия му развяващ се плащ с високо вдигната яка.

„Самият дявол — помисли си горчиво тя, — а аз съм неговата награда. Наградата на дявола.“

Обзе я неописуема мъка, съжаление и болезнено отчаяние. Тази нощ щеше да отдаде тялото си, но не и душата си. Каквото и зло да ѝ стореше, тя нямаше да загуби онази частица, която принадлежеше само на нея. Онази частица, която някога бе отдала на съпруга си.

Алекса си помисли за него и я обзе безумна тъга. Ако затвореше очи, можеше да си го представи на мястото на онзи, който щеше да се надвеси над нея. Тя видя желанието в очите му и онзи копнеж, който я бе пленил още при първата им среща. Ако се престореше, може би щеше да усети наслада, както когато я любеше той.

В коридора се чу шум и очите ѝ се стрелнаха към вратата. Всеки момент мъжът щеше да влезе. Алекса потрепери. Защо се заблуждаваше? Никой не можеше да я докосне като съпруга ѝ. Никой не можеше да я развълнува като него. Никой друг не можеше да накара кръвта ѝ да закипи от желание.

Мили Боже, къде ли беше той?

Вратата се отвори и Селесте Дюмен влезе. Високият мъж с черния плащ се извърна, преди да го види, разкопча сребърната закопчалка над бялата си вратовръзка, отметна със замах плаща си и го пусна на един близък стол.

— Очаквам една приятна вечер — рече той. — Много ви благодаря, мадам.

— О, не, мосю, не сте разбрали. Не сме свършили още. Ще остана за малко, за да съм сигурна, че моята красавица е попаднала в добри ръце.

Дългите му черни вежди се склупиха и Алекса остана без дъх.

— Нали нямате намерение да гледате! — попита той и при познатата напевност в гласа му цялата стая се завъртя.

Деймиън! Богородице! Тя сънуваше, това не можеше да е съпругът ѝ.

Селесте се усмихна.

— С какво ще ви притесня, ако остана? Имате да мислите за много по-важни неща.

— Но това е абсурдно. Платих ви достатъчно. Ако искате още...

Селесте изправи широкия си месест гръб.

— Ако така разбирате нещата, мосю, можете да си вземете парите и да се махате. Казах вече, че хубавицата е под моя закрила.

Ако не искате да остана, макар и за малко, ще намеря друг, който ще иска.

Деймиън я изгледа за миг, а после и негъра, който стоеше на няколко крачки зад нея. Той сви рамене с привидно безразличие.

— Е, сигурно няма значение. Може и да допринесе за удоволствието, нали така?

Тя повдигна вежди и се усмихна.

— Може би.

Това, изглежда, я задоволи и тя се настани в едно кресло близо до леглото, докато негърът зае мястото си отвън пред вратата.

— Е, хайде да видим.

Деймиън изруга наум. Може би щеше да я убие, преди да извика за помощ, но можеше и да не успее. Той не смееше да опита, освен ако нямаше друг изход. Все така напрегнат, той се обърна към Алекса и красотата ѝ го омая. Сърцето му се сви от болка, но той успя да я преодолее, твърдо решен да спаси съпругата си. Очите му излъчваха тайно послание към нея и той се надяваше тя да разбере нежността и радостта му, че бе жива.

Когато я видя разпъната и завързана за леглото, го обзе луда ярост, но постепенно се успокои. Каквото и да си мислеше тя, нямаше да го издаде и скоро щеше да я освободи.

Той коленичи до леглото, с поглед впит в очите ѝ, където се четяха неувереност, болка и надежда, примесени със страх. Наведе се и обхвана лицето ѝ с длани.

— Всичко е наред, скъпа. Трябва да ми вярваш.

Алекса кимна и притвори очи. Няколко сълзи овлажниха гъстите ѝ черни мигли. Когато той ги изтри с целувка, тялото ѝ леко се отпусна. Деймиън развърза парцала и го изтегли между треперещите ѝ устни.

— Не се страхувай — каза той достатъчно високо, че да го чуе Селесте. — Няма да те нараня.

Наведе се, целуна я и плъзна езика си по нежните ѝ устни. Той усети познатия вкус и едва сдържа порива си. Мушна езика си в устата ѝ и докосна влажните ѝ ъгълчета. Тя отвърна на целувката му и мекото ѝ езиче го погали, сякаш говореше без думи.

Ръцете му се спуснаха към раменете ѝ, а влажните му топли устни — но шията ѝ.

— Вярвай ми — повтори той, убеден, че това очакваше от него надзирателката им. Обхвана едната ѝ гърд, стисна я леко и погали малките розови зърна, така че те набъбнаха.

Алекса изохка, но после мерна Селесте и руменина изби по бузите ѝ.

— Искаш ли Мадам да си тръгне? — попита я той и тя кимна.

— Скоро, гълъбче — обеща Селесте. — Скоро ще е само твой.

Деймиън тихичко я изруга. Той сведе глава и започна да смуче прекрасните гърди на жена си, като езикът му размазваше ружа и усещаше леко сладникавия му възбуждащ вкус. Въпреки усилията му да се овладее, той почувства набъбващата си мъжественост.

Протегна се и развърза коприненото въже около китката ѝ. Целуна гърдите ѝ и леко подръпна зърната ѝ. Алекса изстена и зарови пръсти в косата му. Сладката ѝ плът го накара да забрави къде се намират, както и за присъствието на французойката в стаята. Той развърза и втория възел и тя обви ръце около врата му. Целуна я още по-дълбоко и езикът му потъна в сладката ѝ като мед уста.

— Господи, колко си сладка — прошепна Деймиън, като потисна поредния си порив и се ядоса, че бе толкова слаб.

Алекса понечи да каже нещо, но той я прекъсна с една дълга, влажна целувка, която замая главите и на двамата. Боже, как я желаше. Тя бе жива и му принадлежеше. В този миг се нуждаеше от нея повече от всякога.

Ръцете му се плъзнаха надолу към плоския ѝ корем и пръстите му се заровиха в червеникавите къдрици между краката ѝ. Тя се вкопчи в него и изстена сладострастно. Пое си въздух и краката ѝ опънаха въжетата.

Той се спря, уплашен от това, което щеше да направи и прокле собственото си неблагоразумие.

Деймиън извърна пронизващия си поглед към Селесте.

— Ще ни оставите ли сега, мадам, или ще карате дамата да се мъчи заради вашите перверзии?

Селесте стана от стола. Тя бе вбесена и той се приготви да я убие, като се надяваше да не извика преди това пазача си. Тогава тя видя сълзите по бузите на Алекса.

— Прав сте, мосю — рече тя с въздишка. — Вината е моя. Момичето няма опит. Има време, ще се научи, разбира се?

Деймиън се усмихна.

— Вие сте мъдра жена, мадам Дюмен. Можете да сте спокойна, че вашата хубава англичанка е в добри ръце.

Селесте му се усмихна и тръгна към вратата.

— Забавлявай се, котенце — рече тя и излезе.

Деймиън се обърна към Алекса. С бързи и уверени движения развърза въжетата около глезените ѝ, освободи краката ѝ и я прегърна.

— Алекса... мислех, че си мъртва.

— Деймиън — тя се притисна в него. Плачеше на рамото му и го стискаше, сякаш се страхуваше да не избяга.

— Всичко е наред, скъпа моя. Никой повече няма да те нарани.

Той я задържа още миг в ръцете си, целуна бузата ѝ, приглади косата ѝ и стана да вземе плаща си. Върна се при леглото и я уви в него.

— Как ще се измъкнем оттук? Мадам е заковала прозорците.

Той прекоси стаята и дръпна една от окъсаните завеси. Тесните прозорци бяха заключени отвън и заковани с дъски. Сега дъските висяха на единия си край и Клод-Луи ги чакаше на малкия балкон.

— Трябва да побързаме — рече той. — Всеки момент може да забележат каретата.

Деймиън кимна, благодарен, че умният му приятел бе открил стаята им. Той се върна до леглото, вдигна Алекса на ръце ѝ я отнесе до прозореца. След като я подаде на Клод-Луи, той се прехвърли през балкона и скочи на улицата.

— Давай, щом си готов.

Преди Алекса да осъзнае какво става, тя политна напред и примряла от страх, се озова в силните обятия на мъжа си.

— Добре ли си? — попита я той.

Тя кимна и отпусна глава на рамото му.

Деймиън се качи в каретата и я положи в скута си. Мъжът, когото бе нарекъл Клод, се качи отпред, дръпна юздите и пришпори конете по тъмната тясна уличка.

С безкрайно внимание и грижа той отметна косата ѝ назад.

— Ти нали... Те нали не са ти направили нищо? — тя поклати глава. — Слава Богу!

След това я прегърна и я целуна толкова страстно, че огънят, който бе разпалил в нея горе, в мрачната стая, отново се разгоря.

Тогава тя се бе смутила от поведението си, но сега никой не ги наблюдаваше.

— Деймиън, толкова ми липсваше.

Устните му бяха меки и мокри.

— Само ако знаех, че има и най-малка вероятност да си жива...

— той обсипа с целувки очите ѝ, после разгърна плаща и милва гърдите ѝ. Огнени езици парнаха тялото ѝ.

— Деймиън — промълви тя, докато разкопчаваше ризата му, изгаряща от желание да го докосне. Плъзна ръцете си по стегнатите му рунтави гърди и мускулите му конвулсивно потрепнаха, когато тя направи нежни кръгчета около зърната му. В следващия миг той я постави до него на меката кожена стена. Тя усещаше хладния допир на гладките копринени кантове на плаща му.

Целуна я пламенно, разтвори краката ѝ и застана между тях. Разкопча бричовите си и се освободи от тях.

Тя го докосна нежно. Цялото ѝ тяло копнееше да го поеме.

— Спокойно, скъпа — прошепна ѝ той и плъзна коравия си ствол в нея.

Алекса не търсеше спокойствие и не получи такова. Деймиън се тласна напред и я изпълни цялата. Застина за миг, наслаждавайки се на стегнатата ѝ хватка, след това излезе и отново проникна в нея, доставяйки ѝ невъобразимо удоволствие.

— Деймиън! — изкрещя тя, когато той отново я изпълни. Не кръв, а луди коне препускаха във вените ѝ, слабините ѝ бяха влажни и възбудени до болка.

Тя впи пръсти в раменете му, докато изкачваше последните стъпала към своя връх. Под нея колелата подскачаха, клатеха се и тракаха по калдъръма, копитата на конете потръпваха неумолимо в ритъм с неговите движения.

След миг тя достигна до екстаза, излетя като феникс над пламъците и се понесе над бездната, заслепена от блаженство.

Той прошепна името ѝ и се извиси до нея. Тя усети как тялото ѝ лепнеше от влагата му, но това нямаше значение. Той бе дошъл да я спаси от съдба по-лоша и от смъртта. Утре щеше да мисли за всичко, което се случи тази нощ. Утре щеше да се бори със съвестта си, с лоялността си. Утре щеше да мисли за този нов обрат в живота ѝ.

Утре... помисли си тя и се сгуши в силните му ръце. Алекса бе спокойна за първи път от седмици насам и благодарна Богу, че го бе пратил да я спаси. Тя се отпусна в нежната му прегръдка, притвори очи и потъна в съня си.

Деймиън отнесе на ръце спящата си съпруга до спалнята на горния етаж. Внимателно я остави на леглото, развърза и свали корсета ѝ и събу чорапите ѝ. Когато докосна рамото ѝ, по пръстите му остана пудра и той разбра, че с нея бяха прикрили белега от раната. Той го прегледа, видя, че бе зараснал, и го целуна.

Леко вдигна покривката и я зави. Едва сега забеляза тъмните кръгове под очите ѝ и възмущаващия оттенък на кожата ѝ. Тя бе изтощена от напрежението и страха от непознатото, съсипана от трудната битка за живота си.

Той я остави да спи, въпреки че в този момент най-силно желаше да легне до нея и да я обладва отново както в каретата. Вместо това обаче Деймиън се върна при Клод-Луи в кабинета. Той изпрати съобщение в операта, с което се извиняваше на групата, която го очакваше. После си наля коняк и седна срещу приятеля си.

— Заспа ли? — попита Клод. Деймиън кимна.

— Никога не ще мога да ти се отблагодаря.

— Благодарностите са излишни между приятелите.

Така беше. Деймиън не каза нищо повече. Довърши питието си и се върна горе.

Не легна до нея, защото знаеше, че ще я събуди. Тя се нуждаеше от почивка и той не искаше да я притеснява. Вместо това седна до нея на пода и започна да я наблюдава, изпълнен с благодарност.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Алекса се размърда, видя в полусън, че бе гола, и отвори светкавично очи.

Мили Боже, къде съм? Стаята не бе нито олющена, нито грозна, напротив — тънеше в разкош. Тя лежеше върху пухен дюшек в легло със златистозелен балдахин. Тежки завеси от брокат в същите златисти оттенъци висяха пред високите прозорци, а лакираният паркет бе покрит с дебел персийски килим. Алекса се изправи в леглото, стиснала завивките под брадичката си, и паметта ѝ бавно започна да се възвръща. Беуик и англичаните, изстрелът от мускет и парещата болка в гърдите, кошмарните дни в „Льо Монд“, Селесте Дюмен и наддаването, Деймиън...

Сърцето ѝ трепна. Алекса огледа стаята с надежда, но и със страх, да не би да зърне съпруга си. Деймиън го нямаше, но упоителната му мъжка миризма изпълваше въздуха.

Тя си спомни как бе нахлул в стаята, загърнат в черния си плащ — самият дявол от плът и кръв. Тя си спомни пламъка в погледа му и куража, който ѝ бяха вдъхнали сините му очи. Отново прочете в тях нежност, утеха и непреклонност.

Алекса потрепери от срам при мисълта как целуваше и галеше полуголото ѝ тяло пред очите на мадам Дюмен. Въпреки позора тя бе отвърнала на ласките му. Тялото ѝ изгаряше от желание по него, както изсъхналото цвете копнее за дъжд.

Тя си припомни пътуването в каретата, равномерния тропот на копитата и неговите съзвучни движения. Бузите ѝ пламнаха при спомена за нейното безсрамно поведение, за доброволното ѝ отдаване, без дори да помисли за миналото.

Алекса бе забравила в този миг неговата жестокост, подлите му интриги и лъжи.

Тя го бе приела, забравяйки, че съпругът ѝ бе предател.

Сепна се. Тя му дължеше живота си. И все пак, ако не беше неговата измяна, нямаше да се стигне дотук. Вината бе негова, но

предната нощ тя бе забравила за това.

На вратата леко се почука. Алекса отговори и в стаята влезе тъмнокоса, ниска и пищна жена. Това не можеше да бъде някоя от любовниците му, помисли си с ужас Алекса. В ушите ѝ отново зазвъняха жестоките подигравки на мъжете в лодката. Обзе я луда ревност.

— Добро утро, мадам — каза жената. — Казвам се Мари-Клер. Икономка съм тук, а мъжът ми е камериер на вашия съпруг.

Алекса въздъхна с облекчение.

— Добро утро.

Тя се изчерви, почувствала се глупаво заради гнева си. Не трябваше да позволява изневерите на мъжа ѝ така да я разстройват.

— Не знаехме, че ще пристигнете толкова скоро и затова все още не сме ви намерили прислужница. Помислих си, че аз мога да ви помогна, докато съпругът ви уреди нещо.

— Съгласна съм. Благодаря ти, Мари-Клер. — Алекса се остави на грижите на тъмнокосата жена.

Мари поръча да донесат ваната, помогна ѝ да се изкъпе, подсуши косата ѝ и ѝ предложи една взета на заем дневна рокля от муселин, с висока талия и обшита с рози. Беше ѝ малко къса и малко тясна в бюста, но от седмици не бе обличала по-хубава дреха. Когато приключиха с тоалета ѝ, тя вече се чувстваше по-добре.

— Съпругът ви ще е доволен — рече Мари-Клер, докато оглеждаше роклята и вдигнатата ѝ на кок коса.

Двете се обърнаха едновременно при отварянето на вратата. Мари-Клер погледна строго, но Алекса се усмихна на дребното тъмнокосо момченце, което нахлу оокорено в стаята.

— Жан-Пол, Господи, какво правиш? Не знаеш ли, че трябва да почукаш, преди да влезеш в стаята на една дама?

— Съжалявам мамо. Не знаех, че тук има дама.

— Всичко е наред — успокои го Алекса. — Пристигнах късно снощи, така че няма как да знаеш, че съм тук.

— Коя сте вие? — попита той, като отстъпи неуверено към вратата. Едва сега тя забеляза, че едното му краче се влачеше неестествено и че обувката бе някак изкривена. Погледът на майка му проследи нейния и французойката разпери ръце да го прегърне, сякаш за да го защити.

— Не бъди груб, Жан-Пол — смърри го тя — госпожата не е длъжна да ти отговаря.

Алекса продължаваше да гледа момчето.

— Няма нищо. Рано или късно щяхме да се запознаем. Аз съм... съпругата на мосю Фелън — неохотно призна тя.

За нейна изненада хлапето грейна от щастие.

— Прекрасно! Значи ще станем приятели.

Тя неволно трепна.

— На драго сърце. Много бих искала.

— След като си с мосю Деймиън — продължи той, — значи обичаш птиците?

— Да, обичам ги — рече тя с усмивка.

— Тогава ще ти покажа моя папагал. Той се казва Шарлеман и е най-красивият на света.

— С удоволствие ще дойда.

— Но не днес — намеси се решително майка му. — Сега върви, мъничкият ми. Мадам Фелън има по-важни работи, за да си пилее времето с теб — рече тя, но гласът ѝ не звучеше строго. В тъмните ѝ топли очи грееше майчина обич.

— Той е сладък малчуган — каза Алекса, когато момчето, накуцвайки, излезе от стаята. Не можеше да преодолее любопитството, но и тъгата си, че подобна участ бе сполетяла едно дете.

— Съпругът ви винаги е бил мил с него. Той е направо луд по хлапето.

Деймиън? Луд по едно дете? Не можеше да повярва. И все пак сигурно той бе донесъл птицата на момчето.

— Къде е той? — попита тя, като се опита да бъде делова, макар че това бе трудно при спомена за предишната нощ.

— Ако търсиш мен, — долетя отговорът от вратата — щастлив съм да ти кажа, че съм тук.

Усмивка озари красивото му мургаво лице и яркосините му очи се плъзнаха по нея с одобрение. Той изглеждаше здрав и отпочинал и още по-привлекателен. Този път обаче тя бе решена да устои на чара му.

— Благодаря, Мари-Клер — каза той. — Засега това е всичко. Аз ще се погрижа за жена ми по-нататък.

— Ако желаете нещо, мадам, само ме повикайте.

— Благодаря ти, Мари-Клер — отвърна Алекса.

— Как се чувстваш? — Деймиън тръгна към нея. Гълъбовосивият му костюм бе безупречен, бричовете му — неприлично прилепнали по стройната му снага. Продължаваше да говори на френски, както от самото начало. Това ѝ напомни за всичко случило се и Алекса несъзнателно се отдръпна.

— Добре съм — отвърна му тя също на френски. — Искам да кажа... благодаря, че дойде. Не знам какво щях да правя, ако... ако...

Той прекрачи разстоянието между тях и я прегърна.

— Не мисли за това. Тук си на сигурно място. Времето в „Льо Монд“ е само един кошмар.

Лека сянка забули усмивката ѝ. Само ако можеше да забрави миналото и да живее сякаш се бе преродила вчера.

— Сигурно е така. Но все още сме във Франция, Англия все още е във война, а ти... ти все още си предател.

Нещо блесна в очите му — болка, съжаление? — но после изчезна.

— Може би ти го виждаш така. Всичко зависи от гледната точка. Алекса се отскубна от ръцете му.

— Как можа, Деймиън? За Бога, ти си англичанин! Благородник.

— Също така съм и французин. Забрави ли?

— Явно да... или поне снощи го забравих.

— О, да... снощи — очите му я обгърнаха, сякаш я събличаше с поглед, и тя се изчерви.

— Не казвам, че не съм ти благодарна...

— Какво точно ми казваш тогава?

— Добре съзнавам, че ти дължа живота си, но...

Една лъскава черна вежда се повдигна.

— Но?

— На първо място — нямаше да изпадна в това положение, ако не беше ти. Ти и твоето шпиониране, предателства и измами. Това не го разбирам. Не мога да живея с това.

— Снощи определено не ти пречеше...

— Снощи това изобщо не трябваше да става. Няма да позволя да се повтори.

Скулите му се опънаха. Деймиън положи големи усилия да се овладее.

— Знам, че си разстроена. Преживяла си неща, на които малцина жени биха издържали. Живееш в чужда страна с мъж, комуто вече не вярваш. Не мога да ти се сърдя, че си объркана.

— Тогава сигурно нямаш нищо против да ми намериш друга стая.

Сините му очи я пронизаха. Нежността изчезна от лицето му и на нейно място остана една каменна маска.

— Напротив, имам. Ще те оставя да свикнеш с някои неща, но факт е, че си моя съпруга, Алекса. Докато си с мен във Франция, ще спим заедно в една стая, в едно легло. Ти се съгласи, когато се оженихме. Надявам се да спазиш обещанието си.

— Когато се омъжих за теб, не знаех, че си изменник.

Ехидна усмивка се появи на устните му.

— Скъпа, запомни, че предателят за една държава е патриот за друга.

Алекса стисна устни безмълвна и го изгледа навъсено. Ако можеше да повярва, че бе патриот, тогава може би щеше да го разбере... а след време можеше и да му прости. Тя го погледна и се опита да разгадае изражението му. Искаше да повярва, че подбудите му бяха много по-благородни, а не само заради лична облага. Дълбоко в себе си чувстваше, че не бяха.

Деймиън излезе от стаята със суров израз на лицето. Дълго след това Алекса остана с поглед, вперен в безмълвната врата.

Деймиън слезе от каретата си пред входа на Военното училище в квартал „Сен Жермен“. Той имаше среща с генерал Моро, един от най-висшите военни в кавалерията на Великата армия и адютант на Наполеон.

По този повод Фелън бе облякъл униформата си — синьо-бяла куртка и стегнати бели бричове. Златният му ширит блестеше на августовското слънце. Той се обличаше така само при официални случаи и срещи като тази и сега се чувстваше някак неудобно в тези дрехи. Той не се бе замислил за вида си, преди да се размине с Алекса в коридора и да види слисания ѝ поглед.

Тя го бе подминала мълчаливо, без да му обърне никакво внимание, както правеше вече цяла седмица, и бе излязла в градината.

Деймиън знаеше какво си мисли и че никога нямаше да му прости измамите и предателството към родината.

Само ако можеше да ѝ каже истината. Но не можеше. Опасността се затягаше около него като смъртоносна паяжина. При най-малкото движение и двамата щяха да бъдат омотани и умъртвени.

Деймиън мина под колоните на масивната каменна сграда, замислен за напрежението, което тлееше между него и Алекса. Къщата им приличаше на бойно поле — всяка тяхна дума се преценяваше, всяко движение се следеше. Ролята, която изпълняваше, не му даваше свобода на действията. Той знаеше, че ги наблюдаваха, затова не смееше да я въвлича по-нататък. Трябваше да я защити, независимо на каква цена.

Всеки един ден във Франция криеше опасност за нея.

Той влезе в малкия вестибюл с богато украсен свод, прекоси шахматния под и отвори високите врати, които водеха към апартамента на генерала. Един млад лейтенант го чакаше в преддверието и го въведе в масивния кабинет на генерала. Деймиън отдаде чест пред набития мъж, който седеше зад позлатеното писалище в стил Луи XVI.

Генерал Моро отвърна на поздрава му.

— Добри вести, а, майоре? Красивата ви съпруга се е върнала от небитието.

— Почти, генерале. Сега е у дома и се радвам да го кажа.

— Бъдете сигурен, че отговорните за случилото се ще понесат наказанието, което им се полага.

— Благодаря, сир.

Те поговориха за английската заплаха. Моро му изложи вкратце събитията в Испания и Португалия, които влияеха върху кампанията на полуострова. Генералът спомена и за неотдавнашната победа на генерал Уесли, понастоящем граф Уелингтън, в битката при Талавера през май.

— Успехът му бе частичен — припомни Деймиън. — Има късмет, че се измъкна невредим.

Моро изсумтя, защото това бе самата истина.

— Уелингтън сам казал: „Ако Бони беше там, щяха да ни разбият.“

— Не се и съмнявам — додаде Деймиън. Уелингтън бе извадил късмет, защото Наполеон бе поверил битката на брат си Жозеф и се бе прибрал в Париж.

Поговориха си още малко за слуховете, които бяха стигнали до Моро, че англичаните щели да се върнат.

— Според нашите сведения пак ще се опитат да стъпят на континента.

— Кога? — Деймиън се наведе и се подпря с ръка на коляното си.

— Всеки момент.

— Къде се очаква да слязат?

Моро се изкиска.

— Ако беше останал в Англия, майоре, сигурно щеше да ни кажеш, нали така?

Фелън въздъхна.

— Не се отчайвайте, майоре. Винаги ще се намери работа за такъв способен човек като вас.

Деймиън разбра, че това бе думата, за която трябваше да се хване. Сега бе моментът да говори.

— Сигурен съм, че е така. Точно затова съм тук.

— Тоест...

— Бих искал да ви помоля да съдействате за прехвърлянето на жена ми в родината ѝ.

Моро повдигна любопитно вежди и почеса рунтавите си бакенбарди.

— Но съпругата ви едва пристигна. Не е видяла нищо от красивия ни град. А и сте женени отскоро. Нали сам казахте, че не сте ѝ се наситили?

— Така е, генерале, но...

— Чувам, че била истинска богиня.

Деймиън с усилие сдържа гласа си привидно спокоен.

— Съпругата ми е много хубава жена.

— Това не е ли достатъчно основание да я задържите тук?

— Ами новите ми задачи? — запита Деймиън. — Тя не познава никого в Париж. Като замина, няма да има кой да се грижи за нея.

— Това е далечна работа. Като му дойде времето, ще се погрижим да се прибере у дома — ухили се генералът. — А дотогава

бих искал да се запозная с нея. Тази неделя бих искал да ми гостувате в моя замък. Не е далеч, само на няколко километра оттук, в Сен Жермен ан Лайе. Ще има и други гости, разбира се. Това е идеална възможност да ни представите вашата красива англичанка.

Деймиън беше като на тръни. Беше се разчуло за случката в „Льо Монд“, за търга и за красавицата, която се оказала съпруга на майора, и как той я бе спасил. Историята бе заинтригувала генерала. В действителност поканата му беше заповед.

— За нас ще бъде чест, генерал Моро.

— Прекрасно! — възкликна набитият мъж и стана. Деймиън също се изправи. — Между другото, предполагам, че ще присъствате на бала в подкрепа на кампанията на Императора в Австрия. — Още една завоалирана заповед.

— Разбира се.

Трябваше да намери дрехи за Алекса, но вече беше включил това в програмата си.

— За съжаление имам по-важни дела — въздъхна генералът. — Ех, колко е хубаво да си млад и волен като птичка. Истински рай, нали?

— Така е.

Генералът го изпрати и отново му напомни за предстоящото посещение в замъка му.

— Приятна вечер, генерале — пожела му Деймиън. След това се обърна и излезе.

Малко по-надолу по коридора Виктор Лафон го проследи с поглед. Той се загледа в затворената врата на Моро, замислен за състоялата се среща. Чудеше се какво ли си бяха говорили и защо не бяха поканили и него като пряк шеф на майор Фелън. Какъвто и да бе характерът на разговора им, това не му харесваше. За човек като майора не бе разумно да натрапва услугите си.

Той се извърна към адютанта си, един млад лейтенант на име Колбер, с искрящи зелени очи и огромни амбиции.

— Искам да го следите отблизо, — рече полковникът — кажи на Пиер добре да си отваря очите.

Лейтенантът само се усмихна.

— Пиер Линде е предан слуга на императора. Освен това нашият управител трябва да храни пет гърла, така че се нуждае от всеки

франк. Можете да разчитате на Пиер.

Мисълта за шпиониране оставяше горчив вкус в устата на полковника. В случая с Фелън това може би бе справедливо. Той сви рамене и го прие като още едно неприятно задължение по време на война. После влезе при генерала.

Алекса прекара сутринта с малкия Жан-Пол и с прелестната му птица. Шарлеман бе снежнобял папагал, който държаха в клетка при каретите. Той бе гордостта на хлапето и Деймиън му бе показал как да се грижи за любимеца си.

Алекса продължаваше да се чуди какво ли се бе случило с изкривеното краче на Жан-Пол, но все още не й се отдаваше да разбере.

Тя се сбогува с него и го остави на баща му. След това се отправи към къщата. По-късно, когато Деймиън се върна, тя четеше книга в дневната. Топлият му плътен глас се разля като гъсто вино във вените й.

Тя се обърна и го видя да влиза — строен и изящен в безупречния си костюм. Сърцето й се сви. От онази сутрин, когато се скараха, той рядко й говореше и спеше сам в съседната стая.

Какво ли искаше сега от нея? — чудеше се тя.

— А, ето къде си била.

Той бе сменил униформата с тъмносино сако, сива жилетка и светлосиви бричове. Вече не изглеждаше така отблъскващ и застрашителен и тя се отпусна малко. Той се наведе и целуна ръката й сякаш нищо не се бе случило.

— Изглеждаш великолепно, както винаги — рече Деймиън, докато държеше ръката й в своята, — но мисля, че вече е време да облечеш нещо лично твое.

Алекса потрепери и изтегли ръката си.

— Не смятах да оставам за дълго.

— Аз също. За съжаление генерал Моро има други планове.

— Искаш да кажеш, че няма да се върна у дома?

Той сви рамене безразлично.

— Генералът е твърдо решен да се запознае с теб, а като се замисля, не виждам причини да бързаш толкова.

— Та аз съм англичанка, а в момента бушува война.

— Ти си и моя съпруга — каза той с предупредителен тон. — Твой дълг е да останеш със съпруга си, докато той го желае.

— Но...

— Алекса, бъди добро момиче и се качи да се приготиш. Поканени сме на някои места и възнамерявам да ти намеря подходящи дрехи.

„Алекса, бъди добро момиче!“ За какъв, по дяволите, се мислеше той? Тя се качи да си вземе шала, защото ѝ трябваше време да помисли. Деймиън нямаше да я изпрати обратно в Англия, поне не засега. Тя би могла сама да се опита да го направи, но след преживяното в „Льо Монд“ идеята не ѝ се понрави. Може би по-разумно бе да остане в Париж, докато намери сигурен начин да се върне.

А това щеше да стане рано или късно. Рейни щеше да се върне от Ямайка и англичаните щяха да предявят своите искания. Въпреки че бяха във война, подобни въпроси се решаваха по дипломатически път. Жена с нейното богатство и положение не можеше да бъде просто една жертва на войната.

Освен това Деймиън зачиташе желанията ѝ и не я притесняваше. Нямаше да е трудно да го държи настрана още малко. Може би щеше да се измори от постоянните ѝ откази да сподели леглото му и щеше да убеди генерала да я върнат в Англия.

С тези объркани мисли тя грабна чуждия кашмирен шал и слезе при съпруга си.

— Готова ли си?

— Така мисля.

— Добре.

С вродената си грация, която я привлече от самото начало и която сега се опитваше да не забелязва, Деймиън я хвана подръка и я отведе до каретата. Той се усмихна, но изражението му бе някак неестествено.

Каква ли роля играеше днес? — питаше се Алекса. — Какви ли бяха мотивите му и защо изобщо я бе грижа за това?

Искаше ѝ се да го отрече, но при всеки опит пред очите ѝ блясваше споменът за онази ужасна нощ в „Льо Монд“. Загрижеността му за нея се бе отбелязала на лицето му и никаква преструвка не би могла да я скрие.

Алекса въздъхна при мисълта за неясното си бъдеще, но реши да забрави поне за момент неприятностите. Тя погледна през прозореца на каретата. Париж бе също толкова оживен колкото Лондон — шумни улици, преливащи от народ, цветове, звуци и запомнящи се миризми веднага грабнаха окото ѝ. Те минаха покрай един уличен метач, който чистеше паветата, после видяха продавач на метли, точилар и дърводелец, който носеше над главата си стол. Подминаха едно кафене, чиито клиенти седяха отвън, а гълъбите се разхождаха между масите им.

— Къде отиваме? — попита тя машинално, без особен интерес. Не можеше да откъсне очи от изящните балкони и сводестите прозорци, които украсяваха парижките улици.

— На „Рю де Пети Шан“ има една шивачка, която ще се погрижи за нас.

Те преминаха „Рю Сен Оноре“, после покрай Елисейския дворец към „Ришельо“ и стигнаха до „Рю де Пети Шан“. Каретата спря пред един магазин с малки витрини. Отпред висеше месингова табела, на която с големи червени букви пишеше: ШИВАЧКА.

Деймиън я въведе и в същия миг зад една завеса се показва пъргава, съсухрена женица. Ателието имаше богато украсен висок таван, масите бяха отрупани с платове, а във въздуха се носеше тръпчивият аромат на текстилна боя. Няколко жени бърбреха на щанда, а една от тях се възхищаваше на чифт сатенени пантофки.

— Мосю Фелън, колко се радвам да ви видя.

Пред високата и едра фигура на Деймиън крехката госпожа изглеждаше още по-дребна.

— Аз също, мадам Обри.

— Я да видим кого сте ми довели този път. — Влажните ѝ старчески очи премериха Алекса от главата до петите. — Надминали сте себе си, мосю. — Тя се усмихна и пожълтелите ѝ зъби се показаха. — Винаги сте подбирали красавици, но тази...

— Тази е моя съпруга — прекъсна я Деймиън без нотка на раздразнение. Стана ясно, че разговорът за любовниците му трябваше да бъде прекратен, но вече беше късно.

— Репутацията ти не отслабва — жегна го Алекса, когато госпожата ги остави насаме и се върна в задната част на магазина. —

Но защо ли се изненадвам! Беше развратник в Лондон, защо да не си и тук?

— Алекса!

— Е, поне обличаш добре женичките си. И то с кървавите пари от шпионажа.

— Патриотичните ми стремежи изобщо не те засягат — отсече той. — А що се отнася до другото, задоволи се с това, че си единствената жена, която може да сподели леглото ми. — Деймиън вдигна очи и видя, че шивачката ги наблюдаваше. — Положение, което няма да се промени, докато ми доставяш удоволствие.

— Ще направя всичко по силите ми, за да не ти го доставя!

Хитра усмивка се появи на устните му. Отговорът му прозвуча спокойно.

— Факт е скъпа, че го правиш — той се наведе и целуна ръка ѝ.

Алекса гледаше недоумяваща. Сърцето ѝ биеше издайнически. Мили Боже, как успяваше, и то само с няколко нежни думи? Но какви думи! В този миг той сякаш свали маската си и ѝ показва истинската си същност.

— Хайде — подкани я Деймиън, — мадам Обри е нетърпелива.

Алекса се остави да я въведе в един малък салон, където няколко жени ѝ помогнаха да се съблече. Само една прозрачна туника покриваше тялото ѝ. Тя стъпи на един нисък кръгъл подиум, а съпругът ѝ се разположи на едно канапе.

— Каква фигура! — изкудкудака мадам Обри като доволна квачка. Тя хвана туниката отзад и я опъна по тялото на Алекса, като я оглеждаше от различни ъгли. — Усилията ни няма да са напразни. — Тя се усмихна на Деймиън, докато помощничките ѝ обвиваха Алекса със скъпи платове.

Прозрачен муселин, коприна и сатен, тюл, газ, тафта и дантела бяха донесени в стаята. Рокля от смарагдова коприна и злато бе избрана за предстоящия бал. Следващият зашеметяващ тоалет бе съчетание от кремава тафта и аметистов газ, обшит по края с перли. И най-сетне — тъмносиня копринена рокля с бродерии от сребро.

Деймиън настоя тя да си избере няколко шапки и пет-шест чифта дълги и къси ръкавици в различни цветове, също така пелерини и жакети, малко чадърче, наметало от лебедов пух, както и диадема с перли.

Избраха още няколко ежедневни рокли. Докато тя се преобличаше, той я наблюдаваше. Изразът му оставаше непроницаем, но копнежът блестеше в сините му очи, които сякаш изпиваха полуголото ѝ тяло. В погледа му се четеше такова желание, че тя усети трепване в слабините. Това събуди нейната жажда, зърната ѝ набъбнаха и почувства влага между краката си. Алекса неволно си спомни нежните му докосвания и парещите му устни.

Когато приключиха, той се изправи бавно и грациозно. Гладките му мускули се очертаваха под бричовете. Пламналите му очи сякаш я галеха и при вида на изящните му сочни устни тръпки я полазиха.

Той явно бе прочел мислите ѝ, защото този път докосването му не издаваше безразличие, а копнеж. Щом напуснаха магазина и се качиха в каретата, той я притегли в обятията си.

— Знаеш ли колко те искам?

Деймиън я целуна страстно и дълго, така че всичките ѝ скрупули и убеждения изчезнаха за миг.

Алекса се отдаде на удоволствието, обви ръце около врата му, целуна го и се притисна в него.

Обзе я непреодолимо желание, но в този момент съвестта ѝ се обади.

Мили Боже, не бива да допускам това!

Тя напрегна всичките си сили, опря длани в гърдите му и го отблъсна.

— Не мога, — прошепна тя — не мога да го направя.

— Ти ме желаеш. Не можеш да го отречеш.

— Аз желая онзи, за когото се омъжих.

Деймиън грубо изруга и впи предизвикателно очи в нея. Той я отмести настрани с тежка въздишка и прокара пръсти през косата си. И двамата мълчаха. Тя бе изненадана от собствените си чувства. Как можеше да го обича толкова? Как можеше да отвърща на целувките му след всичко, което бе научила за него? След всичките му лъжи и измами. Как можеше още да го желае?

Трябваше да стои далеч от него.

Единственият въпрос бе как?

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Роклята от изумруденозелена и златна коприна бе готова преди бала на императора. Това бе голямо събитие, въпреки че самият Наполеон не присъстваше. Той се бе спотаил в замъка Шьонбрун, извън стените на Виена.

Близо четири хиляди души от всички слоеве на парижкото общество бяха поканени, като с особено внимание се ползваха военните, търговците и банкерите. Площадът и кейовете, които водеха към кметството, бяха ярко осветени с фенери, а отвътре всичко бе украсено в императорските цветове — зелено и жълто.

Алекса едва сега се досети, че Деймиън бе подбрал същите цветове за роклята ѝ.

— Нарочно го направи, нали? — процеди тя през зъби, докато си пробиваха път през тълпата.

Той само се усмихна.

— Избрах ги заради цвета на очите ти... и защото знаех, че ще са доволни. Моро може да не дойде, но други важни особи ще са тук.

— Трябваше да откажа да я облека.

Деймиън повдигна едната си вежда.

— Щеше да ти е малко неудобно да се появиш само с туниката си.

Тя го изгледа втренчено, но не каза нищо. Тази вечер той бе въплъщение на чаровния френски войник с прилепналите си бричове и високите черни хусарски ботуши. Златни копчета искряха отпред на синьо-бялата му куртка, а на раменете му блестяха еполети и ширити.

Под звуците на оркестъра той я поведе през пишно облечената тълпа. Стените бяха украсени в тъмнозелено и с огромни императорски орли. Той се спря пред мраморното стълбище в големия салон.

— Бих искал да се запознаеш с някои хора. — Деймиън се обърна с поздрав към една групичка и започна да ги запознава.

— Приятно ми е да се запознаем — обърна се към нея един господин на име Брюмер.

— И на мен също — отвърна тя малко сковано. Доста странни познати: мъж на име Фишо, министър на полицията; един полковник от драгуните; един хусарски капитан; архитектът Селерие; един командир на карабинерски отряд; някаква актриса от Комеди Франсез и един абат без абатство. Той носеше дрехи на духовник, но не принадлежеше към никой орден, вместо това имаше сан „в обществото“.

Актрисата, една привлекателна блондинка с пищни гърди, доста дръзко гледаше Деймиън. Алекса усети как стисна ръката ѝ по-силно и присви устни от яд.

— Не се тревожете, миличка — зазвуча в ухото ѝ познат глас. — Габриела отдавна не му е любовница. Съпругът ви гледа само и единствено вас.

— Мосю Гуден!

— Радвам се да ви видя, мадам Фелън. — Той се поклони и леко стисна ръката ѝ.

Деймиън му се усмихна любезно.

— Добър вечер, Андре. Надявах се да те видя тук.

— Така ли? Защо?

— Да ти благодаря, разбира се, задето се грижи за жена ми в мое отсъствие.

— Беше удоволствие за мен, но съжалявам, че тя е все още тук.

— Аз също, приятелю. Но ако генерал Моро желае да бъде така, кой съм аз, за да му противореча.

Андре сви гъстите си бели вежди.

— Уви, така е — той се обърна към Алекса: — Е, щом е така, трябва да направите всичко възможно да ви е приятно тук, нали така?

— Опитвам се, мосю.

Мосю Гуден представи и двамата на компанията, с която бе дошъл. Сред тях бе и полковник Лафон, дукеса Д'Абран и един очарователен русокос мъж на име Жулиен Сен Оуен, когото всички наричаха Жул. Той току-що бе пристигнал в столицата, както каза някой, беше около тридесетгодишен, с живи зелени очи, пъргав ум и добри обноски. Когато той задържа ръката ѝ малко повече от обичайното, Деймиън я покани да танцуват.

— Сигурен ли си, че не би предпочел актрисата? — не можа да се сдържи Алекса.

— Свирят валс и не искам да го танцувам с никоя друга, освен с теб.

Сериозният му тон я изненада, но не и пламъкът в очите му. Той трептеше в погледа му, откакто я бе видял за първи път в дневната, облечена в изумрудената ѝ рокля с дълбоко деколте. Изражението му накара сърцето ѝ да забие лудо, а дланите ѝ се изпотиха. Тя копнееше за онези няколко мига, когато щеше да я притисне до себе си във вихъра на танца.

Алекса се остави да я отведе до танцовата площадка и да я хване през кръста. Двойките се въртяха около тях в ритъма на музиката, облени в светлината на свещите от кристалните полилеи. Музиката се засилваше, докато изпълни цялата огледална зала.

— Съзнаваш ли, че това е първият ни валс? — попита Деймиън с очи, впити в нейните. После премести поглед към устните ѝ и краката ѝ се разтрепери.

— Да.

Те изглеждаха сякаш винаги бяха танцували заедно. Телата им се движеха в идеален ритъм, всяко завъртане, всяка стъпка, всяко полюшване. Кракът му се търкаше в нейните бедра и той неволно я притисна към себе си.

— Ти си най-красивата жена тук — отбеляза той.

— Благодаря, мосю — отвърна тя, но гласът ѝ прозвуча престорено.

— Искам те. Още от първия миг, когато те видях в тази рокля.

Алекса погледна настрани.

— Желание само не е достатъчно. Понякога не можем да имаме онова, което искаме.

— Понякога обаче можем.

Тя го погледна.

— Ти ме желаеш, но аз все още съм твой враг.

— Ти си моя съпруга. Само това има значение. Не можеш ли да забравиш различията ни поне докато сме тук?

Алекса се стегна в прегръдката му.

— Как смееш да ме питаш? Да не мислиш, че ще приема онова, което направи? Че ще се преструвам, че го одобрявам? Че ще те

приема в леглото си, а после ще се прибера в Англия и ще продължа да си живея все едно, че нищо не е било?

— Може би има и друг начин — рече тихо Деймиън.

— И какъв по-точно?

— Да се оставиш на грижите ми и да повярваш, че ще оправя нещата.

Тя едва преглътна внезапната болка, която я скова. Боже, как го искаше, никога не го бе желала по-силно. Но всъщност се страхуваше. Той я бе лъгал десетки пъти. Беше лудост да му повярва, но...

— Де да можех да ти кажа. Никога няма да разбереш как само го желая, но...

— Но?

— Но истината е, че не мога.

Деймиън я притисна още по-силно, направо неприлично, като я накара да усети колко възбуден бе той.

— По дяволите, ти си моя жена! — сопна ѝ се той. Тя се опита да се освободи, но той я държеше здраво. — Съжалявам, скъпа, но няма да си тръгнеш — силната му ръка остана на кръста ѝ. — Това би смутило и двама ни. — Той леко отпусна ръката си и я остави да се овладее.

Когато танцът свърши, те се върнаха при Андре Руден.

— Ако мога да разчитам на нашето приятелство, Андре, бих искал да ти поверя за малко Алекса. Трябва да поговоря с полковник Лафон.

— Разбирам — отвърна Андре.

— Извинете ме — рече Деймиън и се поклони.

— Не е лесно да го разберете, нали? — каза Гуден.

— Направо е невъзможно.

— И все пак не ви е безразличен.

— Не.

— Защо е така?

Тя откъсна поглед от високата отдалечаваща се фигура на съпруга си.

— Може би намирам нещо в него, — въздъхна тя — а може би просто си въобразявам.

Андре не отвърна нищо, тъй като към тях се приближи Жул Сен Оуен.

— Мадам Фелън.

Той се усмихна и Алекса забеляза, че очите му имат небесносин оттенък. Изящният му нос, както и трапчинката на брадичката му придаваха очарование.

— Сега, когато съпругът ви е зает, надявам се да ме удостоите с един танц.

„А защо не?“ — помисли си тя. На Деймиън можеше да не му хареса, но не се тревожеше особено за това.

— С удоволствие, мосю.

Отново свиреха валс. Още по-добре — така Деймиън сигурно ще ги види и ще се ядоса. Ако ѝ създадеше някакъв проблем, това щеше да ги раздели за момента.

В края на танцовата площадка Сен Оуен обви ръка около кръста ѝ и я поведе в стъпките на танца. Той бе по-нисък от Деймиън, но добре сложен, с мъжко очарование, и бе почти толкова добър танцьор. И все пак тя не можеше да се отпусне в неговата компания. Той явно го усети, защото наведе глава към нея.

— Отпуснете се, лейди Фелън — прошепна той в ухото ѝ на английски. — Дошъл съм да ви помогна да се върнете у дома.

— Кой... кой сте вие? — попита тя стреснато, като отстъпи крачка назад.

— Говорете на френски — предупреди я той. После отново я завъртя и продължиха да танцуват сякаш нищо не се бе случило.

— Аз съм ваш приятел. Засега това е важното.

— Кой ви изпрати? Защо да ви вярвам?

— Генерал Уилкокс ни извести. Той е шеф на полковник Беуик.

— Беуик е последният, комуто бих се доверила.

— Тук съм от името на Уилкокс.

— Значи сте шпионин?

— Не. Аз съм лоялен французин.

— Тогава защо...

— Не му е сега времето. Ще ви кажа повече, когато се видим. Засега бъдете спокойна, че има хора, които ще ви помогнат.

Танцът свърши и те се върнаха при Андре Гуден. Алекса се чувстваше объркана и смутена от това, което се бе случило. Когато се обърна към Сен Оуен, тя видя, че той бе изчезнал в тълпата. Тя мерна русата му глава да се изплъзва през входа.

— Приятно ли ви бе да танцувате с Жул? — попита я Андре и тя се замисли дали той не бе подразбрал нещо.

— Той е един доста приятен мъж.

— Жул е богат търговец, бивш капитан от флота. Не съм го виждал отдавна. Преди постоянно критикуваше политиката на императора, но явно е загърбил тези помисли.

Значи Андре нямаше никаква представа за планове на Жул, но и тя също не знаеше какво може да очаква.

— Вие привлякохте вниманието на още дузина млади мъже, така че ако искате да продължите да танцувате...

— Всъщност бих искала да се прибера. — Трябваше да обмисли доста неща след последното развитие на събитията.

— Съпругът ви сигурно ще се съгласи.

Алекса го видя да се приближава към нея. Няколко женски погледа проследиха елегантните движения на стегнатите му хълбоци и дългите му крака. Тя с неохота почувства прилив на ревност.

— Утре сутринта трябва да се срещна с Лафон — рече той и се приближи към нея. — Имаш ли нещо против да си тръгнем по-рано?

— Честно казано, ще бъда доволна.

Той я погледна учудено за момент.

— Тогава ще отида за пелерината ти и ще извикам каретата.

След няколко минути си тръгнаха, като си проправяха път през тълпата. На път за вкъщи Деймиън бе доста мълчалив, но очите му следяха всяко нейно движение. Начинът, по който я докосваше, и премреженият му поглед показваха, че желанието му не е отслабнало. Алекса съзнаваше, че като неин съпруг той имаше право да я притежава, и тя не можеше да го отрече.

Въпреки това той не каза нищо, когато тя изкачи стълбите, остана безмълвен и в коридора, когато съпругата му се прибра в стаята си. С облекчение Алекса затвори вратата и се облегна на нея. После се обърна и видя Мари-Клер.

— Ще ви помогна да се съблечете — каза тъмнокосата жена.

Въпреки че продължаваше да мисли за мъжа, когото остави в коридора, тя бавно се съблече и извади фибите от косата си. Мари-Клер ѝ подаде една дълга бяла нощница, но в този момент откъм вратата долетя глас.

— Можеш да си вървиш, Мари-Клер — рече спокойно Деймиън.

Алекса стискаше здраво нощницата и прикриваше тялото си. Тя изчака мълчаливо жената да си тръгне. Искаше да я помоли да остане, но знаеше кому служеше французойката.

— Какво... искаш? — Думите ѝ пронизаха настъпилата тишина.

Той я обгърна с поглед.

— Много добре знаеш какво искам.

Деймиън тръгна към нея и под дългия му копринен черен халат се показаха мускулестите му крака. На няколко крачки от нея той развърза колана и дрехата му се разтвори. Спря се за момент и халатът се плъзна по раменете му. Беше гол.

Господи! Имало ли е някога по-красив мъж на света?

Тя не можеше да откъсне поглед от стройната му снага и от изящните му силни гърди.

— Аз съм твой съпруг, Алекса — прошепна той и направи още една крачка, но тя само се обърна.

— Недей! Моля те, недей! — Тя пристъпи към голямото легло и се подпря на единия страничен стълбец. После усети как той се доближи до нея, наведе се и целуна тила ѝ.

— Имам нужда от теб, Алекса.

Топли целувки погалиха рамото ѝ и той притисна хълбоците ѝ между бедрата си.

— Не мога — промълви тя, но огънат вече обливаше тялото ѝ. Ръцете му притиснаха корема ѝ и след това обхванаха гърдите ѝ.

— Можеш — рече Деймиън, докато галеше зърната ѝ.

Плоският му корем се притисна още по-силно към бедрата ѝ, а топлият му език се плъзна по гръбнака ѝ. Ръката му погали бедрата ѝ отвътре и се мушна във влагата между тях.

Цялото ѝ тяло потрепери и кръвта забуча в ушите ѝ. Устата ѝ пресъхна, а нозете ѝ се подкосиха.

— Разтвори ги, скъпа.

Пръстът му се плъзна в нея и тя бързо му се подчини. Ръцете ѝ здраво стискаха дървения ствол, главата ѝ се изви назад и косата ѝ падна до бедрата.

Деймиън разтвори срамните ѝ устни, намести се и проникна в нея с все сила.

— Нуждая се от теб — прошепна той и нещо в гласа му ѝ подсказа, че бе искрен.

Той я извърна леко и впи устни в нейните. Ръцете му продължаваха да гаят гърдите ѝ и нежно подръпваха зърната им. След това я хвана за хълбоците и я задържа така неподвижна, докато движенията му не я докараха до ръба.

— Кажи го, — промълви той — кажи, че ме искаш.

Алекса се опита да се овладее, прехапа треперещите си устни и се хвана още по-здраво за стълбеца. Той отново проникна с тласък в нея.

— Кажи го — заповяда ѝ Деймиън.

— Искам те, Деймиън. Толкова те искам, че ме боли!

— Мили Боже — изстена той. Устните му се впиха още по-дълбоко в нея.

— Деймиън! — извика тя, когато достигна върха. След това пред очите ѝ притъмня и серия от горещи експлозии я разтърсиха.

Тя не разбра кога той достигна до кулминацията си, не забелязваше, че краката ѝ се бяха подкосили и че всъщност той я крепеше. Цялата се тресеше и изведнъж се уплаши. След това усети нежните му целувки по лицето си. Ръцете му я обгърнаха и тя чу успокоителния му шепот.

— Всичко е наред, мила. Не се плаши.

Но Алекса имаше всички основания да се страхува. Тя го знаеше, но сега истината дойде като гръм от ясно небе. Напрегна силите си и се отскубна от ръцете му, обърна се и го погледна като своя най-голям враг.

— Не трябваше да идваш.

— Алекса...

— Недей! Не казвай нищо повече.

При вида на измъченото ѝ лице Деймиън вдигна бялата нощница и безмълвно ѝ я подаде. Тя я грабна с треперещи ръце и бързо я нахлузи, като отстъпваше назад.

— Искам да си вървиш — каза тя неуверено.

Той поклати глава.

— Не искам да те оставям така.

— Моля те, Деймиън!

Решителното му изражение не се промени и той пристъпи към нея. Вдигна я на ръце и я положи на голямото меко легло.

— Ще остана още малко — рече той и дръпна завивките. Обърна я на една страна и се опъна до нея. — Само докато заспиш.

Той се държеше странно, но Алекса бе спокойна. Съпругът ѝ се скри под одеялото, притегли я към себе си и я прегърна.

Сигурно пак щеше да се опита да я люби, помисли си тя цялото ѝ тяло бе нащрек. Вместо това той прокара дългите се пръсти през косата ѝ, наведе се и я целуна по слепоочието.

Едва сега тя се отпусна. Противоречивите ѝ чувства все още се бореха в нея, но накрая успя да заспи.

Деймиън се събуди от силното тракане на часовника. В първия момент не можа да осъзнае къде се намираше. Къде беше синият балдахин на леглото му? След това си спомни, че тази вечер бе заспал в своето легло... до съпругата си. Той трепна при спомена за нощта. Протегна се да я докосне, но... нея я нямаше.

Той се изправи в леглото. Алекса не беше в спалнята, а и никакъв шум не се долавяше от съседната стая. Огънят едва тлееше и хвърляше страшни сенки по стените, зад които се чуваше драскането на мишка. Деймиън стана и наметна черния си халат, отвори вратата и излезе в коридора. Може би беше огладняла и бе слязла да си вземе нещо за ядене.

Той се усмихна при тази мисъл, но тревогата започваше да го обзема. Тя бе много разстроена от случилото се. Може би е направила нещо неразумно? Може би е избягала? Ами ако е тръгнала да се връща сама в Англия?

При тази мисъл сърцето му се сви. Не трябваше да идва тази вечер при нея. Знаеше го от самото начало, но желанието му бе неустойчиво, а чувстваше, че и с нея бе така.

Той знаеше, че съвестта ѝ щеше да се съпротивлява. Но в този момент нищо не можеше да го спре. „По дяволите съвестта ѝ!“ — си бе помислил снощи.

Но сега...

Тревогата му нарастваше, докато слизаше по стълбите. Отправи се към задната част на къщата, тъй като в кухнята не светеше. Трябваше да я остави сама, повтори си той, но тогава изпитваше огромна нужда от нея, а освен това ѝ бе ядосан.

Може би се бе разочаровала или съжаляваше, че чувствата ѝ не бяха достатъчно силни, за да превъзмогне угризенията си и да го

приеме такъв, какъвто беше.

Може би изпитваше огорчение, че не можеше да му се довери.

Кого заблуждаваше? Изобщо не заслужаваше доверието ѝ. Бе направил всичко възможно, за да го загуби. Не го правеше нарочно, не и след брака им, но това не променяше нищо. Сега обаче душата му копнееше за такова доверие.

Деймиън продължи търсенето си, промени посоката и уверено тръгна към главния салон, но спря пред вратата на кабинета си, защото отдолу се процеждаше светлина. До слуха му достигна тихото ѝ хлипане.

Не знаеше дали да се радва, или да се ядосва. Без съмнение Алекса бе там. Тя плачеше, и то заради него. Като си пое дълбоко дъх, той отвори вратата и тихо влезе. Алекса не го чу. Тя се бе сгушила на дивана и бе загърнала краката си с нощницата си. Беше се отпуснала на облегалката и подпираше глава с ръцете си. Дългата ѝ червеникава коса скриваше почти цялото ѝ лице.

Деймиън приседна до нея и нежно я прегърна.

— Не плачи, скъпа, тези сълзи са ненужни.

Противно на очакванията му тя не се отдръпна. Отпусна се в ръцете му и продължи да плаче на рамото му.

— Моля те, Деймиън, — изхлипа тя — пусни ме да се прибера у дома.

Той я откъсна от себе си и я погледна. Повдигна брадичката ѝ с пръст и нежно я целуна.

— Ако имаше някакъв начин, скъпа, бъди сигурна, че щях да го използвам. — Това бе самата истина. В Англия тя щеше да е на сигурно място. — За съжаление генерал Моро иска да останеш.

— Но аз съм англичанка. Мястото ми не е тук.

— Ти си моя съпруга и ми принадлежиш.

— Ако нещата бяха другояче, сигурно щях да се съглася. За съжаление обаче не са. — Влажните ѝ очи го погледнаха. — Знаеш как се чувствам... знаеш, че не мога да приема нещата така, както са. Знаеш го, а когато съм с теб, ме караш да пренебрегвам принципите си. Принуждаваш ме да...

— Какво? Да се отдадеш на желанията си? Да приемеш, че все още изпитваш чувства към мен?

— Да! — призна тя и измъченото ѝ изражение го прониза.

— Сигурно много ме мразиш — каза тихо той.

Алекса издаде сподавен стон.

— Мразя онова, в което ти вярваш.

Деймиън се втренчи над косата ѝ. Стените на една къща, пълна с врагове, стени, които сигурно имаха уши. Искаше да я попита за истинския Деймиън, но кога ли ѝ бе дал възможност да го опознае? Понякога дори сам не разбираше себе си.

— Ти не си безразлична към мен. Вече неведнъж си го признавала. Как щеше да се чувстваш, ако бях предан на Англия? Ако не бях предал родината си?

Тя потърси очите му с поглед. В тях се четеше и болка, и недоумение, и още хиляди чувства.

— Ако беше така... може би... един ден щях да те обикна.

Цялото му тяло се напрегна. Думите ѝ го пронизаха и го накараха да копнее за неща, които не можеше да има. За Бога, не трябваше да се издава. Знаеше, че с произнасянето на тези думи залагаше живота и на двама им. И все пак...

— Аз съм шпионин, Алекса. Още от петнадесетгодишен, но не за Франция, а в полза на Англия.

Сподавен вик се изтръгна от гърлото ѝ. Зелените ѝ очи щяха да изхвъркнат от орбитите си.

— Не ти вярвам. Ти... ти пак ме лъжеш. Това е поредният ти номер.

— Не е номер.

— Беуик щеше да знае. Някой все щеше да знае. — Тя се наведе и впи пръсти в раменете му. — За Бога, не можеш да очакваш от мен да ти повярвам.

— Почти никой не знае. Опасно е и ти да го знаеш. И двамата ни следят. Направо е лудост, че ти го казвам, но като те гледам така... — той изтри една сълза от гъстите ѝ черни мигли.

— Знаеш ли как бих искала да ти вярвам? Можеш ли да си представиш?

— Знам, че имаш всички основания, но...

— Кажй, че е истина, Деймиън. Кажй ми, че това не е поредната ти лъжа.

— Истина е, Алекса.

— Закълни се. Закълни се в гроба на баща си.

Той обгърна с поглед стените. Беше доста късно и се молеше слугите да са си легнали вече.

— Кълна се.

Тя се приближи към него и той я притисна в обятията си. Усещаше потрепванията ѝ и сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Тя бе заровила глава в него и дългата ѝ лъскава коса сякаш припламваше на рамото му.

Деймиън я задържа дълго така, галеше гърба ѝ и прокарваше пръсти през косата ѝ. Най-сетне тя се изправи.

— Ако това, което казваш, е истина, — каза Алекса с отчаян поглед — значи аз съм тази, която те е предала. О, Боже, ти загуби дома си. Биха те и те държаха в тъмница, а сега си тук в опасност. Ти...

— Тихо — успокой я той. — Не ти го казах, за да те разстройвам, — той погледна разсеяно встрани, несигурен какво точно искаше да каже — а защото не искам да те гледам как страдаш.

— Деймиън...

— Не трябваше да го казвам, но го направих. Сега е твой ред да се закълнеш, че отсега нататък няма да кажеш и дума за това. Ще се държиш сякаш никога не си чула тези думи. Ще се погрижа да се върнеш колкото се може по-скоро, но междувременно трябва да внимаваме. Ако някой разбере, нито един от нас не ще напусне страната жив.

Тревога се изписа по лицето ѝ.

— Не можеш ли да ми кажеш още малко? Обясни ми как...

— Не. Казах ти твърде много. Искam да ми обещаеш, Алекса, да се закълнеш, че разговорът ни е приключен.

В очите ѝ се четяха неувереност и хиляди въпроси.

— Заклевам се.

Надяваше се, че може да ѝ вярва. Той почти виждаше обърканите ѝ мисли, новите ѝ идеи, които приемаше или отхвърляше.

— Деймиън?

— Да, любов моя?

— Сега, като сме на една и съща страна, може би ще мога да ти помогна.

— За Бога, Алекса. Последното нещо, което искам, е да се намесваш в тези работи.

Тя се приближи и хвана брадичката му с ръка. Топлината в очите ѝ се разля по цялото му тяло.

— Добре. Ще направя както кажеш.

Той се усмихна.

— Едно последно нещо.

— Да?

— Важно е да запазим ролите си. Постепенно можем да ги променим, но никой не трябва да разбере защо.

— Мога да бъда добра актриса, ако пожелаея.

— Разчитам на това. — Деймиън се наведе и я целуна. Една гореща и дълга целувка, от която кръвта му забушува. — А дотогава защо да не се качим горе?

Алекса кимна и той я хвана за ръка, предвкусвайки удоволствието. Усмихна се, но вече съжаляваше за действията си. За него не бе присъщо да поема такива рискове, и то когато се отнасяше и за друг. По дяволите, тя знаеше как да го сломи.

Сега му оставаше да се надява, че това нямаше да струва животът им.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Минаха два дни. Тайната, която Деймиън сподели с Алекса, я изпълни с надежда и смелост. Инстинктите ѝ не я бяха подвели. Той бе корав човек, но каузата му бе справедлива. Всъщност тя още не го познаваше добре.

Седнала пред огледалото, Алекса разресваше дългата си червеникава коса и се усмихваше. Деймиън бе патриот, а не предател. Английски шпионин, а не френски. Искаше ѝ се да крещи от радост и да слави Бога, че бе снел това непосилно бреме от плещите ѝ. Искаше часове наред да лежи в леглото до съпруга си и да изучава всеки сантиметър от гладкото му стегнато тяло. Искаше да му се наслаждава и да му покаже любовта си.

Вместо това изразът на лицето ѝ оставаше спокоен, дори вял. Тя успяваше да сдържи чувствата си. Единствено в леглото даваше воля на душата си. През тези кратки, но страстни жарки мигове светът отвън преставаше да съществува и те забравяха за дебнещите ги опасности. Няколко пъти, след като се бяха любили, тя се опита да му разкаже за онзи мъж. — Жул Сен Оуен, когото бе срещнала в сградата на Градския съвет, но всеки път обетът за мълчание я спираше.

Алекса се бе заклела да не започва повече разговора за неговите шпионски дела и искаше да спази обещанието си. В действителност нещо дълбоко в нея я възпираше. Едно тихо гласче я предупреждаваше да бъде нащрек.

Това бе нещо като реакция на ролята, която съпругът ѝ продължаваше да изпълнява. В присъствието на други хора Деймиън се държеше все така хладно. Отнасяше се към нея както с някоя от любовниците си. Тя се засягаше, но вече разбираше причината. Успокояваше се с надеждата, че скоро щяха да се върнат в Англия и че отново щяха да заживеят както преди.

Тази мисъл не излизаше от ума ѝ, докато пътуваха една вечер към операта. Щяха да гледат „Два дни“ на Керубини заедно с

полковник Лафон, мосю Селерие й един хусарски капитан на име Франсоа Кино.

За съжаление Кино придружаваше пицната актриса Габриела Бюмон, бивша любовница на Деймиън. През цялата вечер знойната блондинка най-нахално пренебрегваше кавалера си и безсрамно флиртуваше с Деймиън. Докато махаше с ветрилото си и се смееше, тя му шепнеше нещо в ухото.

Те се бяха разположили в креслата от синьо кадифе в частната лежа на Лафон. Алекса си повтаряше, че не трябва да обръща внимание. Деймиън не отвърщаше на закачките и ги приемаше като някакво задължение. През цялото време държеше за ръка жена си, сякаш търсеше нейното разбиране. „Разбирам — повтаряше си тя. — Той играе ролята си, значи и аз трябва да сторя същото.“

Алекса се усмихна. Това може би нямаше да му се хареса, но търпението й имаше граници. Тя изтегли ръката си от неговата, надигна се от стола си и се обърна към ниската, закръглена блондинка.

— Мадам Бюмон, — каза тя, като изгледа нахалната госпожица от глава до пети — разбирам, че с майор Фелън сте стари познати, но в случай, че не сте разбрали, сега той е женен за мен. В името на добрите обноски, моля ви да отместите ръката си от крака му.

Французойката възкликна и се изправи. Диадемата й се олюля върху богатата й фризура.

— Как се осмелявате!

— Осмелявам се, защото имам тази привилегия. В тази страна съпругата може би позволява подобни неща, може би те остават незабелязани, но в моята страна...

— Стига, Алекса — намеси се рязко Деймиън и се изправи между тях. В очите му блесна едва доловима насмешка и леко одобрение прозвуча в думите му. — Повече няма да обиждаш мадам Бюмон — той се обърна към Габриела и учтиво й се поклони. — Извинете, мадам. Жена ми обикновено се държи по-учтиво — каза той и се обърна към Алекса. — Представлението е към края си. Може би е най-добре да си тръгваме.

Тя изгледа с презрение блондинката.

— Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие — рече Алекса. После се престори, че не забеляза злорадото изражение на французойката и с царствена походка напусна ложата.

Деймиън не каза нищо, когато излязоха от театъра и тръгнаха по улица „Ришелъ“, но щом свиха зад ъгъла и сенките ги скриха, той я дръпна настрана. Дъхът ѝ спря в очакване на укорителните му думи, но вместо това крайчецът на устата му трепна и в очите му блесна задоволство.

— Ревнуваш ме, нали?

Тя повдигна учудено вежди.

— Може би. А може и да се преструвам.

— Така ли?

— Зависи от това, защо я насърчаваше.

— Защото това очакват от мен Лафон и останалите.

— А от мен, като англичанка и твоя съпруга, да сложа край на подобна сцена.

Той се засмя. Отдавна не бе чувала този звук.

— Сигурно е така.

— Значи не ми се сърдиш?

Вместо да ѝ отговори, той се наведе и я целуна. Устните му се впиха толкова страстно в нейните, че краката ѝ отмахнаха.

— Не, скъпа, не ти се сърдя.

Всъщност, изглежда, му бе приятно, че го ревнуваше.

— Хайде да си вървим у дома. — Дрезгавият му глас издаде истинските му помисли, но думите му събудиха други желания в нея.

Алекса го погледна в очите.

— Искам да си ида у дома, Деймиън. Искам го повече от всичко друго на този свят — тя нямаше предвид дома на „Сен Оноре“ и той го знаеше. — Кога ще се върнем там, където ни е мястото?

Той я погали по бузата.

— Ще те отведе веднага щом стане безопасно.

— Ами ти?

— Не мога да се върна, докато не открия нещо важно. Когато това стане, повече няма да им трябва. Искам да занеса нещо, което ще послужи на британците.

— Да, но...

— Стига, Алекса. Ти ми обеща.

Тя замълча и го последва към каретата.

Когато той опъна стройното си тяло на седалката, тя се наведе и го целуна. Деймиън ѝ отвърна и след миг я притегли в скута си.

Докато се качваха по стълбите, се държаха за ръце, а щом стигнаха спалнята, бързо свалиха дрехите си. Любиха се до три часа след полунощ и чак тогава заспаха.

По-късно следобед Деймиън ѝ предложи да се разходят с каретата из града. Небето се бе прояснило до лазурносиньо и лекият бриз не позволяваше на жегата да надделее. По улиците имаше много карети. Изглежда, хората бяха решили да се разведрят из парковете.

— Невероятно е, нали? — каза Деймиън с искрено възхищение. — Няма друго подобно място.

Алекса го погледна замислено.

— Учудвам се, че ти харесва. Животът в града никога не те е привличал.

— Париж е нещо различно.

— Да... сигурно. Трябва да ти е трудно с това вътрешно раздвояване.

Изражението му остана непроменено.

— Харесването на един толкова красив град няма нищо общо с моята преданост. А и това не е тема, която ще обсъждаме сега — той смекчи думите си с целувка. — Моля те, скъпа, и без това ми е достатъчно трудно.

Алекса кимна. Искеше да го пита за толкова неща, но замълча, решена да удържи на думата си.

Прекараха деня чудесно. Разходиха се из парка Тиволи, обядваха в кафене „Годе“ на булевард „Дьо Танпльо“ — доста оживено място, пълно с войници с пъстроцветни кокарди и дами, които ядяха сладолед и портокали. После се разходиха из „Пале Роял“, под сенките на приведените чинари и в края на улицата откриха един малък пътуващ театър.

— Може ли да влезем? — попита развълнувано Алекса, смаяна от останките на огромна мечка гризли и от изпълнението на един гълтач на камъни.

— Ако желаш, — усмихна се Деймиън — но трябва да ти призная, че ми се иска нещо друго.

Преди да влязат, той се наведе и нежно я целуна по шията.

През нощта се любиха дълго и бавно. На сутринта тя се чувстваше доволна и изпълнена с нови надежди за бъдещето.

Мари-Клер ѝ помогна да се облече и двете слязоха долу. Деймиън вече бе излязъл. Той бе казал на Пиер, че ще му трябват някои неща за събирането у генерала в края на седмицата. Алекса също трябваше да направи някои покупки.

Когато разбра, че Деймиън не бе с каретата, тя реши да отскочи до магазинчето, което бе видяла до „Рю дьо Пети Шан“ за ветрило, което да подхожда на сребристосинята ѝ рокля, и за още един чифт пантофки.

— Искате ли да ви придружа? — попита я Мари-Клер.

— О, не — отвърна Алекса, която мечтаеше да остане за малко сама. — Няма да се бавя повече от час.

— Нека поне Клод-Луи ви откара. Съпругът ви ще се разсърди, ако разбере, че сте сама.

Алекса се съгласи без повече уговорки. Тя харесваше русокосия мъж, както и цялото семейство Арно. Освен това тя не познаваше града, така че с него щеше да се чувства по-спокойна.

Едночасовата ѝ обиколка продължи цели три часа и каретата се изпълни с големи и малки кутии. Пред къщата им бе спрял непознат черен файтон, украсен със злато. При тази липса на коне заради войната четворният впряг можеше да бъде само на някой важен човек.

Тя влезе плахо, като се чудеше кой ли би могъл да е високият гост и се надяваше това да е добър знак. Алекса се спря пред вратата на големия салон. Отвътре се чуваха мъжки гласове, но тя не влезе. Въпреки това реши да разбере какво става. Две врати водеха към салона — едната откъм фойето, а другата — откъм малката дневна в задната част на къщата. Тя се отправи натам.

За щастие вратата бе само притворена. Тя успя да види през цепнатината високата фигура на полковник Лафон, както и един нисък, набит мъж с тъмна коса, рунтави вежди и гъсти рошави бакенбарди. И двамата носеха униформи, като по-дребният имаше толкова много златни ширити, че можеше да освети цялата стая.

— Винаги е удоволствие да ви видя, генерале, — каза Деймиън — но се съмнявам, че това е обикновено посещение.

— Едва ли — намеси се Лафон, който стоеше сковано пред генерала. Той държеше чаша коняк като останалите, но все още не бе

отпил от нея.

— Не, скъпи майоре. Опасявам се, че не е — генералът трепна. — За съжаление съм тук, заради един разговор, проведен преди няколко дни.

— Така ли? — Деймиън повдигна едната си вежда. — И какъв е бил този разговор?

— Тогава вие сте казали на прекрасната си съпруга, че сте британски шпионин.

Мили Боже! Алекса впи нокти в дланите си. Страховете на Деймиън са били основателни. Господи, какво щяха да правят сега?

Вцепенена от страх, тя го наблюдаваше през процепа. Колебанието му бе толкова мимолетно, че тя си помисли, че си бе въобразила. Бурен смях се изтръгна от гърлото му.

— Хитро, нали? — Той се насочи към бюфета и без да му трепне ръката, си напълни чашата с коняк. — Преди бе все кисела и сърдита. Сега ме приема в леглото си. Дори ме ревнува от любовниците ми, особено от Габриела. Нали така, Лафон? — Той се обърна към полковника и погледна генерала право в очите. — Казах й каквото искаше да чуе. Не мислех, че ще трябва да докладвам за съпружеските си ходове на един генерал от Великата армия.

— Искате да кажете, че е било само фарс? — попита Лафон недоверчиво, но не по-малко изненадан от Алекса.

Деймиън сви безразлично рамене.

— Според мен това бе блестящо изпълнение, но както ви казах, не смятах, че трябва да докладвам за моите хитрини в служба на Великата армия.

Генералът впи очи в него, като опъна замислено бакенбардите си.

— Свързват ни доста съвместни години, нали така?

— Твърде много години, мой генерале, и твърде много жени.

Лека усмивка трепна по устните на генерала, после прерасна в ухилена гримаса и той прихна да се смее. Гърдите му се тресяха и дълбоки бръчки се появиха около очите му.

— Трябваше да се досетя — медалите на гърдите му дрънчаха от силния му смях. — Постоянно ме изненадвате, приятелю.

Алекса застина на вратата. „Той ни защитава — помисли си тя. — Мили Боже, това не можеше да бъде вярно“. Въпреки това едва си поемаше дъх.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Деймиън слезе от каретата пред замъка на генерал Моро в Сен Жермен ан Лайе.

Проектирано за дука на Торси, зданието беше на четири етажа с високи сводести прозорци, с балкони от ковано желязо, а от двете страни имаше дълги пристройки с колони. Над покрива се издигаха многобройни високи тухлени комини, а пред гравираната входна врата се простираше зелена морава.

— Прекрасен е — каза Алекса, когато Деймиън обхвана кръста ѝ с ръце, за да ѝ помогне да слезе. — Кой ли благородник е загубил главата си, за да се шири сега тук генерал Моро?

— Алекса! — предупреди я той и сви устни.

— Съжалявам. Тук сме на гости, нали? Бях го забравила.

Усмивката остана на лицето ѝ. Вече трети ден тя се държеше хладно и резервирано. Поведението ѝ се дължеше на онзи разгорещен спор относно Габриела, след като бяха ходили на театър с Лафон. Оттогава Алекса непрекъснато се оплакваше от главоболие, отклоняваше ласките му и го държеше на разстояние.

Отначало на Деймиън му бе забавно. Признаваше, че тя имаше основание да се държи така. Онази вечер във фойето на Комеди Франсез Габриела най-безсрамно го бе целунала в устата пред очите на Лафон.

За съжаление Алекса ги бе видяла. Тогава тя направо побесня и той не я винеше за това. Опита се да ѝ обясни, но тя отказваше да го слуша и не му обърна никакво внимание през останалата част от вечерта. Като се прибраха, отново се скараха. Алекса настояваше той да постави жената на място. После го заряза и от тази нощ спеше сама в съседната стая.

Яростта ѝ не го изненада, но Деймиън усещаше, че нещата бяха по-дълбоки. Той чувстваше едно ново напрежение в отношенията им, едно постоянно желание да го отбягва. В него се породиха подозрения, че проблемът не бе само Габриела.

Пръст в това сигурно имаше и онзи бивш капитан Жул Сен Оуен, когото Алекса бе срещнала в сградата на кметството. Тогава Деймиън я видя да танцува с него, но не обърна особено внимание на това. После те се видяха още веднъж, в Комеди Франсез, когато негодникът седна точно до нея.

Несъзнателно Деймиън я стисна по-здраво през кръста, докато я водеше нагоре по широките каменни стъпала към замъка. Русокосият мъж бе достатъчно красив, за да завърти главата на една жена. Освен това интересът му към Алекса очевидно не бе временен.

Деймиън следеше полюшването на бедрата ѝ, когато тя мина покрай лакеите в позлатени пурпурни ливреи. Следобедното слънце танцуваше като пламък в тъмночервените ѝ коси. Тя бе великолепна и съблазнителна. Преди да се оженят, половин Лондон бе паднал в краката ѝ, в това число и брат му Питър.

Може би това внимание ѝ липсваше. Може би вече му се бе наситила. Може би сестра му Мелиса правилно я бе описала като жена, която живее от ласкателствата на мъжете. Може би сега отново се нуждаеше от тях, за да се увери в собствената си прелест и очарование.

Деймиън стисна зъби. Реши да ѝ даде малко време и да разбере истинската причина за отказите ѝ. Но тя все пак си оставаше негова съпруга. За първи път разбра защо баща му бе толкова привързан към майка му. Той бе искал да я задържи при себе си, независимо на каква цена. Това озарение го смути и той усети смразяващи тръпки по гърба си.

По-страшното обаче бе, че го обземаше умопомрачителна ярост при мисълта, че жена му може би търсеше компанията на друг мъж.

Планът ѝ действаше, но не беше лесно. Деймиън бе мрачен и замислен, ядосан, че се бяха скарали, но и неуверен за действителния повод. Успокоителните му очи постоянно я следваха. Беше все така любезен, а в присъствието на техните домакини дори очарователен. В елегантния им апартамент в млечнобяло и златно, с богато украсени тавани в стил барок той крачеше напред-назад и очакваше да чуе от нея истината.

— Казах ти вече. Проблемът си ти, ти и онази жена. Започвам да си мисля, че все още сте заедно. Няма да се изненадам, ако си я поканил и тук.

Не ѝ бе трудно да се справя с ролята си. Достатъчно ѝ бе да си помисли как онази го бе целунала. Това, както и поредната му порция лъжи, успяваше да събуди яростта ѝ и тя подновяваше играта си.

Деймиън прокара пръсти през косата си.

— Вече ти казах, че Габриела отдавна не е моя любовница, защо ти е толкова трудно да ми повярваш?

— И ми задаваш този въпрос след онова, което се разигра в театъра?

— Мислех, че разбираш. Мислех...

— Е, добре, не разбирам и не искам повече да говоря за това.

— Много добре! — рече той, но изглеждаше още по-объркан, когато излезе от стаята и затръшна вратата.

Алекса седна на леглото. Той изглеждаше толкова притеснен, сякаш чувствата ѝ наистина имаха значение за него. Сякаш... Стига, по дяволите! Нямаше отново да се остави да я прави на глупачка. Връщане назад нямаше.

Няколко часа по-късно тя го чу да се облича в съседната стая. Тя бе почти готова. Носеше роклята от кралскосиня коприна със сребриста фуста, а косата ѝ бе навита на тежка плитка като корона. Една прислужница ѝ бе помогнала да се облече. Сега тя очакваше съпругът ѝ да почука на вратата.

Скоро го чу, но той пренебрегна всякакви условности и без да дочака отговор, влезе в стаята. Беше се облякъл официално в черен фрак с кадифена яка, носеше сребриста жилетка и бричове от черна коприна. Бялата дантелена вратовръзка подчертаваше матовия тен на лицето му, а очите му бяха по-сини от всякога. Деймиън я изгледа бавно от главата до петите с нескрит копнеж.

— Изглеждаш чудесно.

Лампата придаваше синьо-черни оттенъци на косата му и изражението му бе толкова чувствено, че бузите ѝ пламнаха.

Алекса се опита да потисне опияняващото чувство, което я обземаше.

— Радвам се, че си доволен — отвърна тя малко троснато.

О, Боже, защо я зяпаше така? Очите му направо я изпиваха, а погледът му преливаше от желание и нещо, което не можеше да назове.

— Надявах се, че вече си се съвзела, — в гласа му проехтя огорчение — но очевидно не си.

Алекса остана безмълвна. Трудно ѝ бе да намери правилния отговор, когато сърцето ѝ биеше така неукротимо.

Той протегна ръка и погали бузата ѝ с пръст.

— Ако вярвах, че ме ревнуваш, щях да съм поласкан. Дори щях да го приема като знак, че чувствата ти се променят. За съжаление не мисля, че тук става въпрос само за ревност, нали, Алекса? — Погледът му бе застинал на лицето ѝ, твърдо решен да разкрие истината, а тя бе решила да я скрие.

— Не разбирам за какво говориш, но знам, че закъснението ни е вече неучтиво дълго. Признак на лоши обноси е да караме домакините да ни чакат.

Сянка на ярост премина през лицето му. Скулите му станаха сякаш още по-изпити, а очите му светеха като тлеещи въглени. Той не каза нищо. Само протегна ръката си и Алекса я пое. Тя тръгна до него надолу по мраморните стълби, като се стараеше да не забелязва потрепването на мускулите му. Колко ли още щеше да успее да го държи настрана и в същото време да действа по плана си? Може би още ден-два. Деймиън не бе мъж, който можеше да бъде залъгван дълго.

Ако не напуснеше скоро Франция, той щеше да поиска да се върне в леглото ѝ. При тази мисъл стомахът ѝ се сви, но от копнеж, а не от погнуса. Мили Боже, самата мисъл за прекараните с него нощи разпалваше огъня в нея.

Тя усети как ръката му трепна под нейната и си представи дългото му мускулесто тяло надвесено над нея. Виждаше в съзнанието си как той разтваря краката ѝ и се плъзга в нея.

Сподавен звук се изплъзна от устните ѝ и Деймиън я погледна недоумяващо. Краката ѝ се подкосиха и тя се олюля.

— Какво има, скъпа? Да не те е страх от генерала?

— Не, разбира се, че не.

„Не ме е страх от генерала, а от теб, и от самата мен.“

— Е, тогава да вървим.

Алекса кимна и той я въведе в големия салон. Залата бе наистина огромна и внушителна, с позлатени стени и златни свещници, с огледала и високи украсени тавани. Изглеждаше празна, с изключение

на една редица дивани с дамаска от златен брокат и столове с високи облегалки покрай стените и по една голяма мраморна камина от двете страни.

— Майоре, ето че най-сетне решихте да се присъедините към нас с прекрасната ви съпруга.

— Щяхме да сме доста по-рано тук, но с такава жена в покоите ми времето просто лети.

Моро се изкиска и тя го разпозна като мъжа от кабинета на Деймиън.

— Разбирам ви, приятелю. Казаха ми, че съпругата ви е богиня, и както виждам, не са ме излъгали.

Генералът взе ръката ѝ и се поклони, а погледът му се плъзна по всяка извивка на тялото ѝ и с нескрито одобрение се спря на очите ѝ.

Алекса се чудеше колко ли битки бе водил. Можеше да се обзаложи, че не бяха малко, защото мъжът имаше поглед на закален в боя войник. Колко ли пъти се бе сражавал срещу британците? Колко ли млади англичани бе убил?

— Как се забавлявате в нашата страна? — попита я той. — Разбрах, че Париж не ви е посрещнал много ласкаво, но и това се случва, нали така?

Значи бе чул за „Льо Монд“. Дали го бяха информирали неговите шпиони, или съпругът ѝ му бе разказал „забавната“ случка?

— Париж е доста хубав град — отвърна Алекса с премерено нехайство. — Има, разбира се, някои места, които не бих искала да посетя отново.

При мисълта, че той му бе разказал всичко, сърцето ѝ се сви. Тя се улови как търсеше отговор на въпроса си в очите му.

— Като всеки голям град Париж също има своите неприятни страни.

Тя усети как ръката на Деймиън се плъзна покровителствено около кръста ѝ.

— Отсега нататък съпругата ми ще вижда само добрите страни на прекрасния ни град.

В думите му прозвуча скрито напрежение и тя разбра, че това бе завоалирано предложение към Моро да смени темата. Алекса усети неговата закрила и осъзна, че той не бе казал нищо нито на генерала,

нито на когото и да било. Обля я вълна на благодарност и непреодолимо желание да го прегърне.

— Сигурен съм, майор Фелън, че жена ви все повече ще харесва нашата страна, както и вие.

Моро се обърна към Алекса.

— А сега, мадам Фелън, позволете ми да ви представя моята съпруга Лусил.

Една възрастна жена, облечена в черно, прекрати разговора си с другите и се усмихна към съпруга си. Тя бе нисичка и изправена, с леко гърбав нос и изразителни тъмносиви очи.

— Здравейте, мадам Фелън, — каза тя — за мен е удоволствие.

— За мен също, мадам Моро.

Те си поговориха малко, като през цялото време генералът не сваляше поглед от Алекса. Скоро властният домакин се извини и ги остави.

— Ще ми се да не беше толкова впечатлен от теб — рече Деймиън, когато продължиха нататък. — Може би ще те изпрати обратно у дома.

Тя замълча. Дали наистина бе загрижен за нейната безопасност, или просто искаше да се върне необезпокояван при любовниците си? Едната половина в нея желаше да се върне, докато другата, за нейна изненада, искаше да остане.

За първи път, откакто бе избягала от „Льо Монд“, тя си спомни за дома си в Хампстед Хийт и я обзе носталгия. Дали Рейни бе научил за нейното похищение? Те може би още не се бяха върнали в Англия. Тя бе сигурна, че това щеше да стане веднага щом науче за отвличането ѝ.

Ако Сен Оуен не успееше да ѝ помогне, Рейни щеше да принуди правителството да уредят освобождаването ѝ или да я разменят. Тя щеше да се прибере, независимо как. Деймиън щеше да изчезне от живота ѝ, въпреки че болката щеше да остане. Може би дотогава щеше да открие нещо ценно, което да отнесе със себе си, някаква ценна информация. Нещо, което щеше да оправдае донякъде страданията ѝ.

Докато вървяха под светлината на златните полилеи и под звуците на оркестъра, Деймиън продължаваше да я представя и сам да поздравява останалите гости в замъка. Алекса внимаваше и се опитваше да запомни имената и лицата им. Мъжете често говореха за

войната, обсъждаха статиите в „Монитор“ или в „Курие Франсез“, като добавяха някои дребни, но може би важни подробности.

Те разказваха за офанзивата на императора в Австрия и тя научи, че французите бяха извоювали твърде трудна победа при Ваграм. Нямало нищо общо с триумфа, за който пишеха във вестниците. Всъщност Великата армия бе изковала една пирова победа.

Говореха за придвижването на английските войски и тя се заслуша с още по-голям интерес. Само преди три дни британците бяха дебаркирали при Валхерен. Въпреки че вестниците още не бяха научили новината, тя явно бе разтревожила правителството, защото мосю Фушо — министър на полицията и изпълняващ длъжността министър на вътрешните работи, не бе успял да дойде на приема.

Алекса поддържаше разговора, като се стараяше да го насочва в желаната от нея посока, но и се стремеше да не се издаде. Ако Деймиън наистина работеше за Англия, тя разбираше колко полезен можеше да бъде той.

Тя се обърна и видя втренчения му поглед.

— Радвам се, че се забавляваш — рече той с леко раздражение в гласа, тъй като интересът ѝ не бе насочен към него.

— Сега, когато се примирих с пребиваването си във Франция, реших, че мога да извлека максимална полза от него.

— На драго сърце бих се съгласил, ако се примириш и със задълженията си към мен.

— Задължения? Към теб? Ами твоите към мен?

— Алекса?

Но тя се извърна и продължи разговора си с гостите.

Те се държаха неочаквано дружелюбно към нея. Може би защото бе дошла по настояване на генерала и се ползваше донякъде с неговата закрила. А може би и заради безпогрешния ѝ френски. Независимо от причината това улесняваше значително задачата ѝ. Вече бе научила достатъчно за самия Париж, за личния интерес на Наполеон към развитието на града — от павирането на улиците, канализацията и водоснабдяването до болниците, училищата, фонтаните и градините. Акведуктът на улица „Сен Денис“ бе построен по негово настояване, както и сиропиталището „Милосърдие“. Освен това имаше още редица църкви и паметници посветени не на императора, а на мъже, отдали живота си във войната.

При тези събеседници тя чу само добри думи за Наполеон. Някои от дамите шушукаха за Жозефин и за семейните проблеми на императора. Носеше се слух, че Наполеон щял да се развежда, но Алекса не вярваше, че ще се стигне дотам. Сега обаче увереността ѝ бе разколебана.

— Наистина ли смяташ, че ще се разведе с нея? — попита тя.

— Почти сигурно е — отвърна навъсено Деймиън.

— Явно бракът не значи много в тази страна — каза тя и усети една неприятна болка.

— Императорът иска наследник. Той е отчаян и е готов на всичко, за да го получи. Дори и да се раздели с жената, която обича.

На лицето ѝ се изписа изненада.

— Ти вярваш, че я обича, така ли?

— Да. Вярвам, че връзката им ще се запази, независимо дали е скрепена с брак, или не.

Тя го изгледа подозрително. Не можеше да реши дали Наполеон бе по-голям подлец, отколкото предполагаше, или далеч по-земен и обикновен.

Двамата продължиха да се движат сред тълпата. Ръката му около кръста ѝ се стегна покровителствено и пръстите му се впиха в нея. На няколко крачки от тях, в ъгъла на салона, стоеше Жул Сен Оуен с чаша в ръка.

Красивият русокос мъж са приближи.

— Добър вечер, майоре.

— Сен Оуен. Сигурно си спомняте съпругата ми Алекса.

— Човек трябва да си е загубил ума, за да забрави такова прекрасно създание. — Той пое ръката ѝ и се поклони. Алекса пламна при вида на ясения му син поглед, който излъчваше наслада.

— Сигурно — каза строго Деймиън.

Неговите очи бяха придобили стоманен оттенък и бляскаха предупредително. В тях се четеше и някакво неукротимо чувство, което Деймиън се опитваше да скрие.

Поговориха малко, след което Сен Оуен се извини и отново ѝ се поклони. Когато пое ръката ѝ, тя усети как той ѝ подаде нещо и пръстите ѝ се свиха в юмрук.

— Довиждане, мадам — усмихна се той и Алекса също се насили да се усмихне.

— Довиждане, мосю Сен Оуен. Винаги се радвам да ви видя.

Тя напъха незабелязано листчето в чантичката си. По-късно, когато Деймиън отиде да ѝ донесе чаша пунш, тя го прочете.

В него пишеше:

Библиотеката.

Алекса се разтрепери. Не знаеше къде се намира тя, но можеше да разбере. Първо обаче трябваше да се измъкне оттук.

— Пуншът, скъпа — рече Деймиън и смразяващият му поглед се плъзна по нея, сякаш са опитваше да разгадае мислите ѝ.

„Какво ли си мисли той? — чудеше се тя. — Как ли ще се измъкна?“ Но Господ сякаш чу молитвата ѝ — скоро един слуга се приближи до тях с малък сребърен поднос в ръка. Носеше бележка за Деймиън. Той я взе и я прегледа.

— Страхувам се, че домакинът иска да ме види. Ще те оставя в компанията на съпругата на мосю Крете. — Жаклин. — Тя се бе запознала с жената на министъра малко преди това и разговорът им бе потръгнал.

— Няма да се бавя.

Алекса само кимна и той се наведе да я целуне по бузата.

— Ще се върна колкото се може по-скоро — рече нежно Деймиън и излезе.

Тя проследи високата му фигура в тълпата и нещо в нея трепна. Мили Боже, той можеше да я възпламени само с поглед. Беше направо невъзможно да го разбереш, да му вярваш. И все пак... Какво толкова имаше в него, че винаги я объркваше? Никога нямаше да бъде наясно с чувствата си към него. Никога!

След като Деймиън напусна салона, тя се извини на мадам Крете и се отправи към дамската тоалетна на горния етаж. Преди да стигне там, тя изхвърли бележката. Разбра от един слуга къде се намира библиотеката.

Жул Сен Оуен я очакваше там.

— Затворете вратата — нареди тихо той и тя побърза да го направи.

Алекса прекоси великолепната стая и нервно се приближи към него. Жул бе застанал между тесните шкафове с рафтове до тавана, изпълнени с томове с кожени подвързии. Сводестият таван бе с позлатени орнаменти, а над главите им висеше кристален полилей. Освен това в стаята имаше няколко бюра от палисандрово дърво, всяко от които с нощна лампа.

— Дойдох, както пожелавате, мосю Сен Оуен, но този път трябва да ми кажете защо сте решили да ми помогнете. Единствено тогава можем да продължим нататък.

— Първо бих искал да знам дали вашето желание е да се върнете у дома?

— Ако ме питате дали искам да напусна съпруга си... то отговорът е... да — още докато произнасяше думите, нещо я срязва. — Твърде много преживяхме.

Твърде много нещастия и твърде малко любов.

— Освен това войната продължава.

Той леко наведе главата си и златистата му коса засия на светлината на лампата. Бръкна във вътрешния си джоб и извади един плик, запечатан с восък. Сен Оуен ѝ подаде писмото и тя разпозна печата на британската кралска армия. Алекса бързо го разчупи и започна да чете. Погледът ѝ пробягна по редовете и после се насочи към Сен Оуен.

— Както ви казах, — рече той — не съм шпионин. Аз съм един предан французин, който прави онова, което смята, че е добро за родината му.

— Добро! Вече се чудя кое наистина е добро.

— Понякога и аз се чувствам така, но човек често е принуден да вземе някоя страна.

Тя му върна писмото. То бе от генерал Уилкокс, в което той ѝ представяше Сен Оуен и я умоляваше да му се довери.

— А коя е вашата страна, мосю Сен Оуен?

— Ако трябва да съм откровен, мадам Фелън, моите убеждения, както и на още много хора, вече не съвпадат с тези на моя любим император. Въпреки че не се осмелявам да ги изричам публично, има други неща, които мога да направя, и едно от тях е да ви помогна.

— Опасявам се, че все още не разбирам.

— Всъщност е много просто. Във вашето правителство има хора като генерал Уилкокс, които отдавна знаят, че съм се отдал на мисията си да прекратя войната. Те ме помолиха да ви помогна и по този начин аз ще заздравя връзките си с тях. Може би след време с общи усилия страните ни ще преодолеят неразбирателствата си. Ако това стане, тогава ще спрем клането, което императорът нарича „славата на войната“.

— Значи ще сключите мир?

— Да.

— На каква цена?

— Не и с цената на френската чест, ако това имате предвид. Но аз вярвам, че това ще стане.

Алекса го погледна замислено. Той изглеждаше откровен, лоялен и решителен, точно както го описваше генералът. Човек, комуто можеше да се довери.

— Как? Как можете да ми помогнете?

— Доста време бях капитан на кораб. Мога да уредя да се върнете така, както сте пристигнали. След две седмици, преди да изгрее луната, една лодка ще отплава от Хавър. Ще трябва да тръгнете няколко дни по-рано. От Париж трябва да стигнете до Руен, а после ще потеглите на север. Аз ще се погрижа да стигнете безпрепятствено до брега. Лодката ще отплава оттам, а на следващия ден ще си бъдете у дома.

У дома. При тези думи сърцето ѝ се сви. Мили Боже, как искаше да си иде у дома. Алекса се изпълни с благодарност към този мъж, който рискуваше живота си, за да ѝ помогне. За миг мисълта ѝ се отклони към един друг мъж, който никога не би направил същото. Високият, мургав, потаен мъж, който бе неин съпруг. Онзи непознат, когото все още обичаше, и който се опитваше да забрави. Тя си представи, че повече никога нямаше да го види, нито да го докосне и сърцето ѝ се изпълни с отчаяние.

„Не бъди глупачка — рече ѝ гласът отвътре. — Нямах друг избор. Знаеш, че е така.“

— Казвате, че сте дошли заради някакъв мъж от правителството. Споменава ли е генерал Уилкокс, или някой друг, нещо за мъжа ми?

— В какъв смисъл? — той я прониза с поглед.

— Възможно ли е... той да не е предател? Възможно ли е да работи за Англия?

Изразът на лицето му се смекчи.

— Не съм глупак, скъпа. Съжалявам, че трябва да го кажа, но съпругът ви е твърде предан на родината си. Това именно го прави толкова ценен. Това също така е и причината, поради която го следят толкова внимателно.

— Предполагам, че вашето правителство му плаща добре. Може би англичаните са му предложили още по-голяма сума.

— Не мисля. Това, което знам, е, че работи за нас от доста дълго време.

— Не можете да сте сигурен.

— Единственото, което мога да ви кажа, е онова, в което съм убеден и което генерал Уилкокс ми каза, а именно, че вашият съпруг шпионира в полза на Франция.

Буца заседна на гърлото ѝ. Ако не го бе направил само за пари, ако бе просто един предан французин, отдаден на каузата си, може би щеше да му прости. Тя погледна към Сен Оуен и понечи да каже нещо, но някакъв шум откъм вратата ги прекъсна.

— Скоро ще ви се обадя — каза тихо Жул, като се обърна да си върви. Той бе преполовил пътя си до вратата, когато плътният глас на Деймиън прониза тишината.

— Тя е тук, нали?

— Да, случайно се срещнахме. Поговорихме си малко.

— Трябва да ви извикам навън.

— Бих ви отказал, майор Фелън, защото, както виждате, нямате никакви причини да се тревожите.

Алекса излезе от сянката.

— Не обиждайте прекрасната си съпруга с неоснователни обвинения.

Тя бе доволна, че външният ѝ вид бе безупречен — всяка къдрица бе на мястото си, бузите ѝ бяха бледи, ружът, който си бе сложила горе в стаята им, все още личеше, а устните ѝ бяха непокътнати, както ги бе видял за последен път съпругът ѝ.

— Почувствах се изморена — намеси се тя — и излязох да се поразходя далеч от навалищата. Мосю Сен Оуен дойде да потърси нещо за четене.

Тя самата остана изненадана, когато той показа едно червено томче.

— „Опасни връзки“ — рече той. — Уверявам ви, приятелю, че това бе единственото изкушение, което търсех.

Деймиън се поклони учтиво.

— Моите извинения. И на двама ви.

Той изчака Сен Оуен да излезе и затвори вратата. Превъртя ключа и той изскърца в тишината. Алекса навлажни устните си. Той се приближи към нея с онази гъвкава походка на пантера, която издаваше страшните му намерения.

— Очевидно той дори не те е докоснал. Остава обаче въпросът дали не си го искала?

Алекса поклати уплашено глава.

— Не — каза тя, — не съм го искала.

— А може би си го искала. — Думите му се забиваха в сърцето ѝ като куршуми и тя разбра, че Деймиън бе вбесен. — Може би си желала да те докосне мъж, а? Както някога желаше аз да те докосвам?

— Деймиън, моля те...

— Може би това си искала — той сграбчи лицето ѝ между дланите си и килна главата ѝ назад. После я целуна диво, необуздано, грубо като наказание.

Под тази разяреност обаче се криеше нещо по-силно. Той плъзна езика си в устата ѝ все така грубо и властно, но ръцете му трепереха. Копнежът в очите му и тръпките, които разтърсваха силното му тяло, я довършиха.

— Деймиън...

И двамата изпитваха болезнена нужда един от друг. Сърцето ѝ пулсираше като огромна рана. Тя зарови ръце в косата му и зърната ѝ се притиснаха в гърдите му. Искаше да разкъса копчетата на ризата му, да я разтвори и да плъзне ръцете си по мускулестите му гърди. Искаше да усети как я притиска гол върху килима.

Деймиън явно прочете мислите ѝ, защото я тласна назад, повдигна я и гърбът ѝ се залепи за кожените томовете. Той сграбчи края на роклята ѝ и вдигна сребристия плат нагоре по бедрата ѝ, а после и туниката ѝ.

Отново я целуна страстно. Устните му мачкаха нейните, а езикът му се въртеше като обезумял.

— Разтвори краката си — заповяда ѝ той.

— Деймиън! О, Господи!

— Хайде, Алекса. Знаеш, че точно това искаш.

Нозете ѝ трепереха и едва я държаха. Тя леко се разкрачи и той коленичи пред нея, като държеше роклята ѝ в ръце. Подпря лакти на стената. Наведе се и целуна бедрата ѝ от вътрешната страна, като оставаше влажна пареща следа по кожата ѝ.

Огнена вълна я обля. Кръвта ѝ забушува, а краката ѝ отмахнаха. Зърната ѝ набъбнаха като пролетни пъпки. Той я целуна по срамните устни и я възбуди така силно, както никога не бе предполагала, че е възможно. Деймиън разтвори меките гънки с език и горещо целуна малката пъпка между тях.

Тя изстена, когато езикът му се плъзна в нея, и потрепери, усещайки устните му на това интимно място от тялото ѝ. Чувстваше топлия му език и сякаш огнени нокти разкъсваха плътта ѝ.

— Деймиън — едва промълви тя. — Мили Боже!

Неволно едната ѝ ръка се вкопчи в косата му, а другата се впи в рамото му. Цялото ѝ тяло гореше. Огнени езици сякаш излизаха от слабините ѝ и тя се мятеше лудо, като в адски пламъци.

Алекса извика, когато тялото ѝ се вцепени, и после се изви нагоре по спиралата към върха. Хиляди огнени стрели я пронизаха, тя изви гръб и се отпусна безжизнена.

Когато отвори очи, Деймиън разкопчаваше бричовите си.

— Кажи, че ме искаш.

— Искам те — рече тя без колебание.

Той отново я облада. Захапа устата ѝ и я целуна. Една дълбока, разтърсваща целувка, която за миг разпали желанието ѝ и я запрати към бездната на удоволствието. Алекса притисна ръце в гърдите му и усети потрепването на мускулите му, невероятната му сила.

Тя отново изпадна в екстаз. Почувства се като цвете, отнесено от невидими ветрове, а после разпръснато на хиляди листенца по пясъка. Деймиън я последва към върха. Той склони за миг глава на рамото ѝ, отпусна роклята ѝ и тя се плъзна надолу по треперещите ѝ крака.

— Вярваш ли, че Сен Оуен може да те накара да се почувстваш така? — попита я той и се изтръгна от нея.

Оправи дрехите си, както и нейните. След това закопча бричовите си, без да сваля очи от нея.

— Не мисля, че би могъл.

Мили Боже, никога не го бе виждала такъв. Красивите му сини очи преливаха от необузdana мъка и копнеж. Как можеше човек с неговото самообладание да изпитва подобни чувства?

Деймиън безмълвно се обърна и тръгна към вратата. Гърбът и раменете му бяха стегнати и изправени, но тя забеляза някаква сломеност в грациозната му походка.

Алекса искаше да остане сама. Нямаше какво да си кажат. А дори и да имаше, какъв беше смисълът? Искаше да го остави да си тръгне, но...

— Деймиън!

Без да се обръща той се спря пред вратата.

— Жул Сен Оуен не значи нищо за мен. За мен никога не е имало друг мъж, освен теб — гласът ѝ затихна и Деймиън застина на място.

Той посегна към вратата с трепереци ръце. Завъртя ключа, отвори я бавно и излезе в коридора. Вратата тихо се затвори зад него.

Алекса остана вцепенена, неспособна да мисли. Сърцето ѝ бе наранено, но не съжаляваше за думите си. Каквото и да станеше, тя му бе казала истината.

От онзи момент, когато го бе видяла самотен в градината, за нея другите мъже не съществуваха. Нито пък щяха да съществуват.

Освен това ги разделяха толкова много лъжи.

Деймиън сам трябваше да реши дали да ѝ вярва, или не. Тя много добре знаеше колко мъчително е да живееш ден след ден в несигурност и недоверие.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Притаен в нишата на един прозорец, Деймиън наблюдаваше вратата на библиотеката, докато Алекса я отвори и тръгна надолу по коридора. Поуспокои се, като я видя да се качва по стълбите към елегантния им апартамент, далеч от любопитните очи и хапливите езици.

Чувстваше се странно разстроен от случилото се. Рядко губеше самообладание, но с Алекса не му бе за пръв път. Той се бе вбесил, когато не я откри тази вечер сред гостите. А после и когато я завари с...

Жул Сен Оуен трябваше да се радва, че бе още сред живите.

Деймиън въздъхна и излезе на терасата. Тя нямаше връзка със Сен Оуен, или поне той не бе неин любовник. Разбрал го бе в момента, когато я целуна, и бе напълно сигурен, когато свършиха да се любят.

И наистина, Алекса никога не му бе давала повод да се съмнява в нейната вярност. Не тя, а той бе виновен за случилото се.

По дяволите. Колко отвратително бе объркал нещата между тях! Трябваше да й вярва, но му бе трудно. Баща му вярваше на майка му, но тя го бе измамила. Деймиън също й бе повярвал, но тя го изостави. Преди искаше да вярва на баба си, след като го бяха изпратили при нея във Франция. Но Ракел и Симоне си приличаха. Каквато майката, такава и дъщерята. Тя се отнасяше с него по-скоро като със слуга, отколкото към внук. Никога не бе доволна и за най-малкото нещо грабваше брезовата пръчка. По дяволите, той я бе намразил. Ако не беше Фийлдхърст, сигурно нямаше да се върне.

Деймиън извади една тънка пура, ухапа я, наведе се към един от фенерите, осветяващи алеята в градината, и дръпна силно.

Тогава Фийлдхърст бе единственото му спасение, помисли си той и изпусна облаче дим към небето. Спомни си първата им среща на петнадесетия му рожден ден в една подобна нощ в „Уейтли“, имението на втория му баща близо до Хампстед Хийт.

Фийлдхърст бе стар познат на лорд Таунсенд. Майорът бе смел и сериозен мъж, изцяло отдаден на страната си. С безкомпромисната си преданост и непоколебимата си решителност той напомняше на Деймиън за баща му и момчето го хареса още от самото начало.

За негова изненада Фийлдхърст също го хареса. На другия ден отидоха заедно на лов и се върнаха с по една тлъста яребица. Майорът, какъвто чин имаше тогава Антъни Фийлдхърст, му подхвърли идеята да им предава информация. Отначало не ставаше дума за нещо сериозно. Деймиън просто трябваше да държи очите си отворени, докато бе във Франция, и после да му докладва, ако бе чул нещо интересно.

Това бе през 1794 година. Годината, в която бе наблюдавал последните стъпки на Робеспьер и Сен Жуст към гилотината. Последваха ги още близо дузина, сред които Дантон и Демолен. Баба му бе настояла той да присъства на всичките екзекуции. Първия път Деймиън се измъкна от събралото се множество и се скри в храстите. Тогава тя му се изсмя и го нарече „страхливец“. При следващите зрелища той успя да се овладее, но гледката завинаги се запечата в съзнанието му.

Това го подтикна да предложи услугите си на Фийлдхърст, когато навърши 21 години. Това бе годината, в която Наполеон нахлу в Сирия, годината, в която малкият корсиканец разби турците при Абу кир.

През цялото това време Деймиън непрестанно се преструваше на предан поданик на императора и успя да завърже доста контакти в Париж. Това не бе особено трудно, тъй като вторият съпруг на Симоне заемаше доста отговорен пост в правителството. През същата тази година той сключи сделка с генерал Моро — да продава на французите тайните на англичаните.

Само че тайните, които им продаваше, идваха директно от английския министър на отбраната и бяха използвани, за да ги заблудят. Фийлдхърст, вече полковник, Уилям Пит и лично крал Джордж бяха единствените посветени. Пит бе вече мъртъв, кралят се държеше странно недискретно и единствената му връзка сега оставаше генерал Фийлдхърст.

Деймиън се облегна на стената на терасата и се загледа към градината. Той си представи как Алекса стоеше в другия ѝ край,

тъмната ѝ бакърена коса отразяваше светлината на фенерите и красивите ѝ зелени очи го наблюдаваха.

Не трябваше да се жени за нея. Тази мисъл го бе спохождала хиляди пъти. Въпреки това не съжаляваше за дните, които бяха прекарвали заедно, и ако не беше заради опасността, на която неволно я бе изложил, никога не би я пуснал да си върви.

Деймиън не се прибра в стаята. От една страна, Алекса бе довольна, но от друга, не преставаше да се тревожи. Чудеше се къде ли бе отишъл.

И с кого ли беше в този миг?

Тя не бе толкова наивна, че да не забележи огнените погледи, които му хвърляха някои дами. Сега обаче, след като се бяха любили, след като я бе обладал по толкова интимен начин, той не се нуждаеше от жена. Лицето ѝ пламна при спомена за изживяното, но не бе уверена в предположенията си.

На сутринта Алекса стана и отиде до високия прозорец, дръпна дантеленото перде и погледна към поляните отвъд замъка. Съпругът ѝ нямаше да се върне преди мрак. Повечето мъже бяха излезли на лов и Деймиън бе сред тях. Така може би беше по-добре. Сега тя имаше достатъчно време, за да подреди мислите и чувствата си и да реши какво да прави.

Освен това пред нея се разкриваше възможност да разучи замъка и да обърне внимание на гостите. Кой знае какви тайни можеха да ѝ разкрият?

Денят мина по-бързо, отколкото бе очаквала. Останалите жени се държаха учтиво с нея, макар и малко хладно. Съпругата на генерала също ѝ отдели нужното внимание. Като се изключеше Деймиън и недоверието, което тлееше между тях, следобедът премина доста приятно и един час преди да се мръкне тя попадна на нещо интересно.

Алекса откри, че кабинетът на генерала се намираше в западното крило. Вратата бе открената, но тя не посмя да влезе, защото наоколо имаше много хора. Все пак успя да зърне масивното писалище от палисандрово дърво, по което бяха разпръснати разни документи. Тя бе виждала подобно бюро и преди в кабинета на Рейни в „Стоунлей“. Когато беше малка, баща ѝ ѝ бе показал тайното му отделение. Имало

само още две-три такива бюра, й бе казал той, правени по поръчка във Франция от големия майстор на мебели Фарие.

Писалището изглеждаше почти същото като на брат й. Рейни държеше най-ценните си книжа в тайника.

Какво ли пазеше там генералът?

Докато се приготвяше за вечеря и за шумното представление, което домакините бяха предвидили, тя реши, че си заслужава да хвърли един поглед. Деймиън най-сетне се бе прибрал и се обличаше в съседната стая.

Почти не говореше и изглеждаше странно покорен. Може би се разкайваше за случилото се, но със съпруг, който рядко споделяше мислите си, не можеше да бъде сигурна.

Тя го чу да идва и се обърна. Той стоеше на прага в безупречния си гълъбовосив фрак. Неприлично прилепналите му бричове й напомниха за мъжките му атрибути и усети топлина в корема си.

— Готова ли си? — попита той, като я изгледа с одобрение. — Изглеждаш чудесно. Както винаги?

Алекса пристъпи и го хвана подръка.

— Благодаря.

— За снощи, — рече той неочаквано — съжалявам за случилото се. Съжалявам за много неща. Не биваше да губя самообладание.

Тя повдигна очи към лицето му и сърцето й се разтуптя.

— А защо го направи?

За момент Деймиън остана безмълвен.

— Ревнувах те — каза той с престорено нехайство, но руменина изби по шията му точно над вратовръзката. Тя никога не го бе виждала в такова състояние. — Сен Оуен е красив мъж и очевидно е хлътнал по теб.

Тя на свой ред се престори, че нехае за чувствата му.

— Вече ти казах. Сен Оуен не значи нищо за мен.

— Ами аз? — дълбоките му сини очи потърсиха лицето й. — Какво означавам аз за теб, Алекса?

Тя нервно облиза устни. Всичко и нищо. Нищо, защото това бе, което можеше да си позволи да изпитва към него. Но истината бе друга.

— Ти... ти си мой съпруг.

Деймиън кимна и отново се затвори в себе си, но тя все пак забеляза огорчението му.

— Време е да вървим при останалите — завърши той.

— Да.

Мили Боже, какво очакваше от нея? Каквото и да бе, не можеше да му го даде сега.

По време на вечеря те се държаха побъркващо любезно, постоянно се усмихваха и разговаряха с всеки. Как успяваше да ѝ каже толкова много с очите си и толкова малко с думи? Как можеше погледът му да говори едно, а постъпките му да изразяват друго?

Алекса едва се сдържаше да не скочи от масата и да не избяга от стаята. Искаше да щракне с пръсти и да се окаже отново в Англия. Искаше да плесне с ръце и да се върне назад във времето, преди да го срещне, преди смъртта на Питър, преди дългите месеци на угризения и самообвинения. Искаше отново да бъде онова безгрижно, невинно, глупавичко и замечтано момиче.

„Просто си уморена — каза си тя. — Толкова време живееш с лъжи и интриги, че не знаеш накъде да тръгнеш.“ Но Алекса знаеше какво трябва да направи.

След няколко часа ѝ се отдаде реална възможност. Деймиън се бе оттеглил заедно с генерала и останалите мъже, докато тя си бърбеше с няколко жени. Най-сетне успя да се измъкне незабелязано. Прибра полите на златистата си рокля, заобиколи тоалетната и се отправи към западното крило. Наоколо нямаше никой. Тук-там се мяркаше някой любезен слуга, но коридорът пред генералския кабинет бе напълно пуст.

Алекса се притаи в сянката. Сърцето ѝ биеше лудо. Внимателно отвори вратата и надникна вътре. След като се увери, че стаята беше пуста, тя се шмугна и затвори вратата след себе си.

Кабинетът тънеше в мрак. С неуверена походка най-сетне се добра до другия край на стаята. Кръвта ѝ нахлу в главата и слепоочията ѝ забучаха от страх. Мили Боже, ако я хванеха тук...

С треперещи ръце тя леко разтвори тежките завеси зад бюрото, за да проникне малко лунна светлина. Внимателно премести масилницата и попивателната и започна да прелиства документите. Нямаше нищо интересно, повечето бяха поръчки за доставки. Алекса бръкна под писалището и потърси малкото дървено лостче, което

освобождаваше вратичката на тайника. Не го намери там, където очакваше. Опипа малко вдясно и вляво, като непрекъснато се ослушваше. Струваше й се, че сърцето й щеше да се пръсне. Тъкмо мислеше да се откаже, но в същия миг пръстите й попаднаха на малка издатина върху гладката дървена повърхност.

Алекса се усмихна победоносно. Писалището бе по-умело направено от това на брат й. Лостчето бе така добре прикрито, че бе почти невъзможно да се открие. Тя го дръпна леко и чу освобождаването на медното резе. Измъкна ръката си и издърпа средното чекмедже. Пръстите й леко се плъзнаха и натиснаха задния му край. Тайникът безшумно се отвори. Тя бръкна вътре. Стените му бяха гладки и създаваха впечатление, че е празен. В следния миг пръстите й напипаха някакъв, доста дълъг и дебел свитък. Бързо го измъкна и го разгъна на бюрото.

Всевишни Боже! Тя започна да разлиства страниците като обезумяла, но в следния миг вратата се отвори.

— Деймиън... — тя замръзна на място.

Той затвори вратата безшумно зад себе си. Ръцете й се разтрепериха, докато го гледаше как се приближава с големи крачки към нея. Луната осветяваше свирепото изражение на лицето му.

— Ах, ти глупачке! — изрева той.

Съпругът й заобиколи бюрото и грабна плановете. Зад гърба му вратата отново се отвори, чуха се тежки стъпки и лампата светна. Деймиън стовари ръката си върху лицето й и Алекса се свлече с писък.

— Какво, по дяволите, мислиш, че правиш? — извика той и се надвеси над нея. Тялото му трепереше от напрежение, а ръцете му бяха свити в юмруци. Той се обърна към приближаващия генерал и му подаде свитъка.

— Съжалявам, генерал Моро. Не знам какво да кажа. Един слуга ми каза, че е тук. Когато влязох, я заварих да рови в книжата ви. — Деймиън въздъхна и поклати отчаяно глава. — И двамата знаем, че съпругата ми е истински патриот. За съжаление тя е предана на нашите врагове.

Генералът взе скиците, докато Алекса се изправяше неуверено на крака.

— Да, изглежда, сте прав — рече строго той и поглади къдравите си бакенбарди. — Изглежда, отново сме я подценили.

Той изгледа сурово Алекса, която вирна глава, макар вътрешно да трепереше от страх. Бузите ѝ горяха, сълзи напиреха в очите ѝ, но най-силно я болеше сърцето.

— Вие сте много смела, моя красива англичанке, — каза генералът — но безразсъдна. Какво да правя с вас?

Мили Боже, какво ли щеше да направи? Деймиън продължаваше да стои непроницаем. Единственото, което успя да види в погледа му, бе гняв. Той не каза нищо в нейна защита и Алекса се запита дали не се страхуваше за собствената си участ.

— Кажете ми, приятелю, — обърна се към него генералът — вашата малка, красива женичка все още ли ви доставя удоволствие?

Деймиън повдигна едната си вежда. Погледна я и крайчецът на устата му се изви в ехидна усмивка.

— Погледнете я, генерале. Виждали ли сте някога по-сладко изкушение? Уверявам ви, че тя може да бъде безочлива, своенравна и безразсъдна — истинско предизвикателство за мъжа — ръката му погали гръдта ѝ, — но тя е направо огън в леглото. Месеци няма да стигнат на човек да ѝ се насити.

Генералът се изкиска злобно и пронизително, а в очите му се четеше заповед.

— Това едва ли ще повдигне френския боен дух, ако се окажем в ръцете на една малка англичанка. Засега нетактичното поведение на жена ви ще си остане между нас. Предлагам ви обаче да я държите по-изкъсо.

— Разчитайте на мен, сир. — Деймиън сграбчи ръката ѝ и я дръпна към себе си. — Още довечера започвам — каза грубо той. — С ваше позволение, генерал Моро, бих искал да се върна в Париж — той се усмихна иронично. — Трябва да дам няколко урока на съпругата ми по прилично поведение. Следващия път, когато я видите, тя ще бъде най-учтивата и благоприлична млада дама на света.

Алекса потрепери при тези думи.

— Постарайте се да е така.

Виктор Лафон видя как Деймиън Фелън издърпа жена си от стаята. Лицето на майора беше каменно. Жена му изглеждаше горда и непреклонна, както в онази мъглива утрин, когато Виктор я бе измъкнал от малката си платноходка на брега близо до Булон. Добре си

спомняше онзи ден, защото колкото и силно да я презираше заради предателството ѝ, не можеше да не се възхити на смелостта ѝ.

Какво ли бе направила сега?

Той почука на вратата на генералския кабинет и дрезгав глас му каза да влезе.

— Полковник Лафон, — рече генералът, който пушеше пура, седнал зад бюрото си — влезте.

— Видях майор Фелън да напуска кабинета ви. Изглеждаше доста сърдит на жена си.

Генералът го погледна навъсено.

— Малката красива англичанка може да се окаже непоносимо бремене за майора. Намерихме я да рови в бюрото ми.

— Господи! — възкликна Виктор.

— Точно така, приятелю. Трябва да я държим под око, нали така?

— Мисля, че се отнася и за двамата.

Моро кимна.

— Вие сте се погрижили за това, нали?

— Още от мига, когато майоршата пристигна.

— Много добре — въздъхна Моро, той се втренчи в пурата си и продължи да наблюдава гъстия дим, който се виеше към тавана. — Тъжно нещо е войната... но най-тъжно е когато не знаеш кои са ти врагове.

Виктор погледна към вратата.

— Ако майорът се окаже един от тях, въпрос на време е да го разкрием. Жена му ще го издаде или собствената му загриженост за нея, а може и двете. При такава неприятна развръзка, уверявам ви, че нашите хора ще разберат.

— Вие сте свестен човек, Виктор. Да се надяваме, че майор Фелън храни поне половината от вашата преданост.

Едновременно невъзмутима и уплашена, Алекса се остави съпругът ѝ да я завлече до луксозния им апартамент на горния етаж. Той не промълви нито дума, след като нареди на прислужницата да събере багажа им, нито по-късно, когато я поведе надолу по стълбите.

Веднъж напуснали замъка, яростта му сякаш поутихна. По време на пътуването той се поуспокои. Опря глава на кожената облегалка, но

лицето му остана в сянка.

Алекса се чувстваше все по-зле с всеки изминат час. Документите, които откри, не бяха просто важни. Те имаха съдбоносно значение, но не успя да ги вземе.

Мисията ѝ се провали, но имаше нещо друго, по-страшно. Откакто се помнеше, никой не ѝ бе посягал. А може би баща ѝ и Рейни е трябвало да го правят, когато бе малко момиче. Тогава тя бе своеволна, разглезена и винаги се налагаше, но те твърде много я обичаха, за да ѝ посегнат, затова просто ѝ угаждаха. За разлика от мъжа, който сега бе неин съпруг.

Бузата ѝ още пареше от плесницата му. Сърцето ѝ се свиваше при мисълта за яростния му поглед и за неясното ѝ бъдеще. Тя се опита да отблъсне от съзнанието си момента, в който той се надвеси над нея и я обиди, като че ли бе една от проститутките му. Очите ѝ се наляха със сълзи. Алекса се опита да ги спре, но те се процедиха през миглите ѝ и се спуснаха към брадичката ѝ.

Когато отново погледна съпруга си, той се наведе към нея и неспокойните му очи проследиха малките капчици по лицето ѝ. Треперещата му ръка погали посинялата ѝ буза и леко повдигна брадичката ѝ.

— Съжалявам — каза Деймиън плахо. — За Бога, не исках да те нараня. Опитах се да отслабя удара си, но трябваше да изглежда истински... трябваше да ги убедя. Ако имаше друг начин...

Алекса усети потрепването на пръстите му. Погледът му остана впит в нейния.

— Никога не съм удрял жена. А ето, че точно ти си първата... — той замълча, но болката на лицето му бе недвусмислена. — За първи път в живота ми сякаш не можех да мисля. Знаех, че са по петите ми. По дяволите, никога не съм бил толкова уплашен.

Алекса примигна учудено, като си повтаряше, че сигурно не го бе разбрала правилно.

— Уплашен? За мен или за теб?

Сърцето ѝ се късаше, като го гледаше, и сълзите ѝ продължаваха да текат.

— За двама ни! За Бога, Алекса, в тази държава шпионите ги разстрелват! По дяволите, какво бе намислила? Как можа да поемеш такъв риск?

— Да не искаш да кажеш, че онова, което се случи, бе... номер? Че си се преструвал?

— Разбира се. Трябваше да измисля нещо. Трябваше да ги убедя, че съм верен на каузата им.

— Но как... как са разбрали, че съм там?

— Един от прислужниците те видял да влизаш в кабинета и отишъл да потърси Моро. Имахме късмет, че попадна на мен — той погледна укорително сълзите по измъченото й лице. — Не си помислила, че аз... Не може да си повярвала, че... Кажи ми, нали не вярваш, че съм искал да те нараня?

Алекса само поклати глава.

— Не трябва да се преструваш повече. Всичко знам. Чух разговора ти с Моро онзи ден в кабинета. Знам, че всичките ти приказки за вяност към Англия са лъжи, изречени, за да ме укротиш... и да ме върнеш в леглото си.

Настъпи мъчителна тишина.

— Дявол го взел!

Тя прехапа устни.

— Опитвах се да те предпазя — изсумтя Деймиън. — Опитвах се да предпазя и двамата ни.

— Затова ли ме излъга за онези двамата, а? Защо просто не ми каза за какво са идвали?

— Не исках да те тревожа.

— Отново лъжеш. Откакто сме заедно, само това правиш.

— Не лъжа, по дяволите! Опитвам се да спася живота ни!

— Стига! — Алекса запуши ушите си. Вълни от мъка и ярост я обливаха една след друга. — Не мога повече. Просто не мога.

Тя усети как се хвърли в прегръдките му. Деймиън също трепереше.

— Трябва да те изпратя у дома... трябва да намеря начин... — прошепна той.

— Кажи ми истината — помоли го тя. — Признай поне веднъж, че си ме лъгал през цялото време. Признай, че работиш за французите, че онова, което се случи в кабинета, бе самата истина.

Той я притисна още по-силно.

— Трябваше да ги уверя. Не исках да те удрям. Опитвах се да те защитя. Обичам те, по дяволите...

Деймиън застина. Тя вдигна невярваща смаяния си поглед към него.

— Какво... каза?

Никога не бе усещал толкова различни чувства да бушуват в него — болезнено разкаяние и страстен копнеж. Думите се изтръгнаха от гърдите му с въздишка.

— Казах, че те обичам. Не исках да го казвам, но е истина. Това искаше да чуеш, нали?

Алекса затвори очи. Усещаше как последните й сили я напускаха. Силните му ръце бяха единствената й опора.

— Не исках да те нараня, — повтори той и още по-силно я притисна към себе си — просто не можах да измисля нищо друго.

Искаше да му вярва. Господи, смили се над нея. Повече от всичко на този свят искаше да я обича. Тя се отпусна на рамото му и заплака. Ръцете му обхванаха гърба ѝ и нежно я галеха. После той извади фибите от косата ѝ и прокара дългите си пръсти през нея.

— Не плачи, скъпа. Моля те, не плачи — крайчецът на устната му се повдигна. — Не го заслужавам.

Алекса положи всички усилия да се овладее. Той наклони леко главата ѝ назад и я целуна.

— Казвам ти самата истина. Трябваше да ти кажа за тези господа, но не исках да те тревожа. Знам що за човек съм. Знам колко трудно ти е било. Само ако можеше да надникнеш в сърцето ми!

Алекса затвори очи и сълзите отново се стекоха по бузите ѝ. Тя поклати безпомощно глава.

— Не знам... — изхлипа тя. — Не знам, Деймиън. Не знам на какво да вярвам вече. Никога не съм била толкова объркана.

— Какво да направя, за да те убедя?

Тя взе кърпичката от ръката му и избърса очите си. Наистина ли мислеше онова, което ѝ каза? Наистина ли можеше да я обича? Мили Боже, как искаше всичко да е вярно.

— Ще трябва да ми разкажеш всичко, да ми обясниш подробностите от самото начало.

Деймиън погледна през прозореца. Пътуваха по Сена и наоколо нямаше много хора. Той бе благодарен на Клод-Луи, задето бе подбрал лично кочияша. Почука на стената и му нареди да спре. После скочи на калдъръма и помогна на Алекса да слезе. Задържа я за миг и усети по

лицето си гъстата ѝ мека коса. Видът на посинялата ѝ буза отново го прониза като стрела.

Той я поведе по пътеката покрай реката. През тънката пелена от облаци луната се показваше като медна монета и лъчите ѝ оставяха бледа следа по водата.

— Не знам откъде да започна — каза най-сетне той и се спря до една малка пейка. — Отдавна се занимавам с това, Алекса. Откакто се помня. И ме бива, наистина ме бива в тази работа. До такава степен, че съм се сраснал с ролите, които играя.

Деймиън ѝ разказа за баба си, която бе намразил, за майор Фийлдхърст, който му бе станал приятел, и как двамата бяха измислили този план за събиране на информация. Спомените нахлуха в съзнанието му и той поклати глава.

— Антъни бе много потаен, но и невероятно смел. „Ти си само едно дете. Няма да се усъмнят в теб — ми каза той — но не си дете, нали, Деймиън?“ „Не — отвърнах аз — отдавна не съм.“

Нещо проблесна в очите ѝ. Деймиън се надяваше, че не бе съжаление.

— Значи, всеки път, когато си идвал във Франция, ти си събирал информация?

— Да. Отначало носех някоя и друга клюка, но постепенно контактите ми се умножиха, вече познавах доста влиятелни хора. Те бяха свикнали с присъствието ми и бяха сигурни в предаността ми на французин. Затова и приеха предложението, което им направих, когато станах на 21.

— Какво предложение?

— Да им продавам тайни на англичаните. Това задоволи чувството им за справедливост. Все пак, като представител на английската аристокрация, желях да им предавам информация. Е, разбира се, на съответната цена. Всичко стана, както го бяхме планирали с Фийлдхърст.

Деймиън подробно ѝ разясни цялата конспирация. Как информацията, която им носел, била всъщност дезинформация, замислена да ги подведе.

— Какви документи бе взел, когато Беуик те арестува?

Всъщност тя изобщо не го слушаше. Мислите ѝ постоянно я връщаха към мига, в който ѝ бе казал, че я обича.

— Лъжливи сведения за придвижването на английските войски. Е, те звучаха доста правдоподобно, за да им повярват, но щяха да ги пратят в обратна посока.

— Кой е казал на генерал Моро за разговора ни в кабинета онази вечер? Кой ни шпионира?

— Всеки един от слугите, с изключение на Клод-Луи и Мари-Клер. Къщата е истински лабиринт от скривалища и тайни коридори. Затова бях толкова внимателен.

Погледът ѝ остана на лицето му.

— Защо? Защо го правиш?

Той сви рамене, смутен от един толкова личен въпрос.

— Има много причини. Заради парите. Заради тръпката. А може би защото го мога.

В началото го правеше заради баща си, защото баща му би се гордял, ако научеше. С годините започна да го прави за себе си, защото се чувстваше полезен и помагаше да се прекрати войната. Но това бяха твърде интимни чувства, за да ги сподели дори с Алекса.

— Има ли още нещо, което би искала да знаеш?

— Защо Фийлдхърст не те измъкна от затвора?

— Защото онзи кучи син Беуик не ми позволи да се срещна с него. Когато всичко свърши, заклевам се, ще му откъсна главата на този мръсник!

Алекса се извърна към него и се запита дали вината прозираше в очите ѝ.

— Онази нощ в замъка... не исках да те нараня. Само исках да измъкна книгата от ръцете ти. Бях ужасена от онова, което мислех, че съдържаха. Не разсъждавах трезво. Бях ядосана, объркана и обидена. И отчаяно влюбена. Когато те видях на брега... когато осъзнах, че можеха да те убият... — Тя замълча и очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

Деймиън се наведе и я целуна по челото.

— Сторила си онова, което си смятала за правилно. В известен смисъл бях горд с теб.

— О, Деймиън!

Тя се отпусна в прегръдките му, докато ума ѝ трескаво прехвърляше казаното от него. Звучеше логично, но човек с неговите заложби не би се издал по никакъв начин.

— Вярваш ли ми сега?

Той бе опрял бузата си до нейната и тя усещаше боцкането на брадата му.

— Вярвам ти.

Как само искаше да му вярва. А защо не? Вече нямаше за какво да я лъже. Той страстно я притисна.

— Ще те върна у дома. Обещавам ти. Но и ти трябва да ми обещаеш, че повече няма да вършиш глупости.

Алекса се замисли над думите му.

— Видях какво имаше в тези документи, Деймиън. Трябва да се върнем и да ги вземем.

— Исусе Христе!

— Знаеш ли какво бе това? Скици на кораби, задвижвани с пара — цял френски флот. Представяш ли си какво означава това? Разбираш ли колко са важни?

Това бяха най-ценните документи, на които се бе натъквал през всичките тези петнадесет години.

— Разбирам.

— Миналата година видях фургон, задвижван с пара. Вървеше по някакъв специален път.

— Да, спомням си. Казваше се „Хвани ме, ако можеш“. Някой си Тревитик го бе направил. Четох за него в „Хроникъл“.

— Може да задвижва и кораби, Деймиън. Трябва да се върнем и да вземем онези скици.

— Не трябва да правим нищо. Ти няма да се забъркваш в това. Отиваш си вкъщи.

— Не и без скиците. — Алекса стисна устни и зелени пламъци блеснаха в очите й.

— По дяволите, Алекса. Няма да ти позволя да рискуваш.

— Как можем да се върнем? — попита тя, сякаш не го бе чула.

— Не трябва да се връщаме.

— Защо не?

Деймиън въздъхна с досада.

— Защото генералът вече ги е преместил и...

— И какво? Хайде, продължавай! Моля те, поне веднъж бъди искрен!

— И защото има по-лесен начин да се сдобием с тях.

— Как?

Погледът му се плъзна над реката. Една малка лодка пореше водата и оставяше след себе си вълни от лунна светлина.

— Мога да ги взема от човека, който ги е начертал.

— Откъде знаеш кой е той?

— В единия ъгъл имаше знак.

— Да, спомням си. Кръгче с два триъгълника, като платна.

— Знам чий е този знак.

— Чий?

— На един човек на име Салие. Той проектира кораби. Най-вероятно пази един екземпляр от чертежите при себе си.

— Обзалагам се, че оттам ще разберам кога ще бъдат завършени корабите. Мислиш ли, че ще пише къде ги правят? В кои корабостроителници?

— Сигурно.

— Тогава трябва да ги вземем. Трябва да попречим тези кораби да бъдат пуснати във вода. Ако вече са построени достатъчно от тях, Наполеон може да прекоси Ламанша, когато си поиска. Повече няма да се нуждае от попътен вятър. Може да използва прикритието на мъглата и да слезе, където си пожелае, и няма да можем да го спрем.

Деймиън я погледна строго.

— Знам.

Напред по пътеката имаше някакви хора. Той се обърна и я поведе обратно към каретата. И двамата мълчаха. Когато конете се появиха пред тях, Алекса спря и се обърна.

— Наистина ли мислеше онова, което ми каза? — попита тя тихо, с очи, впити в неговите. — Преди... когато бяхме в каретата?

— Наистина. За човек като мен не е лесно да изрече подобни думи. Обичам те, Алекса. И то от доста време.

Искаше да му каже, че и тя го обича, но продължаваше да го вижда в кабинета на генерала — студен, жесток и побеснял. Бузата ѝ още я болеше от плесницата. Очите ѝ още пареха от сълзите и думите ѝ бяха заседнали в гърлото ѝ. Деймиън се наведе и я целуна.

Върнаха се мълчаливо до каретата и той ѝ помогна да се качи.

— Ще се радвам да се приберам у дома — рече тя, все още неуверена в чувствата си.

— Да... — съгласи се той с тревожен израз на лице то.

Тя все още не можеше да разгадае мислите му. Затова продължаваше да се моли, че когато казваше „у дома“, мислеше за Англия.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

„Само ако можеше да надникнеш в сърцето ми.“ Думите продължаваха да кънтят в ушите ѝ, а изтерзаното му лице постоянно се мяркаше пред очите ѝ. Алекса бе благодарна, че тази вечер Деймиън не дойде при нея. Толкова много неща се бяха случили. Струваше ѝ се, че бе потънала сред шеметен водовъртеж от чувства, страхове и съмнения.

Деймиън явно бе разбрал състоянието ѝ, защото я остави да спи до късно на следващия ден. Когато най-сетне се облече и слезе долу, тя не го намери.

— Той е под навеса за каретите — осведоми я Клод-Луи — и помага на сина ми да нахрани папагала си.

Еlegantният светлокос слуга на Деймиън стоеше до един прозорец, с поглед към градината. Деймиън ѝ бе казал, че преди революцията семейство Арно били аристократи. Вродената изтънченост и интелигентност у Клод-Луи говореха, че във вените му течеше благородническа кръв.

— Съпругът ми е много близък със сина ви, нали?

— Това изненадва ли ви?

— Донякъде.

— Вашият съпруг е корав човек, но само външно. Изглежда, самият той не го разбира.

— Много бързо е пораснал. Мисля, че това е причината. Хората винаги очакват нещо повече от това, което е.

— Или той наистина е нещо повече, отколкото се мисли.

Тя се замисли над думите му и се отправи към задната част на къщата. Съпругът ѝ имаше толкова много и различни лица, които едновременно я привличаха и плашеха.

Алекса излезе през френските прозорци, водещи към градината, и тръгна по пътеката към навеса. Вътре беше студено и се носеше миризма на старо дърво, боя и грес. Високо над главата ѝ два гълъба се ухажваха, пърхаха с криле и гукаха.

Тя тръгна към една малка стая, от която долитаха гласове. В същия миг малкият Жан-Пол се втурна към нея.

— Добър ден, мадам Фелън — поздрави момчето, грейнало от щастие. — Надявахме се, че ще дойдете.

— Нима? — Алекса премести погледа си от дребното тъмнокосо дете към стройния си, красив съпруг.

— Да, — потвърди Деймиън — надявахме се, че ще дойдеш при нас.

Дълбоките му непроницаеми сини очи сякаш проникваха в мислите й.

— Преди се чудех дали харесваш децата — каза тя нежно. — Очевидно е така.

— Не харесвам децата, или поне не всички. Жан-Пол е... нещо друго.

Алекса се усмихна. Тя също не харесваше децата като цяло, но Жан-Пол й допадаше. Освен това искаше да има свое собствено дете. Детето на Деймиън.

— Да, той наистина е по-различен — каза тя и се наведе към хлапето. — Деймиън е голям късметлия, че има приятел като теб.

— А, не, мадам. Аз съм късметлията. Ако не беше мосю Деймиън, изобщо нямаше да ме има.

Тя погледна въпросително мъжа си, но той само сви рамене.

— Срегнахме се в деня на злополуката. Ако бях по-бърз, Жан-Пол нямаше да пострада така.

Алекса отново погледна момчето и се почувства неловко. Често се чудеше какво бе сполетяло детето, но никога не й бе минавало през ум, че Деймиън имаше нещо общо с това.

— Вярно ли е, Жан-Пол? Деймиън е бил там, когато си пострадал, така ли?

Той кимна утвърдително.

— В тоя ден войниците маршируваха по улиците. Бяха безброй. Изглеждаха величествени в пъстрите си униформи, с всичките си блестящи медали. Върволицата от коне и каруци бе толкова дълга, че не й се виждаше краят. Ние с мама гледахме отстрани, когато покрай нас мина едно оръдие. Единият от конете се уплаши. Спомням си, че мама изпищя, а после мосю Деймиън се затича към мен... друго не помня... само, че кракът ме болеше и плачех.

— Жан-Пол е бил ударен от каруца, така ли? — попита тя Деймиън и дъхът ѝ спря при мисълта за случилото се.

Съпругът ѝ поклати отрицателно глава.

— Това бе артилерийски впряг. Някой гръмна с пистолет и животните подскочиха. Когато завиха зад улицата, каруцата се преобърна и едното оръдие се плъзна от леглото си заедно с няколко гюлета. Успях да спася Жан-Пол от връхлитащото оръдие, но едно от гюлетата смаза крачето му.

— О, Жан-Пол, сигурно е било ужасно!

Той сви рамене по начин, който ѝ напомни за Деймиън.

— Известно време ме боля, но сега почти съм го забравил.

— Така срещнах Клод-Луи — подхвърли Деймиън. — Той ми благодари, задето спасих сина му, и постепенно се сприятелихме. В крайна сметка двамата с Мари-Клер дойдоха да работят в дома ми.

— Мосю Деймиън ми спаси живота — заключи сериозно момчето.

— Значи имаме нещо общо, — каза Алекса и се усмихна — защото веднъж спаси и моя живот.

Деймиън се втрени в нея с преливащи от благодарност очи.

— Да, но аз бях този, който го постави в опасност. Хайде, дай на Шарлеман още една шепа зрънца и да отидем да ядем сладолед в парка. Обзалагам се, че мадам Фелън го иска също толкова много, колкото и ти.

Погледът му излъчваше топлина и тя усети как в нея нещо се разгоря.

— Да, мосю, — отвърна тя — много бих искала.

Имаше само един нерешен въпрос. Жул Сен Оуен.

Каквото и да се случеше между нея и Деймиън, Алекса бе готова да рискува. Но тя се чувстваше задължена на Жул и нямаше да направи нищо, с което да го постави в опасност.

Затова, когато Жан-Пол влетя в стаята ѝ, стиснал в юмручето си една малка бележка, смачкана и влажна от изпотената му длан, тя бързо я прочете.

— Откъде взе това? — попита тя.

— Даде ми го един рус мъж отвън, пред къщата. Той каза, че трябва да го дам само на вас.

Тя се усмихна, но сърцето ѝ биеше все по-силно.

— Правилно си постъпил, Жан-Пол. Благодаря ти. — Алекса приглади една немирна къдрица на челото му. — Бягай да играеш и кажи на майка ти, че ѝ благодаря за чая, който ми изпрати.

Обзе я безпокойство. Толкова много неща ѝ се струпаха на главата, толкова много въпроси оставаха без отговор.

— Кажи ѝ, че точно това исках.

Жан-Пол кимна и затътри изкривеното си краче надолу по коридора. Тя го проследи и сърцето ѝ се сви от жалост. Въпреки всичко той беше силно дете, умно и схватливо. Тя знаеше, че Жан-Пол щеше да се справи с живота.

Алекса седна и прочете отново писмото.

Съпругът ви има среща с генерал Моро утре, за да обсъдят новата му задача.

Значи Сен Оуен също имаше свои информатори в правителството. Мили Боже, в какъв свят живееха!

Ще ви чакам утре в 2,30 в „Кафе дьо Валоа“ на „Пале Роял“.

Както обикновено Деймиън изобщо не спомена за предстоящата си среща. Очакваше от нея да му вярва, но кога щеше да се научи той самият да ѝ вярва?

Следобед на другия ден той се приготи да излезе, точно както ѝ бе писал Жул. Застанала в големия салон, тя го видя как се насочи към вратата, облечен в униформата си с медни копчета.

— Излизаш ли? — попита вяло Алекса, но неговото недоверие я измъчваше.

— Имам среща с генерал Моро.

— Защо не ми каза?

— Защото не е важно — изражението му леко се изкриви и той я погледна предупредително. — А дори и да беше, това не те засяга.

Изведнъж Алекса се досети, че някой можеше да ги наблюдава. Тя необмислено го бе принудила да се държи така резервирано.

— Изпрати ме до каретата, — подкани я той — имам да ти кажа нещо важно.

Той взе острата си шапка с пера, пъкна я под мишница и отвори масивната врата.

— Както желаете — съгласи се тя.

Отвън пред къщата Деймиън спря и се обърна.

— Съжалявам, че трябваше да го направя. Отсега нататък ще ни наблюдават по-зорко от всякога.

— Разбирам. Не трябваше да настоявам.

— Не съм сигурен какво точно иска генералът. Ще ти кажа, като се върна.

— Пази се.

Той я целуна бързо, без страст.

— Няма да се бавя.

Алекса се надяваше, че ще успее да стигна навреме до „Кафе дьо Валоа“. Жул действаше безпогрешно. Застанала пред входа, тя проследи с поглед мъжа си. Той изглеждаше чудесно в гренадирската си униформа.

После тя се прибра, за да си вземе чантичката и чадъра за слънце.

Като внимаваше никой да не я види, че излиза, тя спря един кабриолет на ъгъла и се отправи към малкото кафене в една от сводестите галерии на „Пале Роял“.

Жул вече бе там.

— Радвам се да ви видя.

Облечен в тъмнокафяв фрак, той я отведе към един от павилионите в градината и поръча кафе и за двамата. Скоро го поднесоха с каничка мляко.

— Тревожех се за вас — започна той.

— Наистина? — тя се приведе напред. — Да не се е случило нещо?

Той поклати глава и вдигна нежната си ръка към синината на бузата й.

— Плъзнаха най-различни слухове за причините, поради които сте си тръгнали от замъка толкова бързо. Говореше се, че ви е ударил.

Алекса въздъхна.

— Това е дълга история, Жул, но не такава, каквато си мислят хората.

— Значи сте добре?

Доколко можеше да бъде откровена с него?

— Да, добре съм. Дойдох да ви кажа, че в крайна сметка няма да напусна Париж с вас.

— Боже мой, защо не?

— Съпругът ми се закле да ме върне у дома.

— Алекса...

— Така е. Бих ви обяснила, ако вярвах, че ще ме разберете. Страхувам се обаче, че бих го поставила в опасност.

Жул сложи ръката си на масата върху нейната.

— Чуйте ме добре. Ние сме приятели. Никога не бих направил нещо, с което да нараня вас или вашия съпруг.

Тя впери очи в красивото му лице. Златисторуси кичури докосваха откритото му гладко чело, а в очите му се четеше загриженост.

— Де да беше толкова просто. Но вие сте французин, а аз — англичанка. Не мога да съм сигурна, че целите ни съвпадат изцяло.

— Моята цел е да спра войната и да донеса мир на страната ми. Моята цел е да спра това клане и да спася живота на хиляди добри хора.

Алекса прехапа устни. Дали да не рискува? Тя му се бе доверила веднъж и той не я подведе. Той работеше с генерал Уилкокс, а Деймиън сигурно щеше да се нуждае от помощта му.

— Съпругът ми е патриот. Англичанин.

Жул се облегна на стола си.

— Значи отново ви е убедил.

— Той ми обясни всичко. Отговори на въпросите ми. Всичко се връзва.

— Съпругът ви е опитен в тези неща.

— Аз му вярвам.

— Защо?

— Защото няма причина да ме лъже и защото ме обича. Каза ми го в нощта, когато напуснахме замъка. Това е последното нещо, за което би излъгал.

— Сигурно — каза неочаквано Жул.

— Така ли мислите?

Той поклати глава.

— Видях го в библиотеката, нали си спомняте? Той бе заслепен от ревност. Очевидно изпитва дълбоки чувства към вас. Точно затова би ви излъгал.

Не се бе сетила за това. Това бе лудост. Жул със сигурност бъркаше.

— Има един генерал на име Фийлдхърст, който може да потвърди думите му. Чела съм за него по вестниците. Хората ви могат да се свържат с него и веднъж завинаги да се убедят, че Деймиън казва истината.

— След време, може би.

— Жул, попаднах на нещо много важно. Съпругът ми ще се погрижи да изпрати тази информация в Англия.

Той се наведе напред и лицето му внезапно доби напрегнато изражение.

— Ще помогне ли да се спре войната?

— Не мога да ви кажа със сигурност, но мога да ви уверя, че ако не предадем тази информация на англичаните, Наполеон ще нахлуе на острова. Знаете ли колко хиляди човешки живота ще струва това? Това ще бъде безмилостно клане и за двете страни. И за какво? За да стане това ефрейторче император на света?

— Грешите, Алекса. Последната му възможност за нападение пропадна при Трафалгар.

Великата морска битка, завършила с победа за англичаните и пълен разгром за френския флот.

— За съжаление не греша.

— Ами, ако грешите по отношение на него?

— Не греша. Фийлдхърст ще ви каже. Задействайте източниците си, за да научите истината.

— С колко време разполагаме, преди тази информация да стане ненужна?

Алекса преглътна с мъка. Всеки ден бе от съдбоносно значение. Освен това винаги съществуваше опасност да ги разкрият и да ги спрат.

— Не съм... сигурна.

— Лодката ще тръгне от Хавър след малко повече от седмица. За да я хванем, трябва да напуснем Париж не по-късно от 23-ти. Ако съпругът ви казва истината и вие двамата успеете дотогава да се измъкнете, това няма значение. Но ако нещо се провали и се нуждаете от помощта ми... или ако се сдобие с информацията и искате да сте сигурна, че ще стигне до Англия, аз съм насреща. Само трябва да се свържете с моя приятел в хотел „Марбьоф“. Казва се Бернар и можете да разчитате на него. Той знае как да ме намери и ще ви скрие на сигурно място, докато дойда да ви взема. — Жул стисна леко ръката ѝ. — Разбрахте ли, Алекса?

— Да — едва промълви тя, защото старите ѝ съмнения отново я нападнаха. Въпреки усилията да не мисли за това, краката ѝ се подкосиха. — Благодаря ви, Жул. Каквото и да се случи, винаги ще съм ви задължена.

Той поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Фелън никога няма да разбере какъв щастливец е!

— Не мога да повярвам!

Рейни Гарик, виконтът на Стоунлей, крачеше нервно напред-назад пред дивана в дневната на просторната си къща в Ямайка.

— Знаех си, че ще се случи нещо такова. Трябваше да застрелям този мерзавец!

— Успокой се, Рейни. Може да не е чак толкова страшно.

Джоселин измъкна писмото от стиснатите му пръсти и мълчаливо го прочете. То бе получено в Кингстън с последния кораб от Англия, а после пристигна в Махагоновата долина със седмичните доставки от града. Беше подписано от полковник Дъглас Беуик и бе пуснато на трети юли, два дни след отвличането на Алекса.

— Тук пише, че сестра ти е във Франция и че съпругът ѝ също е там.

— Съпругът ѝ? Да не говориш за онзи кучи син, за онзи френски предател, който се ожени за нея?

Рейни склочи ядосано вежди и лицето му се изкриви от напрежение.

— Сигурно има някаква грешка. Нали каза, че познаваш този Беуик? Мисля, че го нарече „подсмърчащ пъзльо“, а? Може би той

греши нещо за графа. За да се омъжи за него...

— Именно Алекса го е предала. Това е единственото умно нещо, което е направила, откакто го срещна.

— Не мисля, че трябва да го обвиняваме отсега. Онази сутрин, пред странноприемницата, той ѝ каза, че я обича. Дори и да е френски шпионин, щом я обича, ще се погрижи тя да е в безопасност.

— Ами ако не дава и пет пари за нея? Ако най-жестоко я е прелъстил и се е оженил заради парите ѝ? Какво ще стане с нея?

— Не бива да разсъждаваме така. Нека не правим прибързани изводи, преди да сме се върнали у дома. А дотогава има още няколко седмици.

— Ако този мръсник ѝ е направил нещо, ако само един косъм е паднал от главата ѝ, светът ще му се види тесен. Няма да го оставя жив.

Джоселин отпусна ръка върху силното рамо на мъжа си. Всеки един мускул трепереше от напрежение.

— Всичко ще се оправи, Рейни. Алекса ще е на сигурно място във Франция, докато се върнем. Веднага щом пристигнем, ще поговориш с твоя приятел генерал Стрикланд и ще уредите някаква размяна. Ще намериш начин да я върнеш у дома. Сигурна съм.

Рейни прокара пръсти през дългата черна коса на жена си. На слънчевата светлина, която влизаше през прозореца на спалнята им, тя блестеше като абанос и бе мека като коприна.

— Вечната оптимистка! Какво щях да правя без теб, скъпа моя.

— Всичко ще бъде наред с Алекса.

Той се усмихна, но не бе по-уверен отпреди. Алекса винаги действаше безразсъдно. След смъртта на младия лорд Питър тя се бе укротила за известно време, но това не бе истинската ѝ същност. Те мразеше французите заради смъртта на брат им Крис, заради мъченията, които Рейни бе преживял в един френски затвор.

Сега тя бе принудена да живее сред тях. Дали успяваше да се владее и да разсъждава трезво? Дали щеше да преживее възможните страдания?

Рейни се прокле, задето им бе позволил да се оженят, и отново се закани наум да прати онзи подлец Фелън в пъкъла.

Той постоянно отклоняваше предложенията ѝ.

— Какво чакаме? — продължаваше да пита Алекса. — Защо просто не влезем в кабинета и не вземем чертежите?

— Защото е твърде опасно. Трябва да изберем подходящо време.

Деймиън крачеше напред-назад по терасата и стъпките от ботушите му отекваха в градината. След онази нощ край Сена лицето му бе все така мрачно и неразгадаемо.

— Няма смисъл да чакаме повече. Нямаме никаква представа колко от тези кораби вече са построени. Те може вече да са пуснати във вода.

— Казах ти, че трябва да изчакаме. Всичко трябва да бъде внимателно обмислено и пътят ни за бягство да е осигурен. Не можем да си позволим никакви грешки.

— Но...

— Стига, Алекса. И, по дяволите, не повдигай повече тази тема. Не знаем кой може да ни чуе.

Тя знаеше, че е прав. Знаеше също, че и тя имаше право. Според нея Деймиън не бе напреднал кой знае колко в уреждането на тяхното заминаване. Дори и да беше, тя нямаше как да знае, защото съпругът ѝ не говореше за това.

Заради това Алекса не му каза за Сен Оуен. Жул бе нейният скрит коз в тази смъртоносна игра. Щом съмненията започнеха да я обземат, тя си спомняше за него и това ѝ вдъхваше надежда. Ако всичко пропаднеше, тя винаги можеше да се обърне към Жул.

Алекса прехапа устни. Какво би направил Жул, ако знаеше за плановете? Дали би ѝ помогнал да ги вземе? Той мразеше кръвопролитията точно колкото и тя. Той работеше с Уилкокс и Беуик и се опитваше да я върне у дома. Освен това Жул разполагаше с лодка, която щеше да отплава за Англия в края на следващата седмица.

Застанала пред прозореца в спалнята си, тя се колебаеше дали да каже на Деймиън за предложението на Сен Оуен. Когато узнаеше за него, те просто можеха да откраднат плановете и да отплават с лодката.

Имаше ли шанс да греши, а Жул, Беуик и Уилкокс да казват истината?

Деймиън никога нямаше да допусне скиците да напуснат Франция. Тази мисъл не ѝ даваше покой и я държеше будна до късно през нощта.

Той се държеше странно. След бягството им от замъка я бе изоставил напълно и умишлено странеше от нея. Алекса не знаеше какво си мисли той и дали не съжалява за изпуснатите думи. Не знаеше дали бе искрен, когато ѝ ги каза.

За човек като Деймиън явно не бе толкова трудно да каже „обичам те“. Все пак той бе актьор, хамелеон, човек с хиляди лица.

Имаше две възможности. Или да рискува всичко и да повери на съпруга си съдбата на родината си и собствения си живот, или да открие чертежите и да ги вземе. После щеше да ги предаде на Жул, който щеше да ги даде на генерал Уилкокс. Така със сигурност щяха да стигнат до Англия.

Жул можеше да ѝ помогне, ако... продължаваше да му се доверява.

Мили Боже, в крайна сметка всичко се свеждаше до доверието. Тя обичаше Деймиън, но горчивата истина бе, че още не му вярваше. Жул бе французин, но работеше за англичаните и от самото начало бе пряк и откровен с нея.

Каквото и решение да вземеше, най-напред трябваше да се добере до чертежите. Алекса се закле да го стори.

— Здравей, Жан-Пол — поздрави Деймиън и влезе в антрето. — Виждал ли си мадам Фелън?

— Да, мосю. Мадам излезе на разходка. Каза, че скоро ще се върне.

Скулите му потрепнаха. Не одобряваше самотните ѝ разходки. Дявол да го вземе, колко пъти трябваше да я предупреди. Трябваше да бъдат изключително внимателни. И най-малката грешка можеше да се окаже фатална.

Погледът му се премести от Жан-Пол към прозореца, с изглед към улицата. Навън група момчета риташа малка кожена топка по паважа. Нямаше и помен от Алекса, но когато отново се обърна към момчето, я видя да идва право към тях.

— Добро утро — провикна се тя. Лека усмивка играеше по устните ѝ.

— Чудех се къде си. Не биваше да излизаш сама. — След нощта край Сена той постоянно я отбягваше, но сега дъхът му секна при вида ѝ.

— Знам, но днес е толкова хубав ден.

Бузите ѝ се бяха зачервили от свежия въздух, а вятърът бе разрошил косата ѝ.

— Какво правихте вие двамата, докато ме нямаше?

Жан-Пол хвърли поглед към децата, които играеха навън.

— Гледах приятелите си. Мечтаех и аз да мога да играя с топката като тях.

— Ами защо не? — попита Алекса. — Майка ти не би имала нищо против.

Момчето само поклати глава.

— Те не ме искат. Казват, че не мога да играя с този изкривен крак.

Деймиън въздъхна.

— Децата могат да бъдат жестоки, Жан-Пол. Те не разбират, че с думите си могат да наранят някого.

— Не ме е грижа какво казват. Само искам да се науча да ритам топката като тях.

Алекса коленичи край него.

— Сигурно ще можеш. — Тя се наведе и огледа извитото му краче. — Какво мислиш, Деймиън? Жан-Пол е здрав и пъргав. Според мен има начин да се научи да рита.

Тя бе облечена в зелена муселинена рокля, която подчертаваше цвета на очите ѝ. Лицето ѝ излъчваше едновременно нежност и предпазливост. Нещо в душата му трепна и го обзеха угризения.

Защо ѝ бе казал, че я обича? Това бе глупаво, като се има предвид бъдещето, което ги очакваше. Макар и искрени, думите му я бяха направили по-бдителна. Деймиън стоеше надалеч от леглото ѝ и тя сякаш му бе благодарна. Искаше да разгадае мислите ѝ.

Той се вгледа в странно изкривеното краче на момчето. Тя бе права. Ако детето се научеше да го извърта, щеше да може да рита с външната страна на ходилото. Така той може би щеше да владее топката по-добре, отколкото с върха на обувката си.

— Да, сигурен съм, че ще можеш, Жан-Пол, ако има някой, който да ти показва.

— Ти можеш да ме научиш! — викна въодушевено момчето. — Знам, че можеш. А и аз съм схватлив ученик.

Алекса се разсмя и Деймиън усети тъпа болка в гърдите. Откога не я бе чувал да се смее? Твърде отдавна. Прекалено отдавна, по

дяволите. Тя бе млада и невинна и заслужаваше да се смее по-често. Тя не носеше белезите на войната.

Той се усмихна с усилие.

— Какво ще кажеш, Жан-Пол? Най-напред ще трябва да се преоблечеш, иначе майка ти ще се ядоса.

— Да, мосю. Както кажете. Веднага се връщам. Чакайте ме тук.

Детето се втурна по стълбите и те останаха сами. Алекса вдигна очи към него и той съзря в тях същата неувереност, която бе виждал и преди. В зелените дълбини бушуваха тревога и уплаха, но имаше и нежност, и още нещо, което не можеше да назове.

— Ти го направи невероятно щастлив — рече тихо тя.

„Ами ти, Алекса? Ще мога ли да те направя някога щастлива?“ Тези мисли останаха неизречени. Деймиън се боеше да чуе истината.

— Жан-Пол е добро момче — каза той с малко груб глас. Погледна я и кръвта му закипя от копнеж. Всеки миг, щом я зърнеше, му се приискваше да разкъса дрехите ѝ и да потъне в дълбините ѝ.

Той с мъка откъсна поглед от изящната извивка на гърдите ѝ и отново погледна през прозореца.

— Май и аз ще трябва да се преоблека. Струва ми се, че задачата ми изобщо не е лека, особено за човек, който не е ритал топка от години.

Тя само се усмихна и той излезе от стаята.

Алекса го проследи с поглед и сърцето ѝ се сви от мъка. Тя бе озадачена от хилядите объркани чувства, които преминаваха като сенки през лицето ѝ, и от нежността, с която я гледаше.

Болката се засили и сякаш запълзя нагоре по ледената стена, която ги разделяше. В замъка „Фелън“ тя бе успяла да разруши част от преградата и дори бе проникнала през желязната ризница, която го обгръщаше. После дойдоха французите и тя отиде при Беуик. От този момент Алекса го бе изгубила, но не можеше да го вини за това.

Все пак Деймиън бе дошъл да я измъкне от „Льо Монд“ и тя осъзна, че чувствата ѝ не се бяха променили.

И двамата изгаряха един за друг, но между тях зееше непреодолима пропаст — съмнението. В онази нощ край Сена той ѝ каза, че я обича, и я увери в искреността си. След това обаче отново се затвори в себе си и мислите му си оставаха тайна за нея. Може би трябваше отново да опита да разбие стената, да поеме риска и да му се

довери безрезервно. Веднъж вече бе постъпила така и огорчението бе непоносимо. Не бе сигурна дали щеше да преживее още едно подобно изпитание.

Мисълта ѝ се насочи към Жан-Пол и към миловидното изражение, което греиваше на лицето на Деймиън всеки път, когато видеше детето. Тя не можеше да разбере защо това тъмнокосо момче бе единственият човек, пред когото той се отпускате.

Може би защото то не очакваше нищо от него. Може би защото приемаше Деймиън такъв, какъвто бе.

Тази мисъл я смути, докато се качваше нагоре по стълбите. Момчето обичаше съпруга ѝ заради самия него, независимо от това, какво бе направил и в какво вярваше. Хлапето му вярваше и в отговор на това бе спечелило неговото доверие.

На нея просто не ѝ достигаше смелост да го направи.

Вече бе решила да се довери на Жул Сен Оуен. Не бе влюбена във французина, така че можеше да разсъждава трезво по отношение на него. Когато мислеше за Деймиън, изпадаше в един безкраен водовъртеж от съмнения, в един омагьосан кръг от чувства. Когато ставаше въпрос за съпруга ѝ, тя не можеше да разчита на собствената си преценка.

В този момент вземането на решение щеше да бъде съдбоносно. Залогът бе твърде голям, животът на твърде много англичани зависеше от нея.

Алекса прекоси спалнята си и внезапно се почувства отпаднала. Току-що се бе върнала от хотел „Марбьоф“, където се бе срещнала с Бернар и му бе предала съобщение за Жул. Ако той бе съгласен, можеха да се промъкнат в кабинета на Салие и да потърсят чертежите. Ако ги откриеха, Жул можеше да ги изпрати в Англия.

Тя обаче оставаше.

Още от самото начало бе разбрала, че няма да замине с него.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Жул Сен Оуен седеше на една малка ъглова маса в „Кафе дьо Валоа“ и отпиваше от силното си кафе. Достатъчно бе леко да се наведе, за да види входната врата. Той се сепна и се изправи, когато забеляза да влиза една дама загърната в пелерина.

Той се насочи към нея, пое ръката ѝ и я отведе до масата.

— Започнах да се притеснявам.

Жул взе плаща ѝ и го метна на стола.

— Минах по заобиколния път. Искях да съм сигурна, че не ме следят.

— Много добре. Благодарен съм, че сте толкова предпазлива.

Той ѝ поръча чаша гъсто черно кафе и келнерът го донесе с каничка топло мляко.

— Наред ли е всичко?

Алекса носеше семпла светлосиня рокля от муселин. Гърдите ѝ бяха като изваяни под финия плат, а очите ѝ блестяха. Изглеждаше чудесно, както винаги, но не можеше да скрие пребледнялото си лице.

— Всичко е готово за заминаването ни, както и за кражбата на документите. С второто смятам да се заема лично... след като ми кажете къде се намират.

— Вече ви обясних, Жул. Няма да ви кажа, преди да настъпи самата нощ. Искам да дойда с вас, защото само така мога да съм сигурна, че ще ме вземете.

Той изруга тихо под мустак.

— Съжалявам, скъпа, но е много опасно. Надявах се да сте размислили досега.

— Това, че съм тук сега, също е опасно. Трябва да стигна докрай, Жул. Няма друг начин.

— И как точно смятате да се измъкнете от дома си?

— Това оставям на вас. Сигурна съм, че ще измислите нещо.

Алекса бе красива и непреклонна. Той разбра, че няма да може да я разубеди.

— Е, добре. Изглежда, нямам друг избор.

Тя се усмихна доволна и Жул усети как гърдите му се стегнаха. После въздъхна.

— Ще се погрижа да извикат съпруга ви навън по някаква работа. Така ще се измъкнете незабелязано и ще се срещнем на няколко преки от дома ви.

— Кога?

— В четвъртък вечер. Най-късно в петък трябва да потеглим за Хавър, ако искаме да хванем лодката.

Тя прехапа долната си устна и Жул едва потисна желанието си да я прегърне. Никога не бе страдал от липса на жени. Повечето от онези, за които жадуваше, бяха готови да споделят леглото му. Но не и тази. Алекса се отнасяше към него единствено като към приятел. Той се чудеше дали съпругът ѝ оценяваше по достойнство нейната воля и решителност.

— За... лодката... — рече тихо тя и смутено сведе очи. — Не съм променила решението си, Жул. Няма да дойда с вас.

— Но аз си мислех...

— Знам какво сте си помислили. Аз също не бях напълно уверена, но сега знам, че трябва да остана.

— Не, не бива. Не и след като чертежите изчезнат. Те ще започнат да душат навсякъде. Боже Господи! Та вие именно сте ги видели на писалището на генерала.

— Трябва да остана при съпруга си — тя вдигна очи и той забеляза в тях сълзи. — Обичам го, Жул. Обичам го и няма да го изоставя — тя премигна два-три пъти да прогони сълзите. — Освен това, ако сме внимателни, може да не открият липсата на документите няколко седмици. А дотогава Деймиън и аз ще сме в безопасност в Англия.

— Очевидно все още имате някои съмнения, иначе нямаше да сте тук сега. Какво ще стане с вас, ако се окаже, че грешите?

— Докато не получим отговор от Фийлдхърст, не можем да сме сигурни. Не искам да поставям на карта живота на моите сънародници заради обичта си към него, но съм сигурна, че той не би ме изоставил. Сигурна съм, че ще ме закриля. Съпругът ми ще се погрижи да ме изпрати у дома... дори и ако сам той не може да се върне.

Жул понечи да ѝ каже, че греши, но решителният ѝ поглед го спря.

Боже мой, тази жена наистина бе смела. И по свой начин вярна на мъжа, когото обичаше. Въпреки това не можеше да я остави при него. По-добре да изчака и да се опита отново да я убеди, след като вземат документите.

Той се присегна през масата и леко стисна пръстите ѝ, за да я успокои.

— Е, добре. Ще постъпим, както искате. Ще оставя съобщение в хотела с последните инструкции. В четвъртък вечер ще вземем документите.

— Благодаря ви, Жул.

Той поднесе ръката ѝ към устните си.

— За мен е удоволствие, скъпа. Сега остава да се молим нещо да не се обърка.

Деймиън стоеше в малката стаичка в пристройката за каретите. Това бе единственото място, където не се страхуваше, че го подслушват. До него бе Клод-Луи. Белият папагал на Жан-Пол пляскаше с криле, грачеше и кълвеше зърната, които Деймиън му хвърляше от време на време в клетката.

— Значи всичко е уредено — каза Фелън и погледът му се плъзна покрай клетката към приятеля му.

— Всичко е подготвено, както искахте. Следващия понеделник вечерта вие двамата ще излезете официално облечени, все едно че отивате на опера. Аз ще ви чакам на ъгъла с карета и дрехи за пътуването. Съпругата ви ще дойде с мен, а вие ще отидете за чертежите.

Деймиън кимна доволен.

— Един мъж ще ви чака пред кабинета на мосю Салие. Казва се Шарл Трепание. Той е свестен човек и можете да разчитате на него. Той ще е там да ви помогне, ако се наложи.

— Надявам се да не се нуждая от помощта му, но винаги е добре да знаеш, че не си сам.

— Щом вземете плановете, ще се срещнем на север от града и ще потеглите заедно с жена ви.

— А лодката?

— Ще ви чака след четири дни южно от Булон. Стигнете ли там, вече сте си у дома.

Деймиън потупа приятеля си по рамото.

— Благодаря ти, драги. Винаги си бил истински приятел.

— Не казахте какво ще правите, ако не намерите документите.

— Ако не са там, ще тръгнем без тях. Поне знаем какво замисля Наполеон. Не мога повече да рискувам да държа Алекса тук. Нещата отдавна излязоха от контрол.

— Радвам се да го чуя. Бях започнал да се притеснявам за безопасността ви.

— Не забравяй да се погрижиш и за твоето семейство.

— Разчитайте на мен. Деймиън, както аз съм ваш приятел, така и вие винаги сте били мой добър приятел.

— Никога няма да ви забравя, особено Жан-Пол. Предай му това от мое име. И още, ако реши да дойде в Англия...

— Ще му кажа.

Деймиън отново кимна. Нямаше какво повече да каже. Вечерта щеше да говори с Алекса, а след това щяха да се качат на каретата и да се поразходят край Сена. Там щяха да са сами. Ако нещо се случеше с него и той не съумееше да отиде на уговореното място, Клод-Луи щеше да се погрижи за нейната безопасност. Той щеше да я заведе до лодката и да се убеди, че е тръгнала за Англия.

Можеше да разчита на Клод-Луи. Молеше се всичко да мине добре и да отплават заедно със съпругата си.

В четвъртък вечер Алекса поръча да приготвят специално ястие, като допълнение към вечерята в домашна обстановка, която замисляше. Тя искрено желаше да прекара тези няколко часа със съпруга си.

В стремежа си всичко да бъде идеално, тя запали една свещ. Изпитваше болезнена нужда да разруши стената, макар и само за една вечер. Времето бе ценно. Тя бе сигурна, че планът на Жул щеше да се развие точно както ѝ го бе описал в бележката. Един куриер щеше да пристигне около девет часа със специално известие за мъжа ѝ.

Доста офицери — гренадири бяха привиквани и информирани за предстоящите движения на полковете. Не бе трудно според Жул да вмъкнат името на майора в списъка на онези, които трябваше да се

явят същата вечер. Това щеше да му осигури алиби, ако нещо с документите се провалеше, или ако откриеха кражбата, преди тя и Деймиън да напуснат града.

Алекса бе по-спокойна, като знаеше, че мъжът ѝ бе въвн от опасност.

Тя изпъна бялата ленена салфетка до чинията му. Освен финия порцеланов сервиз и кристалните чаши, на масата имаше и вазички със свежи цветя. Готвачът бе приготвил телешки котлети със сос от гъби, но тя бе твърде притеснена и нямаше апетит.

Алекса се обърна, когато чу приближаващите стъпки, и при красивия му вид пулсът ѝ се ускори.

— Господи... — възкликна той и бавно си пое въздух, докато я обгръщаше с поглед. Дрезгавият тембър на гласа му накара сърцето ѝ да забие болезнено. — Как съм могъл да забравя толкова бързо колко си хубава.

Тя усети как страните ѝ пламнаха.

— Надявах се да ти хареса.

Алекса бе облякла рокля от сапфирена коприна с фуста от ефирен газ. Деколтето ѝ бе твърде дълбоко, разкриващо овала на гърдите ѝ. Отстрани имаше малка цепка, през която примамливо се прокрадваше част от крачето ѝ.

— Изключително. Но още повече ми харесва онова, което е под нея.

Тя се изчерви още по-силно. Нарочно бе избрала точно тази рокля, защото желаше да предизвика в него онзи жаден, изгарящ поглед. Каквото и да се случеше тази вечер, тя искаше да види този пламък в очите му.

Забеляза, че бе успяла, и сърцето ѝ заби лудо. Сините му очи искряха, лицето му бе напрегнато, скулите — още по-изпъкнали, а устните му се бяха извили в подкупваща усмивка. Той бавно се приближи към нея. Обгърна плавно кръста ѝ, притисна я към себе си и я целуна. Твърдите му устни се впиха в нейните жадно, неумоливо, свиреп.

— Липсваше ми — рече той с плътен дрезгав глас. — Не трябваше да чакам. Трябваше да дойда при теб, да те любя, да те накарам да ме пожелаеш.

— Деймиън...

Последва още една изгаряща целувка, от която тя остана без дъх. Алекса се бе вкопчила в раменете му и жадно поемаше езика му. Дланите му обхванаха гърдите ѝ. Тя усещаше твърдите мускули на гърдите му и възбудената му мъжественост, която се притискаше в нея.

— Искам те, — прошепна той — имам нужда от теб, Алекса.

Глух стон се изтръгна от гърдите ѝ. За момент си помисли, че може да я обладае там, да вдигне полите ѝ, както тогава в библиотеката. Горещи вълни я обляха при тази мисъл, но той се отдръпна назад.

Изкусителна усмивка играеше по устните му.

— Може би прекрасната вечеря, която си приготвила, ще трябва да почака.

— Няма да е... честно — отвърна тя, но думите ѝ не прозвучаха убедително. — Мосю Масон се занимава цял ден с това меню.

— Е, трудът му няма да остане напразен. Ще измислим нещо.

Искаше ѝ се да каже „да“. Мили Боже, как само го желаше! Внезапно осъзна, че отдавна трябваше да го направи. Той бе оставил на нея да определя темпото и търпеливо я чакаше. Деймиън ѝ бе признал, че я обича, а тя не му бе дала никакъв отговор. Бе го изоставила — неуверен и лесно раним.

Той ѝ се усмихна.

— Естествено, изчакването си има и своите предимства. Разбрах, че търпението засилва някои апетити.

Той захапа шията ѝ отстрани.

— Така ще измисля нов начин да те прелъстя. Или можем да си представим, че сме в библиотеката.

И преди го бе виждала така съблазнителен, но никога така игрив. Алекса забеляза успокоението му, когато разбра, че все още го желаше. Мили Боже, как може да се съмнява в това? Сърцето ѝ се сви от болка. Искаше ѝ се да запрати по дяволите всички планове, да се качат двамата горе и да се любят часове наред.

„Едно кратко закъснение няма да е проблем“ — каза си тя. Надигна се на пръсти, целуна го и отново обви ръце около врата му.

Деймиън ѝ хвърли дяволита усмивка и се освободи от прегръдката ѝ.

— Като се замисля, твоят план е по-добър. Няма да бързаме. Искам, докато вечеряме, да си представяш всичко онова, което ще

направя с теб.

Горещи тръпки полазиха тялото ѝ. Нямаха много време. Тя искаше да забрави за вечерята и да се любят, но изпусна момента и вече нищо не можеше да се направи.

Алекса седна на един стол с висока облегалка. Той зае отсрещното място, като продължаваше да се усмихва нежно. Копнежът все още искреше в очите му, но освен него имаше и някакво друго чувство, което тя не разбираше. Тя се улови как се молеше това да е любов и думите край Сена да бяха истина.

— Благодаря ти — каза Деймиън и се наведе към нея. Ръката му хвана нейната.

— За какво?

— За това, че се върна при мен.

Сърцето ѝ трепна. Наистина ли го бе изоставила? Да, знаеше, че бе точно така. Той също я бе изоставил. Сигурно и двамата се бяха изплашили.

Той вдигна чашата си с вино, с поглед, впит в очите ѝ.

— За нас — каза Деймиън.

— За нас — повтори тя и сърцето ѝ се изпълни с любов към него и с надежда за бъдещето. Вечерта обаче едва бе започнала. Предстоеше ѝ опасно приключение и Алекса не беше сигурна в правотата на решението си. Дали вече бе твърде късно да отмени срещата си с Жул? Имаше ли начин да се свърже с него?

— Извинете, мосю Фелън — рече от вратата Пиер Линде, дребничкият тъмнокос управител, и прекъсна мислите ѝ. — Дойде куриер с послание от генерал Моро. Трябва да отидете в кабинета му.

Деймиън се стегна. Тя забеляза тревогата му и също се притесни.

— Генерал... Моро иска да те види?

Явно куриерът бе изпратен от Жул — малка промяна в първоначалния им план. Следователно нямаше от какво да се страхува.

— Сигурен съм, че е нещо рутинно. Най-вероятно се нуждае от някаква информация или от мнението ми по някой проблем, свързан с придвижванията на британците.

— Да... сигурно си прав.

Въпреки това Алекса бе уплашена до смърт. Жул не бе споменал нищо за Моро. Той бе казал, че това ще бъде инструктаж само за офицери. Тя стана и излезе с Деймиън в антрето.

— Колко време мислиш, че ще се забавиш?

— Не знам. Сигурно не много.

Очите му обаче издаваха неувереност. Той се обърна към слабичкия ефрейтор, който бе донесъл съобщението.

— Ще ми трябва малко време да си сложа униформата.

— Няма нужда, майор Фелън — каза войникът. — Генералът ви изпраща извиненията си, задето ви вика толкова късно.

Деймиън се успокои малко и се обърна да вземе плаща си от Пиер. Като й хвърли една ослепителна усмивка, той се наведе и я целуна. След тази пламенна, изгаряща целувка и двамата се разтрепериха от желание.

Той излезе, преди тя да осъзнае, че усмивката му бе прекалено щастлива. Съпругът ѝ рядко допускаше подобни грешки и това още повече я плашеше.

В този момент обаче нямаше време за страхове, които можеха да се окажат неоснователни. Засега трябваше да приеме, че всичко вървеше по плана и че Жул я очакваше.

Решена да не издава притесненията си, Алекса нареди да занесат вечерята ѝ горе, но не си направи труда да се преструва, че яде. Мари-Клер ѝ помогна да се съблече и да си сложи нощницата. После започна да се разхожда нервно из стаята, докато наближи десет и половина.

Тогава тя бързо навлече една обикновена кафява рокля, взе черната си пелерина, откряхна вратата и огледа коридора. Наоколо бе пусто. Тя тихо слезе по задното стълбище, а оттам към пристройката за каретите. Огледа се, да не би да я следяха и като се криеше в сянката на къщите, тръгна надолу по улица „Габриел“ към уреченото място. Тя си отдъхна, когато го видя да се приближава към нея. Лицето му бе изопнато, но не прекалено напрегнато.

— Извикаха ли го? — попита Жул. — Трудно ли се измъкнахте?

— Не, всичко е наред, но куриерът подрани. Каза, че го изпратил генерал Моро?

— Моро?

— Така каза. Нещо не е наред ли, Жул? Деймиън в опасност ли е?

— Не знам. Друг куриер не пристигна ли?

— Не.

— Може би са променили нещо в последния момент. Моите хора са сигурни. Гледат да изпълнят задачите си, другото не ги интересува.

Думите му малко я поуспокоиха. Моро беше много капризен. Това повикване не бе никак изненадващо. Така че, ако хората на Жул бяха подразбрали за него, те просто го бяха взели за едно приемливо отклонение от плана.

— След като не знаем колко време ще го задържат, по-добре да се захващаме с нашата работа.

— Да.

Алекса не се бе замислила за това. Единственото, което искаше, бе Моро да задържи Деймиън, докато тя се прибере.

— Мисля, че е време да ми кажете къде отиваме — рече Жул, докато ѝ помагаше да се качи в каретата.

— В кабинета на някой си Салие. Доста далеч е, на улица „Сен Етиен“, близо до морския кей. Познато ли ви е?

Тя дискретно бе разпитала за работилницата и бе научила адреса от един кочияш.

— Да. Няма да е трудно да го намерим.

Той хвана юздите на червения кон, който теглеше малкия му черен файтон. Очевидно специално го бе подбрал, за да не се забелязва много, докато минаваха по оживените парижки улици.

Доста време пътуваха до „Сен Етиен“ и най-сетне спряха в една тъмна тясна уличка на гърба на работилницата. Жул я остави и отиде да огледа мястото. После се върна и ѝ помогна да слезе.

— Над вратата към мазето има едно прозорче. Успях да го отворя. Предполагам, не сте се отказали да дойдете с мен?

Алекса се усмихна.

— Не, разбира се. Откъде ще знаете какво да търсите?

Той въздъхна дълбоко, но се отказа да я разубеждава. Отведе я към задната врата, после заобиколи сградата и влезе през отворения прозорец. След няколко минути вратата се отвори и той я дръпна вътре.

— Има само две стаи, — прошепна Жул — едно помещение за работа, където правят чертежите, и кабинетът на мосю Салие.

— Откъде ще започнем?

— От работното помещение. Ако планове са тук, значи са работни чертежи. По всяка вероятност ги държат на едно място с

други подобни. На човек, който работи с тях ежедневно, не би му хрумнало, че някой ще ги открадне.

— Може би Деймиън имаше точно това предвид?

— Сигурно.

Те запалиха една малка лампа с китова мас, като внимаваха пламъкът да не е висок. После започнаха да отварят един по един масивните дъбови шкафове, които бяха пълни с чертежи. Всяко чекмедже съдържаше купчини от тях и трябваше да проверят всеки един поотделно. След доста ровене приключиха с първия шкаф. Нямаше нищо.

— Ти прегледай това, — каза Жул — а аз ще погледна другото.

Алекса кимна. С всяка измината минута опасността да ги заловят ставаше все по-голяма. Тя коленичи пред шкафа, издърпа най-горното чекмедже и запрелиства купчината чертежи. Нищо. Второто чекмедже — нищо. Третото — нищо.

— Откри ли нещо? — попита я той шепнешком.

— Все още не.

Въпреки това не се предаваше. Тя приключи и с последното чекмедже, изправи се и обходи с поглед стаята.

Жул проверяваше последното възможно място. Тя отиде в кабинета на Салие. На писалището нямаше нищо, а чекмеджетата му не бяха толкова големи, за да поберат чертежи.

Всичко си бе на мястото. Алекса огледа стените за още шкафове. Нищо. Започна да я обзема отчаяние и тя тръгна да излиза, но като приближи вратата, забеляза едно масивно дървено бюро зад нея.

— Намери ли нещо? — попита я Жул от прага.

Тя погледна бюрото с последна надежда.

— Ако не са тук, не знам къде другаде да търсим.

— По-добре да побързаме — рече той и коленичи до нея.

Алекса кимна и издърпа чекмеджето. В него лежаха планове, досущ като онези в другата стая. Тя извади един по един всеки куп и прегледа първите им страници. Стигнала почти до дъното на чекмеджето, тя се сепна и сърцето ѝ се разтуптя.

— Намерих ги — промълви тя невярващо. — Тук са, Жул. Точно както ми каза Деймиън. Надявам се само, че са отбелязали в кои корабостроителници ги правят.

— Ще ги разглеждаме, когато се измъкнем оттук. Хвърли един последен поглед. Трябва да сме сигурни, че не оставяме никакви следи.

Тя бързо се огледа, като се надяваше, че бе оставила всичко на писалището на Салие в ред, и побърза към задната врата. Жул я заключи след нея, после слезе в мазето и се измъкна през прозорчето. Затвори го внимателно и я настигна при каретата.

— Успяхме — каза Алекса, когато той дръпна юздите и каретата потегли.

— Естествено, скъпа. Да не би да сте се съмнявали? И двамата се разсмяха. Успехът и успокоението им бяха замаяли леко главите, но Алекса вече прелистваше документите в търсене на съдбоносната информация.

— Всичко е тук, Жул. И корабостроителниците, и предполагаемите крайни срокове. О, Боже, ще са готови след шест седмици.

— Достатъчно време за англичаните да предприемат нещо, щом получат съобщението.

Тя повдигна очи към него. Едната страна на красивото му лице бе огрята от луната.

— Нали ще се погрижиш за това, Жул? Нали със сигурност ще изпратиш тези документи в Англия?

Изящната му ръка докосна бузата ѝ.

— Няма да те предам, скъпа. Правя го колкото заради родината ми, толкова и заради теб.

Алекса се усмихна мило.

— Благодаря ти, Жул.

— Ела с мен, Алекса. Нека ти помогна да се измъкнеш от Франция и да се прибереш у дома.

Тя само поклати глава.

— Деймиън ще ме отведе у дома.

— Но, за Бога, за теб е опасно да чакаш.

— Длъжна съм.

Настъпи мъчителна тишина. След това от устните му се отрони тиха ругатня.

— По никакъв начин ли не мога да те убедя?

— Знаеш, че не можеш.

— Ако Фелън лъже... ако те нарани, кълна се, че ще го убия с двете си ръце.

В очите ѝ блеснаха сълзи, но тя ги удържа.

— Ти си добър приятел, Жул. Никога няма да те забравя.

— И аз, скъпа.

Той я остави на улицата, на няколко преки от дома ѝ, и изчака, докато тя се скри в мрака. Алекса скоро стигна пристройката за карети, прекоси двора и отключи задната врата. Тихо се качи по стълбите и стигна до спалнята си. През цялото време не спираше да се чуди дали Деймиън не се бе прибрал преди нея. Един Господ знае какво щеше да направи, ако разбереше, че бе излязла.

Тя затвори вратата след себе си и се облегна на нея. После отиде до неговата стая. Всичко бе наред. След като всички слуги спяха, значи той все още не се бе върнал. Тя погледна към часовника и въздъхна. Два и половина. Беше се забавила повече от очакваното. Беше изморена до смърт, а стомахът ѝ стържеше от глад. Въпреки това едва не повърна при вида на студеното телешко и изсъхналите зеленчуци.

Алекса се приближи към огледалото над бюрото и мълчаливо започна да се съблича. После облече нощницата си и се послуша за съпруга си.

Нямаше да му каже за тази нощ, поне засега. Не бе честно да поставя в опасност Жул. Тя бе изтощена от среднощната акция, но напрягаше слуха си при всеки шум. Надяваше се да чуе тежките му стъпки, тайно желаше да дойде при нея и да остане в леглото ѝ. Тази вечер се нуждаеше от неговата утеха. Нуждаеше се от силната му прегръдка. Искаше да му признае, че го обича. Искаше да чуе същото и от него.

Вместо това тя продължаваше да лежи будна и да слуша зловещото скърцане на гредите, блъскането на нощните пеперуди в стъклото отвън и шумоленето на вятъра в клоните на дърветата. Алекса бе все още будна, когато бледата светлина на зората проникна в стаята.

А съпругът ѝ все още не се бе върнал.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Деймиън прокара пръсти през косата си и опъна схванатия си гръб на неудобния стол. Той седеше около една голяма правоъгълна маса от палисандрово дърво заедно с генерал Моро, Виктор Лафон, Чембълейн Монтескьо, изпълняващия длъжността министър на вътрешните работи Фишо и неколцина маршали. Всички бяха вперили поглед към разпънатата пред тях подробна карта на Холандия.

Британците бяха акостирали при Флушинг.

Мъжете бяха прекарали цялата нощ в обсъждане на положението. Слънцето отдавна бе изгряло. В разговора бяха прозвучали и съмнения, и ярост, и опасения за бъдещите ходове на англичаните.

Все пак никой не показваше прекалена тревога, с изключение на Фишо. Деймиън подозираше, че той просто се възползваше от ситуацията, за да изяви политическите си амбиции. Две седмици по-рано, когато англичаните бяха слезли при Валхерен, той бе наредил масирана атака на Националната гвардия, бе мобилизирал поделението ѝ в Париж.

Императорът се бе вбесил. От своята щабквартира в Шьонбрун той бе разобличил Фишо като паникьор и го бе обвинил в заговор срещу него.

Докато наблюдаваше министъра, Деймиън реши, че той пак се опитва да прилага старите си номера. Хвърли още един поглед към картата, и по-специално към заштрихованите райони под английска окупация, и отново усети леко притеснение. Въпреки че не знаеше нищо със сигурност, курсът на движение, предприет от англичаните, го тревожеше. Завзетата холандска територия бе мочурлива и известна с постоянно върлуващата там треска.

Уелингтън беше в Испания. Деймиън не бе сигурен кой точно предвождаше войските на север, а още по-малко бе убеден в смисъла на това дебаркиране.

И все пак надяваше се, че той самият греши.

— Не сте ли съгласен, майор Фелън? — думите на генерала го изтръгнаха от мислите му.

— Съжалявам, мосю генерал, но се бях замислил за нещо. Бихте ли повторили...

— Извинете, генерал Моро!

Сержант Пикерел влезе в разкошно мебелираната стая. Той бе едър мъж с тъмночервена коса. Сега грубият, закоравял войник изглеждаше напрегнат.

— Съжалявам, че трябва да ви прекъсна, но сержант Колбер има да ви съобщи нещо спешно. Той моли да говори насаме с вас и полковник Лафон.

Генералът избута стола си назад и той изскърца остро по гладкия дървен под.

— Ще трябва да ме извините, майоре. Изглежда, разговорът ни ще почака.

— Разбира се, генерал Моро.

Деймиън проследи как той прекоси стаята, последван от Виктор Лафон, и го обзе внезапен страх. Колбер бе адютантът на Виктор. Той бе доста амбициозен и схватлив, твърдо решен да направи бърза кариера в армията. Какво ли бе разкрил? Дали имаше връзка с дебаркирането... или беше нещо съвсем различно?

Той остана мълчалив, докато останалите продължаваха да бърбят около него. След няколко минути сержантът рязко отвори вратата. В коридора имаше някакво раздвижване. Деймиън долови тропота на ботуши и в следния миг шестима гвардейци нахлуха в стаята. При внезапната им поява всички мъже около масата се изправиха вкупом. След войниците се появиха Моро, Лафон и сержант Колбер. Те прекосиха стаята и се насочиха право към Деймиън.

— Майор Фелън, — каза полковник Лафон — на мен се пада неприятното задължение да ви арестувам.

Той изтръпна!

— В какво ме обвинявате?

— В предателство.

Отпуснатата му ръка се сви в юмрук. Той се опита да запази самообладание.

— По-късно ще говорим за това, майоре, — намеси се генерал Моро, като пристъпи напред. — Сержант Пикерел, можете да

изпълните задълженията си. Отведете го.

Униформените гвардейци го заобиколиха. Нямаше никакъв шанс да избяга. Освен това трябваше да мисли и за Алекса. Деймиън ги остави да го отведат. Докато стъпките им отекваха в пустия коридор, съзнанието му се бореше с хиляди въпроси. Какво ги бе изплашило? Къде го водеха? Какво щеше да стане с Алекса? В съзнанието му изникваха най-различни решения, но после ги отхвърляше, преценяваше отделните варианти за действие и шансовете си за успех.

Над всичко обаче надделяваше страхът му за Алекса. Какво щеше да стане с нея, ако го пратеха в затвора... или ако го убиеха? Дали не смятаха да арестуват и нея? Нямаше начин да разбере. Нямаше как да ѝ помогне, ако не останеше жив. Не биваше да оставя тревогата за нея да замъгли мисълта му.

Когато излязоха в двора, Деймиън усети топлите лъчи на слънцето по гърба си. После извиха ръцете му назад, вързаха китките му и го натикаха в една карета.

Нямаше никаква представа къде го водеха. Никаква идея как да се измъкне. Той мислеше за Алекса и виждаше в спомените си красивите ѝ зелени очи, забулени от тревога, както бяха предната вечер при появата на куриера. Тогава долната ѝ устна едва не се разтрепери.

Дявол да го вземе! Само ако можеше да изпрати вест на Клод-Луи, той щеше да се погрижи за нея.

Той се изруга. Ако си бе тръгнал по-рано, нямаше да попадне в беда. Ако...

Каквото и да се случеше, той щеше да изиграе играта докрай, но жестоката истина бе, че вече беше твърде късно.

Алекса се разхождаше напред-назад из спалнята. Деймиън го нямаше вече цял ден. Къде ли беше?

Тя не спираше да се тревожи и да си представя най-различни ужаси, но после се укоряваше за неоснователните си страхове и си казваше, че кражбата на плановите няма нищо общо с неговото закъснение.

В един такъв момент на надежда тя слезе долу, за да си намери някакво занимание. Може би някоя книга. Издърпа един том от „Изповедите“ на Русо от библиотеката в кабинета на Деймиън. Когато

се запъти обратно нагоре, тя видя Мари-Клер, която стоеше в антрето и наблюдаваше през прозореца, с изглед към улицата.

Алекса се приближи към нея, като се питаше какво ли бе приковало вниманието ѝ. Забеляза, че тъмнокосата жена се усмихваше и в очите ѝ напиреха сълзи.

— Какво има Мари-Клер?

За миг жената се стъписа. После леко кимна към улицата. Алекса проследи алеята, водеща към улицата, и там, пред къщата, погледът ѝ се спря на малкия Жан-Пол. Няколко деца го бяха наобиколили и пухкавите му бузи бяха пламнали от вълнение. Бялата му ленена риза бе оцапана с кал, а бричовите му омачкани, но това не притесняваше нито него, нито майка му.

— Той го прави — каза Мари-Клер гордо, докато го гледаше как рита кожената топка с външната част на ходилото си и я запращаше надолу по улицата най-силно от всички. — Вие казахте, че ще успее и мосю Фелън го научи как да го прави.

Дребната францужойка обърна тъмните си очи към Алекса.

— Никога не ще забравя приятелството, с което вие и съпругът ви дарихте моя син.

Очите на Алекса също се замъглиха от сълзи.

— Ако съпругът ми беше тук, той щеше да се гордее с Жан-Пол. Мари-Клер се усмихна.

— Той ще бъде прекрасен баща. Ще видите. Дори и той самият не го съзнава, но аз съм сигурна.

Алекса прехапа треперещата си устна. Тя искаше детето на Деймиън повече от всичко на света. Несъзнателно ръката ѝ се спусна към плоския ѝ корем. Може би в този момент тя носеше в себе си неговото бебе. Молеше се и той да желае това дете колкото нея.

Молеше се думите му за обич и обещанията му за завръщане у дома да бяха искрени. В същия миг обаче се сети за непоколебимото доверие на Жан-Пол и неговата привързаност към съпруга ѝ и разбра, че нямаше никакво значение дали бе с французите, или с англичаните. Предишните му постъпки и убежденията му нямаха никакво значение. Единствено важно бе, че тя го обичаше, и неспирно се молеше той да споделя чувствата ѝ.

Само да се върнеше, веднага щеше да му признае любовта си.

Дори не бе сигурна дали Деймиън е в безопасност.

Алекса стисна леко ръката на Мари-Клер, обзета от нова вълна на тревога. Тя се обърна и се качи горе в стаята си. Докато изкачваше стъпалата, продължаваше да се моли Деймиън да се прибере у дома.

Виктор Лафон стоеше пред вратата, която водеше към малката тъмна стая под кабинета на префекта на полицията. Лейтенант Колбер бе до него. Сержант Пикерел бе слязъл долу при затворника.

— Да го изненадаме ли с разкритието на кражбата? — попита Колбер и злобно присви малките си зелени очи.

Виктор поклати неодобрително глава.

— Не. Ще му подхвърлим едно въже да видим дали няма да се обеси.

Моро бе поверил на Лафон задачата да разкрие истината за кражбата на чертежите и да ги прибере, преди съдбоносната информация да попаднеше в ръцете на врага.

— Той не е могъл да извърши кражбата сам — рече Колбер. — През цялото време беше в кабинета на генерала.

— Той лично не е взел плановете, но той бе един от малцината, които знаеха за съществуването им. Сигурен съм, че той стои зад всичко това, и скоро ще открием помощника му.

— Ами жена му?

— Вече изпратих да я доведат.

— Тя може да го е направила.

— Едва ли. Не ѝ липсва смелост да се опита, но Пиер не я е видял да излиза снощи. Дори и да го е направила, със сигурност някой ѝ е помогнал.

— Ами Сен Оуен? Знаем, че се срещат от известно време.

— Жул винаги е имал успех сред жените. Нямаме основание да го подозираме в нещо повече от обикновен флирт. И все пак по-рано изразяваше несъгласието си с политиката на императора. Нищо не ни струва да го разпитаем.

Колбер кимна в знак на съгласие.

— Може би именно жената е ключът към всичко — продължи Виктор. — Майорът очевидно я обича. Може би ще успеем да се споразумеем с него — нейното безопасно завръщане в Англия в замяна на документите.

— Доколкото познавам Фелън, той по-скоро би поискал в замяна своето безопасно прехвърляне на острова, отколкото нейното.

— Може и да сте прав. Във всеки случай скоро ще разберем. По един или друг начин ще си върнем плановете. Също така ще научим и кому се е готвел да ги продаде.

— Но аз мислех, че...

— Какво? Че ще ги продаде на англичаните ли? Според нашите източници той няма задължения към никоя страна. Мисля, че майор Фелън се е канел да ги продаде на онзи, който предложи най-висока цена. Има поне половин дузина страни, които биха платили цяло състояние за такава ценна информация.

— О, небеса, никога не ми е минавало подобно нещо през ума. Може би затова генерал Моро повери тази задача на мен. Познавам майора по-добре от всеки друг. Ако някой може да разбере истината, това съм аз.

Колбер се ухили.

— С помощта на сержант Пикерел.

Виктор погледна към тежката дървена врата и потрепери при мисълта накъде водеше тя. След това въздъхна облекчено и поклати глава.

— Насилието е мръсна работа. Надявах се, че няма да се стигне дотам, но що се отнася до майора, никога не съм се заблуждавал, че ще е лесно.

Колбер проследи погледа му и долови иззад дебелата врата тъпите удари на юмруци по човешка плът.

— Аз лично никога не съм го харесвал, но знам, че вие, макар и неохотно, сте изпитвали уважение към него. Съжалявам, че нещата така се преобърнаха.

— Всичко може да се случи във военно време, нали така?

— Разбира се, полковник Лафон. За съжаление е така.

Виктор дръпна вратата и погледна надолу. Стълбището бе тъмно и стените чезнеха в далечината. Той се опита да не мисли за онова, което лежеше в сянката, и впери очи в малкото светло кръгче в дъното на стълбите.

Върху една изподраскана дървена маса имаше лампа с китова мас, а от двете страни на тунела стърчаха метални фенери, които хвърляха слаба, зловеща светлина.

Сержант Пикерел стоеше изправен с широко разкрасени крака и ръце, свити в юмруци. Майорът се бе отпуснал на възметата, които го държаха за стола. Едното му око бе насинено, а горната му устна бе цепната и подута.

Виктор запази спокойствие.

— Кажете ми, когато доведат жената — рече той на Колбер и тръгна надолу. Фелън долови злокобните му думи, напрегна сили и изправи пребитото си тяло. Стоманеносиният му поглед се заби като кама в лицето на полковника.

Алекса се отдалечи от прозореца, изнурена до смърт. Въпреки това тялото ѝ не можеше да се отпусне. Навън бе непрогледен мрак. Нямаше луна. Нямаше звезди. Нямаше и вест от Деймиън. Вятърът блъскаше клоните в прозореца и драценето на листата по стъклата опъваше нервите ѝ до краен предел.

Тя излезе от стаята и се отправи към кабинета на съпруга си, за да потърси някоя интересна книга. Беше по средата на стълбището, когато на вратата се почука силно и настойчиво. Тя забърза към входа. Устата ѝ пресъхна, а гърдите ѝ сякаш бяха от олово.

Пиер изтича пред нея, като мърмореше, че ще укроти този натрапник. Алекса нервно го последва по черно-белите мраморни плочи в антрето. Имаше чувството, че сърцето ѝ щеше да изхвъркне.

— Добър вечер, мосю — каза икономът. — Желаете ли нещо?

Дъхът ѝ секна от изненада.

— Жул, какво... — Думите застинаха на устните ѝ.

— Налага се да говоря с вас. Много е важно.

Без да обръща внимание на иконома, той прекрачи прага, хвана я за китката и я подкани да тръгне.

— За Бога, Жул, какво става? — попита тя ядосано в мига, в който се оказаха насаме в кабинета.

— Нещо се е случило. Искам да се качиш горе, да си вземеш пелерината и да си obuеш здрави обувки. Трябва да те изведем оттук.

— 3-защо? Какво се е случило?

И без това мрачното му изражение стана още по-навъсено и сурово.

— Арестували са съпруга ти заради кражбата на чертежите. Открили са липсата им днес следобед.

— Но те знаят, че той не може да го е направил, защото е бил с тях през цялото време.

— Убедени са, че той е организаторът. Сега войниците идват за теб.

— Всевишни Боже!

— Трябва да запазиш самообладание. Хайде, качи се за пелерината и обувките. Побързай, Алекса. Нямаме много време.

Тя кимна, обърна се и забърза нагоре по стълбите. Като се опитваше да превъзмогне ужаса, тя приготви набързо една пътна чанта, нахлузи чифт кожени кафяви обувки, грабна пелерината си и хукна надолу. Жул я чакаше в антрето, хвана я и двамата излетяха от къщата. Той ѝ помогна да се качи в черния му файтон и после седна до нея.

— Къде... къде отиваме?

— В хотел „Марбьоф“. Бернар ще ни чака там. Той ще те отведе на север от града. Все още имаш време да хванеш лодката от Хавър.

Умът ѝ отказваше да възприеме думите му. Единственото нещо, за което можеше да мисли, бе арестът на Деймиън.

— Хотел „Марбьоф“ ли? — попита тя разсеяно.

Той кимна.

— Бернар ще те отведе от Париж.

— Ами... ами Деймиън?

Жул стисна съчувствено ръката ѝ.

— Съжалявам, скъпа, нищо не можем да направим.

Алекса трепна. Съзнанието ѝ започваше постепенно да се прояснява.

— Какво искаш да кажеш с това „Нищо не можем да направим“? Деймиън е невинен. Трябва да го измъкнем оттам.

Жул само поклати глава.

— Къде е той?

Настъпи тягостно мълчание.

— В катакомбите, в едно подземие, точно под кабинета на префекта на полицията. После ще го откарат във военния затвор.

— Катакомбите... Мили Боже, как са могли?

Очите ѝ се наляха със сълзи при зловещите картини, които изплуваха в съзнанието ѝ. И преди бе чувала за катакомбите. Това бяха изоставени каменоломни за варовик още от римско време. През управлението на Терора в тях са били погребвани всички нещастници, изкачили стъпалата до гилотината.

Тя не можеше да понесе мисълта, че Деймиън бе хвърлен в този мрачен зандан, сред гниеци кости и разлагащи се трупове.

— Трябва да го измъкна оттам — промълви тя и изтри сълзите си. — Няма да го изоставя.

— Чуй ме, скъпа...

— Не! Ти ме чуй! Идеята за планове беше моя. Няма да позволя той да страда заради мен.

— Ако не ги бяхме взели ние, той сам щеше да ги вземе.

— Да, сигурно си прав. Това доказва, че той през цялото време е казвал истината.

— Генерал Моро не е на същото мнение.

— К-какво искаш да кажеш?

— Генералът е убеден, че съпругът ви е смятал да продаде чертежите на този, който му плати най-много. Армията на Наполеон е заплаха за доста държави. Всяка от тях би дала солидна сума, за да се сдобие с ценната информация.

— Не ме интересува повече защо би ги взел. Не ме интересува кому би ги продал. Това няма значение. Аз го обичам, Жул, и ще му помогна. Не можеш да ме спреш по никакъв начин.

Сен Оуен изруга тихо.

— Пусни ме, Жул. Ще взема кабриолет и ще отида там сама. Ще им кажа, че сама съм го направила. Няма смисъл да те забърквам и теб. Ти направи достатъчно, дори повече. Оттук нататък всичко зависи само от мен.

Жул дръпна силно юздите и черният файтон спря.

— Наистина ли смяташ, че ще те оставя да отидеш сама?

— Моля те, Жул. Трябва да го направя.

Русокосият мъж я погледна строго и от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка.

— С признание нищо няма да постигнеш. Най-вероятно ще убият и двамата ви, за да са сигурни, че няма да изтече информация.

— Какво да правя тогава?

— Опитай се да го измъкнеш.

Сърцето ѝ трепна, озарено от този лъч на надежда.

— Имаме ли някакъв шанс?

— Много малък, но е по-добре от нищо.

— Как? Как ще го направим?

— Има само един вход за катакомбите, близо до „Рю дьо ла Томб Исуар“, който не се охранява много строго. Оттам можем да влезем в тунела, който пресича онзи под кабинета на префекта.

— Бил ли си там?

— Само веднъж. Всъщност доста често използват този тунел. Преди няколко месеца се опитахме да измъкнем един от нашите.

— Успяхте ли?

— Не. Усетиха ни. Убиха един, а друг плениха. Останалите успяхме да се спасим.

Алекса прехапа нервно устни.

— Съжалявам.

Той сви рамене.

— Може би този път ще имаме повече късмет.

— Дано. Трябва да се молим за това.

Самата тя обаче не бе уверена. Може би катакомбите щяха да погребат още три тела в мрачните си недра. Виктор Лафон стоеше пред вратата, водеща към подземие.

— Избягала е, — рече лейтенант Колбер — заедно с Жул Сен Оуен.

— По дяволите! — изруга Виктор и удари вратата с юмрук. — Очевидно е разбрал, че ще я арестуваме.

— Може би е само съвпадение или му е пратила съобщение, че са извикали мъжа ѝ. Може би просто е изчаквала удобния момент, за да избяга с любовника си.

— Може и да е така, но звучи доста съмнително. Завардете всички изходи на града. Пиле не трябва да прехвъркне, още по-малко някой, който изглежда подозрително.

— Какво ще правим с Фелън? Ще го притиснем ли да признае за плановите?

— Още не. Той няма как да разбере, че опитът е бил успешен, а и аз няма да му доставя това удоволствие. Освен това има много други въпроси, на които бих искал да ми отговори — каза той и брадичката му потрепери. — Може би разполагаме с идеалното оръжие. Като изпълниш задачата си, можеш да дойдеш при мен. Пак ще поговорим.

Лейтенантът отдаде чест.

— Няма да се бавя.

Виктор отново слезе долу. Фелън бе изпаднал в безсъзнание. Въжетата бяха разранили до кръв гърдите му, а главата му бе клюмнала и черните къдрици падаха безразборно по лицето му.

— Свести го — заповяда Виктор на сержанта.

Мъжаката изръмжа нещо и вдигна едно ведро пълно до половината. Плисна водата върху разкъравеното лице на майора и запрати кофата с трясък в ъгъла. Фелън изстена и едва отвори очи.

— Е, все още сте между живите. Това е добре, майоре, защото ви нося интересни новини.

— Съмнявам се, Виктор.

Деймиън с мъка държеше очите си отворени. Цялото тяло го болеше. Опитваше се да не мисли за случилото се. Ако не овладееше нервите си, ужасът щеше да го довърши. Това бе част от играта. А сержантът знаеше как да изтръгва отговори.

— Значи смятате, че не мога да ви предложа нищо интересно — поде отново Лафон. — Може би все пак ще се заинтересувате, като ви кажа, че докато бяхте... зает тук, съпругата ви е избягала с любовника си.

Деймиън повдигна вежди.

— Нима? И кой по-точно е този любовник?

— Жул Сен Оуен — каза отсечено Лафон и го остави да проумее думите му. — Не се съмнявам, че си го спомняте — красив, рус, изключително богат и влиятелен. От известно време жена ви се среща с него.

— Вие сте луд, ако мислите, че ще ви повярвам.

— Хайде де! Сен Оуен е бил забелязан неведнъж да се мотае около дома ви. Освен това два пъти проследихме жена ви, която имаше среща с него в „Кафе дьо Валоа“.

Полковникът пристъпи напред под мъждукащата светлина на фенерите.

— Фелън, помислете си. Може би ще си припомните как той танцуваше с нея на бала и как очите му винаги я откриваха сред гостите в замъка на генерала. След като аз съм го забелязал, какво остава за вас. Помислете малко и със сигурност ще прозрете истината в думите ми.

Деймиън усети как съмнението бавно проникваше в сърцето му. Поне една част от думите на Лафон беше вярна. Сен Оуен не бе безразличен към Алекса. По едно време Деймиън дори бе повярвал, че и тя изпитва някакви чувства към него. Нежеланото съмнение го обземаше все по-силно, сякаш червеи разяждаха душата му.

— Защо ми казвате това? Дори и да е истина, какво се надявате да постигнете?

— Отговорите на някои въпроси, Фелън. Сега, когато знаете кому е вярна жена ви, може би ще ни кажете на кого служите? Искаме да знаем откога ни шпионирате.

— Аз работя за вас, Виктор. Вече осем години. Ако не ми вярвате, значи сте глупак.

— Ние ви предлагаме една сделка. Тази жена ви предава за втори път. Забравете я и помислете за себе си. Отговорете на въпросите ни и ще решим дали да ви освободим.

Деймиън се изплю в краката на Лафон.

— Върви по дяволите, Лафон!

— Сержант Пикерел! Може би вие ще убедите майора да отговори на въпросите ни.

Деймиън изобщо не мислеше за ударите, които щяха да завалят по тялото му. Интересуваше го Алекса. Виктор Лафон казваше истината. Познаваше го от осем години и знаеше, че не го бива да лъже. Алекса бе избягала със Сен Оуен. Оставаше обаче въпросът защо.

Първият удар се заби в стомаха му и главата му се замая от болка. И все пак мислите му бяха насочени единствено към жена му и Сен Оуен. Жул може би бе разбрал за неговото арестуване. Сигурно бе осъзнал, че Алекса е в опасност, и бе отишъл да ѝ помогне. Но защо го бе направил? Защо бе рискувал живота си заради една жена, която едва познаваше? Ами онези срещи, за които спомена Лафон? Защо Алекса бе ходила в онова кафене?

Пикерел стовари пестника си върху зъбите му и главата му отскочи назад. За миг изпадна в несвяст, но после отново дойде на себе си. Пред очите му се мярна видение. — Алекса нежно му се усмихваше и в погледа ѝ се четеше благодарност, задето бе помогнал на Жан-Пол. Защо бе отишла при Сен Оуен? Наистина ли бе станала негова любовница? Въпросите се забиваха един след друг в сърцето му като стрели и той едва сдържаше желанието си да се остави на болката да го погълне. Вместо това обаче в съзнанието му проехтя истинският отговор. Тя не му вярваше. Въпреки че копнееше за нейното доверие, той самият не ѝ се бе доверил напълно.

Тя искаше да се прибере у дома. Сен Оуен може би ѝ бе обещал да ѝ помогне. Той притежаваше доста кораби и лесно можеше да го уреди, ако това бе нейното желание. Жул бе всеизвестен с прелъстителските си умения, а колкото и смела да беше, Алекса все още си оставаше наивна. Сърцето му се сви от болка при мисълта, че в този момент тя бе с него. Сен Оуен сигурно щеше да я отведе в Англия и вероятно възнамеряваше да остане там с нея. А може би първо щеше да я прелъсти и едва след като ѝ се насити, щеше да я изпрати обратно на Острова.

Последва нов удар в стомаха, но физическата болка бе нищо в сравнение с душевната. Мъката ставаше непосилна, почти спираше дъха му. Той не се страхуваше повече за себе си, а за Алекса. Никога нямаше да разбере дали щеше да я види отново. Не знаеше какво я свързва с Жул, но това вече нямаше значение. Единственото, което със сигурност знаеше, бе, че повече от всичко на света искаше тя да е в безопасност. Горчивата истина бе, че не можеше да направи нищо и вече никога нямаше да види съпругата си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Ето, хвани се за мен.

Алекса протегна ръка и треперещите ѝ пръсти се вкопчиха в силната и уверена десница на Жул. Неговата сила сякаш се просмука в плътта ѝ. Малкият фенер, който бяха свалили от каретата, освети грейналото ѝ от благодарност лице.

— По-добре ли си? — попита я той.

— Да. Ще се оправя. Благодаря ти.

— За мен е удоволствие — отвърна той, но задържа още миг ръката ѝ в своята.

И последните стъпала, водещи от улицата към тунела, останаха зад гърба им. Обгърна ги непрогледен мрак. Вътре бе влажно и се носеха странни зловония на мухъл и гниеци дрехи. Алекса потрепери от ужас при мисълта откъде идваше останалата смрад. Жул ѝ бе казал, че от доста време вече не използват тази част на кариерата. Така че тук можеха да попаднат или на съсухрени трупове, или на голи скелети. Когато завиха зад един ъгъл на тунела и фенерът хвърли зловещи отблясъци върху стената, тя сама се увери в думите му. Пред тях изникнаха две отвратителни купчини. На една страна стояха натрупани един върху друг обезглавени скелети, а на другата бяха черепите. Черните им дупки наместо очи се визираха зловещо в нея и Алекса застина на място. Стомахът ѝ се сви конвулсивно и едва не повърна.

— Мили Боже! — промълви тя и пръстите ѝ се впиха в дланта на Жул.

— Успокой се, скъпа. Те са безобидни.

— З-знам. Съжалявам. Просто... — тя едва потисна отвращението си.

— Няма нужда да ми обясняваш. Аз самият не съм безчувствен. Не мисля, че един нормален човек би свикнал с подобна гледка. Опитай се да гледаш само в краката си. Хайде! Трябва да побързаме.

Тя събра всички сили и тръгна след него, като внимаваше да не отклонява погледа си от малкото светло кръгче пред нея. Сърцето ѝ

продължаваше да бие неистово.

— Какъв е този... този звук?

Тя спря и се послуша. Иззад стените се чуваше пискливо цвърчене.

— Няма нищо. Не спирай да вървиш и си гледай в краката.

— Кажи ми, Жул.

— Плъхове.

Той я хвана по-здраво за ръката и я побутна напред, за да не обръща внимание на собствения си ужас.

— Вече сме близо — прошепна той и я дръпна да спре, когато стигнаха до ново раздвоение на тунела. — Стъпките ни кънтят, затова трябва да вървим тихо. Внимавай къде стъпваш.

Тя кимна, но той не помръдна.

— Остани тук за малко. Ще ида да хвърля един поглед напред.

Жул я остави в светлия кръг на фенера. Тя се чудеше как той ще се справи в тази непрогледна тъмнина. Стъпките му постепенно заглъхнаха и тя вече не чуваше нищо.

Алекса потрепери и се загърна в пелерината си. От тавана се процеждаха капчици вода и подът бе разкалян. Плъховете бяха престанали да цвърчат, но други странни звуци огласяха мрака. Бе доволна, че не знаеше откъде идват. Докато мълчаливо очакваше Жул, тя не спираше да си мисли за Деймиън. Той бе тук долу... някъде тук. Дано успееш да го намерят, преди да е станало късно.

Едно камъче се откърти от стената и изчезна в мрака. Алекса подскочи и се обърна по посока на звука. В следния миг се появи златистата глава на Жул и тя въздъхна облекчено.

— Видях го — рече той и сърцето ѝ заби още по-лудо. — На следващото разклонение на тунела има пазач. Ще трябва да го разкарам, ако искаме да освободим съпруга ти.

— Той как е?

— Едва го зърнах. Той е по-надолу, към края на тунела.

— Имаше ли някой друг с него.

— Видях още един. Ще се опитам да му отвлека вниманието, след като се справя с първия. През това време ти трябва да се промъкнеш и да го освободиш.

Тя преглътна с усилие и кимна.

— Ако се случи нещо, лесно ще намериш обратния път. Ще вървиш плътно вляво и след четири завоя ще излезеш на стълбите към улицата.

— Нищо няма да се случи — отсече тя. — Взимаме Деймиън и се махаме заедно оттук.

— Разбира се, скъпа. Няма съмнение, но все пак... запомни, че трябва да вървиш плътно вляво.

Самата мисъл, че Жул може да не се върне с тях, ѝ се виждаше невъзможна. Затова тя се съсредоточи върху предстоящото изпитание и внимателно тръгна напред. Направиха още един завой и тръгнаха по последния коридор преди разклонението. По средата Жул я спря.

— Тук трябва да оставим фенера. След разклонението ще можем да се ориентираме по светлината на часовоя.

Алекса му подаде лампата и той я постави до стената. Лъчите осветиха един череп със зинала уста. Над него чак до тавана се издигаше камара трупове. Кожата се бе опънала върху костите им и тук-таме провиснали коси се спускаха над очните кухни на някои черепи. Тя едва преодоля поредния пристъп на гадене.

— Трябва да вървим.

— Има още нещо.

— Какво.

— Съпругът ти. Изглежда, са го пребили от бой, но мисля, че ще се закрепим на краката си.

— Боже мой!

— Той е силен мъж. Сигурно е преживял и по-страшни неща.

Те тръгнаха напред в тъмнината. Няколко крачки преди разклонението бледата светлина улесни придвижването им. Жул я дръпна настрана в сянката и ѝ даде един къс нож.

— Изглежда, здраво са го завързали. С това ще прережеш въжетата. Аз ще се погрижа за пазача. Остани тук, докато се върна.

Той запълзя напред. Едно камъче изскърца под краката му и Жул замръзна на място. Пазачът се обърна и огледа тъмнината зад себе си. След като не забеляза нищо обезпокоително, той продължи нататък. В същия миг Жул се промъкна зад гърба му. Силната му ръка се уви около врата на по-дребния от него пазач и започна бавно да го души.

След миг Жул го усмири окончателно. После замъкна тялото му в сянката и го остави в мръсотията. Напред по коридора се чу шум.

— Ей, Анри. Ти ли си?

Това бе гласът на войника, който пазеше Деймиън в дъното на тунела. Жул бързо избута Алекса обратно към тъмнината. В същото време мъжата се насочи към поста на приятеля си.

— Ей, Анри! — извика отново той и Жул смотолеви нещо в отговор. — По дяволите! Стига си къркал от винцето на чичо ти.

В мига, в който войникът пристъпи в тъмнината, Алекса се промъкна зад гърба му, поверявайки съдбата му в ръцете на партньора си. Тя чу зад себе си шум от боричкане, сумтене, размяна на удари, но не изчака да види развързката. Вместо това забърза напред към втората осветена стена и към тъмнокосия мъж, завързан за стола.

— Деймиън? — гласът ѝ потрепери и тя коленичи до него. — Деймиън, любов моя, аз съм. — Алекса.

Думите ѝ прозвучаха тихо, успокояващо и тя приглади влажните му къдрици. Когато пръстите ѝ докоснаха челото му, той потрепна, поизправи се и бавно надигна глава. Измъченият му вид предизвика в нея усещане за болка и събуди любовта ѝ с непозната сила.

— Алекса? — той повтори името ѝ и в гласа му прозвучаха страдание и умора. Главата му се замая и отново изгуби съзнание. Опита се да отвори очи, но всичко около него бе размазано и се люлеееше. Секундите бяха станали мъчително дълги и отмерваха времето по-бавно и от сърцето му. Затова сигурно му се причу, че тя изрече името му. Хладни пръсти го погалиха по бузата.

— Да, скъпи. Аз съм тук, до теб. Дойдох да те измъкна.

Той се опита да навлажни устни и да проумее думите. Нещо сякаш му подсказваше, че ако отвори очи ще се сблъска с познатия кошмар. Той измърмори нещо и долови нечий тих отговор. После усети как въжетата около гърдите му се опънаха и осъзна, че някой се опитваше да ги пререже. Острието блесна на светлината и започна бързо да се движи напред-назад. Първото въже се скъса и той се отпусна напред. За малко щеше да падне, но една нежна ръка го хвана за раменете и след това го изправи назад.

— Всичко е наред, скъпи — проплака жената. — Щом се махнем оттук, ще се оправиш.

— Алекса...?

Думата се изтръгна от гърдите му с въздишка, но той все още не можеше да повярва. Този път отвори очи и лицето ѝ се появи пред него

— рубинени устни, тъмночервена коса и най-красивите очи на света.

— Ти... се... върна — рече той, но умът му отказваше да приеме, че тя наистина бе до него.

Тя прехапа треперещите си устни.

— Мили Боже, да не си помислил, че ще те изоставя?

— Сен... Оуен. Ти замина със... Сен Оуен.

Деймиън се почувства като глупак. Алекса не можеше да бъде тук. Той говореше на някакво привидение. Погледна към купчината зловещи трупове, към отсечените черепи и обезглавените тела. Нищо чудно, че губеше разсъдъка си, след като го бяха задрънчили в недрата на ада.

— Не, любов моя — успокои го гласът, докато ножът продължаваше неуморно да реже въжето около краката му. — Не заминах с Жул. Никога не бих те оставила.

— Алекса... — Името ѝ само излизаше от устните му, а очите му не можеха да се откъснат от видението, което бе досущ като нея. Сърцето му се късаше от болка. Той си спомни за онази нощ, когато бе дошла в странноприемницата, за чувствата ѝ към него и как я бе наранил. Това още повече засили болката и той се прокле за всичко, което ѝ бе причинил.

— Не се притеснявай — каза нежният глас. Ножът продължаваше да се движи, а прекрасното видение сякаш витаеше в зловещата светлина на фенера. — Деймиън, чуваш ли ме? — Тя хвана брадичката му и го накара да я погледне.

Той кимна, смаян, че всичко изглеждаше толкова истинско.

— Деймиън, обичам те.

При тези думи дъхът му спря. Той се втренчи в нея, в прекрасните ѝ зелени очи и му се прииска да се сгуши в прегръдката ѝ. Малцина му бяха казвали подобни думи, още по-малко бяха онези, които наистина го обичаха.

— Чу ли ме? — повтори гласът и го разтърси за рамото. Следващите думи прозвучаха на пресекулки. — Казах... че... те обичам.

Горещи сълзи се появиха в очите му. Опита се да ги преглътне, но те се спуснаха по изпитите му скули на големи капки.

— Кажи го отново! — промълви той. — Кажи го още веднъж, преди да си тръгнеш!

— Няма да си тръгна! Не и без теб. Обичам те! — изхлипа тя. — Господи, как боли. Имам чувството, че ще умра. За Бога, Деймиън, кажи, че разбираш думите ми.

Видението се приближи към него и той го съзря по-ясно. Различи напрегнатите ѝ черти и прочете страх в очите ѝ. Тя го обичаше. Тя не бе избягала с Жул.

— Ти не замина — прошепна той. — Не ме остави.

— Сега двамата ще се махнем оттук — каза тя и преряза последното въже. — Дявол да го вземе, двамата ще си тръгнем заедно оттук.

Алекса го разтърси, но той все още не бе в съзнание да се изправи.

— По-добре върви... със Сен Оуен — каза Деймиън на видението. — Аз... не те заслужавам. Аз само те наранявам. Дори вече не знам кой съм.

Не искаше да каже това. Дори не разбра откъде дойдоха тези думи, но знаеше, че са верни. Твърде много лъжи. Твърде много игри. Твърде много години измама. И в крайна сметка бе измамил самия себе си. Никой друг.

Нежната ръка отново докосна бузата му.

— Знам кой си — рече видението. — Ти си въплъщение на всички роли, които си играл. Ти си всичко онова, което търсех у един мъж, и те обичам точно такъв.

Деймиън видя разплаканото ѝ лице и любовта, отразена в сълзите ѝ. Болката в сърцето му понамаля и едва сега съзнанието му започна да се прояснява. Стаята се завъртя за последен път и изведнъж всичко дойде на мястото си. Бученето в ушите му спря. Времето и сърцето му възвърнаха нормалния си ритъм.

— Алекса... — прошепна той изненадан, че видението се бе превърнало в реалност. — Мили Боже, какво правиш тук?

Тя обхвана с ръце лицето му и нежно целуна подутите му устни.

— Няма време за обяснения. Трябва да се махаме оттук.

Тя пхна ръка под мишницата му и като го придържаше му помогна да се изправи.

— Не биваше да идваш. Трябваше да заминеш със Сен Оуен. Трябваше...

— Много неща трябваше да направя, но това бе най-важното. А сега е време да тръгваме.

Деймиън бавно започваше да се ориентира. Двамата тръгнаха обратно към тунела. Той се облегна на Алекса и докато стигнат поста на първия пазач, вече стъпваше по-уверено. Тя взе лампата от една дървена маса и продължиха нататък. Когато достигнаха разклонението на тунела, Алекса спря.

— Жул дойде с мен. Той бе разбрал, че са те довели тук и знаеше как да се промъкнем. Той се погрижи за двамата пазачи. — Алекса се огледа, но наоколо нямаше никой. — Мили Боже, сигурно е станало нещо. Той трябваше да ни чака тук.

Деймиън пристъпи настрани и с неохота я пусна.

— Придържай се плътно към сянката.

— Но ти нямаш сили да...

— Щом си тук, всичко е наред.

Той пое лампата и се отдалечи от нея. Препъна се два-три пъти, но постепенно се закрепил на крака. Алекса бе рискувала живота си за него, бе му казала, че го обича, а и той добре знаеше какви силни чувства изпитва към нея.

Някой изстена в мрака. Тя се закова на място и напрегна слуха си. Последва още един тих стон. И двамата тръгнаха нататък.

— Насам — извика тихо той, докато се взираше в мъжа, скрит в сянката. Сен Оуен лежеше неподвижно сред локва кръв. Острие на нож проблесна в тъмнината. На няколко крачки от него сержант Пикерел лежеше проснат по очи на земята, а дебелият му врат бе неестествено извит. Деймиън долови шумоленето на рокля и в същия миг Алекса коленичи до него.

— О, не, Жул!

Щом чу името си, мъжът бавно отвори очи и като ги видя, се усмихна.

— Е... скъпа... все пак имаше смисъл. Ти намери... твоя мъж... и сега трябва да вървите.

Алекса прехапа устни.

— Жул...

Деймиън долови болката в гласа ѝ, когато тя хвана мъжа за ръката. Преди време това би предизвикало у него ревност, но сега

изпитваше само съжаление, че жена му губеше един верен приятел. Сен Оуен стисна ръката ѝ.

— Прави... каквото ти казвам, скъпа. Отведи съпруга си оттук и се опитайте да напуснете страната.

— Не мога да те оставя, Жул. Деймиън, кажи му, че без него не тръгваме никъде!

А това бе най-разумното, което трябваше да направят. И той, и Сен Оуен го съзнаваха. Всяка минута беше ценна. Всяка пропиляна секунда можеше да струва живота им. Достатъчен бе само един поглед към изтерзаното ѝ лице, за да реши, че по-скоро би умрял, отколкото отново да я разочарова.

— Няма да се отървеш така лесно, Сен Оуен. По дяволите, и тримата ще се измъкнем оттук.

Деймиън се олюля, а после двамата с Алекса се наведоха.

— Няма... време — продължаваше да упорства французинът, но те не му обръщаха внимание. Успяха да го изправят на крака. Алекса откъсна парче от фустата си и затисна с него раната на гърдите му.

Жул изстена слабо и главата му клюмна. Деймиън прокара ръка под едната му мишница, а Алекса под другата и тримата се затътриха по коридора.

— Вървете вляво — рече настойнически Алекса, когато тунелът отново се разклони. Те вървяха бавно, препъваха се и често трябваше да спират, за да си поемат дъх и да успокоят треперещите си нозе. Когато стигнаха стълбите, Деймиън не можеше да повярва, че наистина го бяха направили.

— Няма да е лесно — рече той запъхтян.

— Можем да го направим — отсече Алекса и той си спомни, че бе казала същото и на Жан-Пол.

Деймиън напрегна всичките си сили, повдигна Сен Оуен и те тръгнаха нагоре по стълбите. Французинът се отпусна на рамото на Алекса и тримата, олюлявайки се, поеха нагоре. Всяко следващо стъпало му струваше нови и още по-силни болки, но му вдъхваше и надежда, че ще успеят.

От тунела зад тях долетяха звуци и той потрепери. Лафон сигурно се бе върнал и бе открил бягството му. Дали полковникът и хората му не бяха вече по петите им? Най-сетне излязоха на улицата. Студеният нощен въздух го освежи. Той си пое дълбоко дъх.

— Каретата е зад ъгъла — каза задъхано Алекса.

Той кимна, събирайки сетни сили за следващото изпитание. Огледа се. Улицата бе пуста, с изключение на една шляеща се котка и един пияница, хъркащ в канавката. Те се приближиха до каретата и Сен Оуен се поизправи.

— Хайде! Вървете в хотел „Марбьоф“. Останете там. Бернар може... помогне.

Те го натикаха във файтона. Той изстена още веднъж и изгуби съзнание.

Деймиън го изправи на седалката. След това Алекса помогна на съпруга си да се качи и той се отпусна тежко на седалката. Докато осъзнае какво става, тя скочи вътре, хвана юздите и потегли.

Деймиън затвори за момент очи, като се опитваше да събере сили. Сигурно бе припаднал, защото, когато се огледа, файтонът вече влизаше в двора на хотел „Марбьоф“. Един едър брадат мъж вървеше успоредно с тях и надничаше уплашено.

— Това е Жул — обясни Алекса на човека, който не можеше да бъде никой друг, освен Бернар. — Той е сериозно ранен. Съпругът ми също се нуждае от помощ.

Брадатият протегна ръце, внимателно вдигна Жул и го понесе на ръце.

— Аз ще се погрижа за него. Ами вие, мосю, сигурен ли сте, че ще можете сам?

— Да, да — рече Деймиън.

Алекса се приближи до него.

— Аз ще ти помогна.

Тя скочи долу и му помогна да слезе.

Деймиън осъзна, че жена му бе до него, за да го подкрепи. Всъщност тя винаги бе до него. Тази вечер — безстрашна пред ужасите на катакомбите. В замъка, когато го защити пред майка му и сестра му. Дори в онази нощ на брега, когато се появи Беуик и тя го смяташе за предател. Въпреки всичко тя рискува живота си, за да го спаси.

Алекса му бе останала вярна докрай, като никоя друга жена и само като малцина мъже. Каквото и да се случеше, той никога нямаше да го забрави.

Сега бе негов ред да я защити.

Той бе решил да я спаси и нищо, никой, дори и цялата Велика армия на Наполеон не би го спряла.

Алекса почти не усещаше тежкото отпуснато тяло на съпруга си, докато вървяха към малкото каменно убежище в другия край на двора. Цялото ѝ съзнание бе погълнато от спомена за затвора и за окаяното състояние на Деймиън. Пред очите ѝ постоянно се мяркаше изражението му, когато му каза, че го обича. Тогава погледът му се спря върху нея сякаш цяла вечност, а очите му се наляха със сълзи. Тя не можеше да повярва. Той винаги бе толкова строг и се стараяше да не показва чувствата си, а ето че в този момент очите му се навлажниха.

„Кажи го отново — рече ѝ той и в погледа му блесна огнен копнеж. — Трябва да го кажеш още веднъж.“

При спомена за случилото се сърцето ѝ се сви от болка. Никога не ѝ бе минавало през ум, че Деймиън копнееше да чуе тези думи. Как искаше да ги бе изрекла много, много отдавна. Той я бе погледнал право в очите и ѝ бе казал да замине с Жул Сен Оуен. Той бе повярвал в предателството ѝ и въпреки това мислеше за нейната безопасност.

Очите ѝ отново се изпълниха със сълзи, но тя премигна два-три пъти, за да ги прогони.

— Как се чувстваш? — попита го Алекса нежно.

Тя усещаше напрежението в мускулите му, но с всяка следваща крачка той ставаше все по-уверен.

— По-добре ли си?

— По-добре, отколкото очаквах — отвърна той и я целуна. — Благодарение на теб.

Сърцето ѝ се преобърна. Когато влязоха в кухнята, Деймиън спря.

— Какво има? — попита тя и тревогата отново я обзе.

— Трябва да стегна с нещо ребрата си.

— Остани тук. Веднага се връщам.

Той се подпря на масата. Алекса понечи да излезе, но от ъгъла долетя глас:

— Аз ще ви донеса нещо.

Една старица постави чайник на огъня, но разплиска малко вода и тя се изпари със съскащ звук. Тя тихо излезе от кухнята и след малко се върна с чисто ленено платно, което започна да къса на ивици.

— Много ви благодаря — прошепна Алекса и взе превръзките, докато Деймиън смъкваше окървавената си риза.

Тя изтръпна при вида на раните, които покриваха ребрата му, и на съсирената кръв по гърдите му.

— Седни — каза му строго. — Трябва да почистя тези рани.

След миг старицата отново се появи, този път с леген с топла вода и парцали. Алекса едва овладяваше треперещите си ръце, докато докосваше разкъсаната му кървяща плът. Той усети напрежението. Хвана ръката ѝ, поднесе я към устните си и нежно я целуна.

И двамата останаха безмълвни. Нежният му поглед казваше много повече, отколкото всички думи. Когато свърши с промиването, тя уви ленените превръзки около ребрата му, като се опитваше да не обръща внимание на болезнените му стенания.

— Съжалявам. Не исках да те нараня.

Деймиън само поклати глава.

— Не, не си. Не си виновна за нищо... за нищо.

Болката заседна в гърдите ѝ, защото знаеше, че това не бе вярно.

— Де да беше така, но за съжаление не е. Всичко се случи заради мен. — Алекса видя, че старицата излезе и затвори вратата зад себе си. — Жул и аз... ние откраднахме чертежите.

Дъхът му секна.

— Това ли било? Те са открили кражбата, така ли?

Тя кимна, без да вдигне очи.

— Очевидно са ти казали.

— Не. Те се опитваха да ме подведат и да разберат какво знам.

Тя прехапа устни.

— Кога го направихте?

— Онази вечер, когато те извикаха при Моро.

— Къде са сега документите?

— Пратихме ги на север. Жул има лодка, която ще отплава за Англия. Схемите ще бъдат доставени на генерал Уилкокс.

Деймиън кимна.

— И преди бях чувал, че Сен Оуен се противопоставя на политиката на императора, но не съм предполагал, че ще стигне дотам.

— Уилкокс го помолил да ми помогне. Искях да ти кажа, но...

— Но се страхуваше да ми се довериш.

— Да.

— А сега?

— Сега аз... аз осъзнах, че това няма значение. Аз те обичам. Не ме интересува какво и защо си го направил. Не ме интересува в какво вярваш. Ако това, което ми каза край Сена, е истина, ако изпитваш и една десета от любовта, която аз чувствам към теб, няма значение къде отиваме. Стига да сме заедно.

Той я прегърна и зарови лице в косата ѝ. Алекса усещаше разтуптяното му сърце.

— Истина е — прошепна Деймиън. — Всяка дума е вярна. Обичам те, Алекса. Повече от всичко, повече от живота. Обичам те.

Душата ѝ преливаше от радост. Тя обгърна с ръце врата му и го притисна към себе си. Единствено загрижеността ѝ за счупените му ребра я накара да го пусне. Тя понечи да каже нещо, но в този момент влезе старицата.

— Мосю Сен Оуен пита за вас. Елате с мен горе.

Тревогата отново я връхлетя. Мили Боже, той бе толкова мил и верен приятел.

— Е, поне е в съзнание — рече Деймиън. — Това е добър знак.

Алекса хвана ръката му и двамата тръгнаха нагоре. Лицето му се изкривяваше от болка при всяко следващо стъпало, но най-сетне се изкачиха на площадката.

— Насам, мосю.

Старицата ги поведе по коридора към една просторна стая с копринени пердета и гравирани тавани.

— Жул...

Алекса се затича и коленичи до него. Лицето му бе мъртвешки бледо, а устните му — присвити от болка. Тя вдигна очи към Бернар.

— Да не би...

— Той ще оживее, ама не заради безразсъдството си. Господи, той наистина е късметлия.

— Ще може ли да пътува? Не може да остане тук. Ще го търсят. Ще трябва да напусне града.

— Аз ще се погрижа, — каза Бернар — както и за вас.

Тя отново погледна Жул и видя, че той бе отворил очи.

— О, Жул! Съжалявам.

— Не бива... скъпа. Ако не бяхте ти и майорът... щях да съм мъртъв.

— Жул, трябва да се махнем оттук. Със сигурност ще разберат, че и ти си замесен. О, Боже! Ти загуби всичко.

Устните му се извиха в усмивка.

— Аз съм човек на морето... помниш ли? Има хиляди пристанища, където мога да се подслоня. А парите... не са проблем.

— Жул, как да ти се отплатя?

— Само с една от твоите вълшебни усмивки, скъпа... — Той погледна към Деймиън с усилие. — Вие... сте голям късметлия... майор Фелън. — После кимна към Алекса. — Вашата прекрасна съпруга... много ви обича.

Деймиън спокойно посрещна изпитателния му поглед.

— Не повече, отколкото аз я обичам.

Жул продължи да се взира в него.

— Щом е така... надявам се да се вслушате в съвета ми.

— А именно?

— Да тръгнете на север. Бернар ще ви изведе извън града. Имам кораби в Хавър. Един от тях скоро тръгва за Америка. Бил съм там. Красива земя... с много възможности. Там миналото на човека няма значение. Ще ви заема малко пари... докато се настаните...

Деймиън го прекъсна.

— Вие сте добър човек, Сен Оуен. Надявам се един ден и аз да стана ваш приятел, като Алекса. Що се отнася до другото, като посока север е добре. Само че корабът, който ще вземем, ще ни свали на някое неутрално пристанище. Оттам ще можем да се приберем в Англия. Трябва да върна жена си у дома.

Алекса се изправи. Сърцето ѝ бе раздвоено.

— Не, Деймиън. Няма да се върна без теб.

Деймиън се усмихна.

— Някой ден, любов моя, ще се научиш да ми вярваш. Заедно ще се приберем у дома — в замъка „Фелън“. Всичко, което ти казах, е истина, до последната дума.

— Благодаря на Господ.

— На Господ и на Жул — рече той и протегна ръка към русокосия мъж.

Сен Оуен се усмихна.

— Един ден може би ще се срещнем отново. Междувременно... трябва да тръгвате. Бернар ще ви изпрати до края на града. Ако

побързате... можете да хванете лодката за Англия — той се обърна към Алекса. — Ще бъде добре... скъпа... да предадеш тези планове лично.

Алекса сякаш попадна във водовъртеж. Преди да разбере, целуна Жул за сбогом, измъкнаха я от стаята и скоро се озова на дъното на една каруца. Малката пътна чанта, която бе взела със себе си, падна до нея, заедно с няколко одеяла и храна. След малко и Деймиън се прехвърли при нея. Покриха ги с едно платнище, а върху него нахвърляха дебел пласт слама. Най-отгоре наместиха няколко блеещи овце. Миризмата от влажната им вълна се процеждаше през платнището.

Бернар се покатери на каруцата и тя бавно се затъркаля по павираните улици.

В това неудобно скривалище Деймиън най-неочаквано заспа. Изтощението и болката бяха взели връх. Сега той бе по-слаб и уязвим от всякога.

Алекса се просълзи, когато усети, че той продължаваше да държи ръката ѝ и устните му бяха застинали върху нея.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Деймиън си почиваше на леглото в малката таванска стая в странноприемницата „Двете риби“. Тя се намираше на кея в Хавър и бе с изглед към Сена. Следобедният бриз леко поклащаше мачтите на платноходите и такелажът им подрънкваше като звън на чинели.

Деймиън обожаваше уханието на море. Напомняше му за Фелън, както и за това, че с повече късмет скоро щяха да бъдат у дома.

Нямаше търпение да се побере. Никога преди не бе искал толкова силно да види Англия. Но и никога не бе имал съпруга, нито бъдеще, за което да мечтае.

Алекса стоеше до прозореца, с поглед зареян в океана. Тя бе по туника и дългата ѝ копринена коса се спускаше свободно назад почти до хълбоците ѝ. Беше се изкъпала, докато той спеше, и сега с тревога надничаше през прозореца и се озърташе за войници, които всеки миг можеха да дойдат и да претърсят странноприемницата.

— Алекса, скъпа, ела при мен — каза тихо Деймиън. Той я наблюдаваше от няколко минути и погледът му бе уловил равномерното повдигане на гърдите ѝ и изкушаващите полюшвания на бедрата ѝ под ефирната тъкан.

Тя го погледна и се усмихна.

— Мислех, че спиш.

— Вече не — рече той и също се усмихна. — Възползвах се от възможността да ти се наслаждавам. Само че искам да не си толкова угрижена — погледът му я накара да се обърне, тя се приближи и той забеляза тъмните кръгове под очите ѝ и леките бръчки, които пресичаха челото ѝ. — Жозеф има опит. Той наблюдава долу входа.

Жозеф бе от хората на Сен Оуен. Той ги бе извел от Париж и благодарение на неговата сръчност и хитрост бяха стигнали безпрепятствено дотук.

— Ако има нещо, той ще ни каже.

Деймиън се надяваше, че думите му ще я поуспокоят. Всъщност той самият доста се тревожеше. Последните три дни бяха преминали в

дълго изнурително пътуване през страната. И двамата бяха капнали от умора. Веднага щом се стъмнеше, щяха да напуснат Хавър и да се отправят на север към селцето Етрата, където ги чакаше лодката.

Алекса го докосна.

— Как се чувстваш?

Главата го болеше, а също и ребрата. Цялото му тяло бе покрито с рани и синини, нямаше едно здраво място. Но бе достатъчен и един поглед към големите ѝ зелени очи, сочните ѝ розови устни и очертаните ѝ под блузата зърна, за да изтръпне от желание.

Нежна усмивка грейна на устните му.

— Точно сега се чувствам самотен.

Той погали меката кожа от вътрешната страна на ръката ѝ.

— Защо не дойдеш при мен?

Деймиън лежеше гол под завивките и вече усещаше натиска им върху слабините си.

— Не ми се спи.

— Нито пък на мен — каза той и се усмихна лукаво. Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Нали нямаш предвид да... — руменина изби по бузите ѝ. — За Бога, Деймиън, ти си ранен. Ребрата ти не биха издържали на това... напрежение — каза тя и погледна встрани.

Той се изкиска тихичко.

— Няма да е лесно, можеш да си сигурна. Можем поне да се целуваме.

Алекса се поколеба, но само за миг. Наведе се и го целуна. От току-що измитата ѝ коса се разнесе нежно ухание, сякаш заваля дъжд от розови цветчета. Той хвана тила ѝ и я целуна страстно. Плъзна езика си по долната ѝ устна, а после и в ъгълчетата. Тя разтвори бавно уста и той вкуси от сладостта ѝ. Алекса изстена от удоволствие.

— Любов моя, мисля, че си не по-малко самотна от мен.

Той обхвана лицето ѝ с ръце. Отново я целуна, но този път изтегли с устни езика ѝ и започна бавно да го смуче. Ръцете му се спуснаха надолу и обхванаха гърдите ѝ. Пръстите му докоснаха зърната ѝ и започнаха да ги мачкат, докато набъбнаха като пролетни пъпки. После отпусна главата ѝ на леглото и захапа едното.

— Деймиън... — въздъхна тя. Пръстите ѝ рошиха косата му и тялото ѝ се извиваше като дъга.

Скоро туниката се овлажни от неговите целувки, прилепна плътно по тялото ѝ, стана прозрачна и още по-съблазнителна. Той действаше все по-разпалено и когато вдигна ризата над главата ѝ, тя вече стенеше в екстаз.

Деймиън изтръпна при вида на голите ѝ гърди с малките розови ореоли. Той отново впи устни в тях и усети как тялото ѝ се разтресе.

— Не... не можем... — едва промълви тя и леко го отдалечи от себе си. — Натъртените ти ребра не биха...

— Ще измисля начин — прекъсна я той, наведе се, описа с език кръг около едното ѝ зърно и нежно го захапа. — Ако аз остана така, а ти легнеш до мен.

Той отметна завивката. При вида на възбудената му мъжественост дъхът ѝ спря.

— Ами... ако те боли?

— Готов съм да рискувам.

Алекса плъзна втренчения си поглед по силното му тяло, възхитена от мускулестите му, яки рамене, от плоския корем и стегнатите му бедра.

— Имам по-добра идея — рече тя.

Тя се покатери на леглото и го дари с гореща и влажна целувка, която разтърси тялото му. Алекса спря за миг и се наслади на стегнатите му твърди зърна. После се спусна надолу към корема и завъртя езика си около пъпа му.

— Алекса, какво, за Бога... — Думите застинаха на устните му, защото в този миг тя склочи пръсти около твърдия жезъл на мъжката му сила и езикът ѝ се плъзна по него.

Тя долови дълбокия стон, който се изтръгна от гърдите му, когато започна да го гали. Хълбоците му потрепераха. След онази нощ в библиотеката Алекса не спираше да си мисли дали и тя не можеше да му достави удоволствие по същия начин. А тази вечер точно това искаше най-много.

И двамата знаеха, че все още не бяха в безопасност. Ако, не дай Боже, се случеше нещо и ги хванеха или разстреляха, тя искаше да отнесе със себе си във вечността спомена за тези мигове.

Тя прокара език по дължината му и после го пое дълбоко в устата си. Щом опита мъжкия привкус на мускус, Алекса усети влагата между краката си.

— Мили Боже — прошепна Деймиън с дрезгав глас. — Не мога... няма да мога... Алекса, не издържам повече.

Тя обаче не помръдна. Искаше да го докара до екстаз, да му достави удоволствие без болка, да му покаже колко силно го обичаше по един незабравим начин. Щом се наведе над него и се опря на ръце и колене, той леко се извъртя, подпря глава на една възглавница, пъхна се под бедрата ѝ и леко ги разтвори.

— Тази игра е за двама — каза той, преди да целуне меката ѝ плът.

О, Боже, но какво правеше той? Тя разгада намеренията му в мига, в който я сграбчи за бедрата и устните му докоснаха пулсиращата розова пъпка в недрата ѝ. Алекса издаде лек вик при невероятните усещания, които разпалваше в нея. Тя се опита да поднови усилията си и да го доведе докрай, опита се да забрави онези безсрамни неща, които той вършеше. Тя се стремеше да овладее тялото си. Когато обаче езикът му нежно се раздвижи, а пръстите му я погалиха и се плъзнаха вътре в нея, сякаш не кръв, а лава потече във вените ѝ. Огнени езици се стрелкаха по кожата ѝ, а отвътре хиляди нажежени иглички я пробуждаха.

— Деймиън! О, Господи!

Тя изви гръб като котка, отдавайки се на сладките тръпки, които обливаха тялото ѝ. Алекса не можеше да помръдне, тя сякаш се издигаше нагоре, понесена от луда вихрушка. Когато свърши, се почувства отпаднала. Обърна се и го целуна.

— Не го предвиждах точно така. Сега е твой ред.

— Но...

— Обещай ми, че няма да мърдаш. Не искам да те болят ребрата.

Тя го целуна, той ѝ отвърна по същия начин, но много по-страстно и тя отново потрепери. Алекса си наложи да се овладее, седна отгоре му и бавно го пое в себе си. Деймиън изхриптя, но не помръдна.

Усети как мускулите му се напрегнаха и тялото му потрепери под бедрата ѝ. Той не сваляше очи от нея и в тях прозираше неустоим копнеж.

Тя се приведе и ускори темпото.

— Алекса... любов моя — промълви той. Деймиън стисна зъби и присви очи, усещайки нов прилив на напрежение. Той забрави

обещанието си и я тласна нагоре. Болката обаче все още не го бе напуснала.

Алекса застина моментално.

— За Бога, не спирай!

— Но теб те боли. Знаех си, че не трябва...

— Тази болка е много по-силна от другата, в ребрата.

Тя се усмихна и отново започна да се движи.

Алекса не очакваше, че ще изживее удоволствието с такава сила още веднъж, но то просто разцепи тялото ѝ като светкавица и двамата потънаха в екстаз.

Отмаляла и удовлетворена, тя се сгуши в него и скоро заспа. Не след дълго Деймиън я хвана за рамото и леко я разтърси.

— Какво има? — промърмори тя и се изправи в леглото. Щом видя разтревоженото му лице, сърцето ѝ се разтуптя лудо.

— Войници. Един полк от Наполеоновите пехотинци е влязъл в града. Претърсват всички странноприемници и кръчми. Трябва да се махаме.

— О, Боже...

Без да каже нищо повече, Алекса се измъкна от леглото и навлече дрехите си. Набързо сплете косата си на плитка, нахлузи обувките и грабна пелерината си. Деймиън я метна на раменете ѝ, когато излязоха от стаята.

Отвън в коридора ги чакаше Жозеф. Той бе набит, с черна коса и леко нахлупена шапка.

— С колко време разполагаме? — попита го Алекса.

— С не много, страхувам се. Каруцата ни чака в уличката.

— Вие двамата вървете — каза Деймиън. — Аз ще проверя отпред и ще ви настигна през задния вход.

Жозеф се подчини. Хвана Алекса за ръката и уверено я поведе към задното стълбище, което водеше към улицата.

Тя погледна през рамо и извика при вида на четиримата униформени войници, които нахлуха през вратата в долния край на стълбите.

— Тичай към каруцата! — заповяда Жозеф.

Тя погледна нагоре по стълбите, но пред погледа ѝ се изпречи Деймиън, който слизаше стремглаво надолу. Алекса се залепи за стената и той мина покрай нея. Жозеф удари първия войник и той се

преви. После го цапна по зъбите и униформеният се строполи на земята. След това Жозеф стовари юмрука си върху носа на втория. Пръски кръв се разлетяха и двамата започнаха да си разменят жестоки удари.

Деймиън слезе точно навреме и цапардоса третия войник. Лицето на онзи се изкриви в страшна гримаса. Той парира удара на четвъртия и отново се обърна към предишния, който извади сабята си със замах.

— Деймиън! — извика Алекса, когато съпругът ѝ вдигна крак и изрита високия войник към стълбите, който се строполи неподвижен.

Деймиън сграбчи сабята му, извърна се и парира убийствения удар на четвъртия пехотинец. Звънът на метал разцепи въздуха.

— Бягай към каруцата! — нареди ѝ Деймиън. — Тръгвай към селото. Ние ще те настигнем.

Тя поклати отрицателно глава.

— По дяволите, прави каквото ти казвам.

Сабите продължаваха да дрънчат по тесния коридор.

Жозеф замахна и юмрукът му свали на земята единия войник, но той бързо се изправи и продължи да се бие. И двамата бяха окървавени. Ризата на Жозеф бе разцепена от гърдите до кръста, а униформата на войника бе изпоцапана и разкъсана от едната страна.

Деймиън продължаваше да се дуелира с войника. Той замахна, но противникът му парира удара и сабята му раздра ръкава на Деймиън. Тънка струйка кръв се спусна по ръката му и Алекса едва сподави вика си.

Съпругът ѝ продължаваше да се бие, но силите му вече го напускаха. Ребрата го боляха непоносимо и той дишаше тежко и забързано. От страх за Алекса той не се предаваше. Деймиън хвърли бърз поглед и видя, че бе излязла. Той се обърна точно навреме, за да види как тя стовари една огромна делва върху главата на пехотинеца. Той изпусна сабята си, олюля се и се строполи в краката на Деймиън.

Жозеф също просна съперника си на земята. Войникът изстена, очите му се затвориха и той не помръдна повече.

Жозеф хвърли една закачлива усмивка към Деймиън и смигна на Алекса.

— Според мен, приятели, време е да тръгваме.

Деймиън не се поколеба нито за миг. Хвана жена си за ръка и я изведе навън. От една страна, той бе вбесен от неподчинението ѝ, а от друга, бе доволен.

— Ах ти, хитра лисичке — прошепна той и я последва в каруцата под платнището. — Кога ще се научиш да ме слушаш, а?

Той нежно я целуна по тила. Тя се бе сгушила в ръцете му и двамата се усмихваха.

Жозеф седна на мястото си и подкара коня.

Алекса и Деймиън мълчаливо слушаха тракането на колелата по неравния път. И двамата бяха напрегнати до краен предел. Той усещаше под дланта си ускореното биене на сърцето ѝ.

Градът гъмжеше от френски войници. Трябваше да стигнат до селцето, откъдето щеше да отплава лодката, но ставаше все по-рисковано да вървят по главния път. Толкова опасности ги дебнеха, но с Алекса до себе си Деймиън бе уверен, че може да се справи с всичко.

Тази вяра сякаш им помогна да се доберат до малкия закътан залив на Етрата без други усложнения. До полунощ оставаха двадесет минути. Ако се бяха забавили само с двадесет минути, щеше вече да бъде късно.

— Успяхме — промълви Алекса, те стояха на брега пред малката платноходка, която щеше да ги отведе в Англия. — Не мога да повярвам.

Деймиън се наведе и я целуна.

— Хайде да си вървим у дома.

Тя се сбогува с Жозеф със сълзи на очи. Той се усмихна закачливо и докосна шапката си. Деймиън му стисна ръката и след това помогна на жена си да се качи в лодката.

На брега имаше още трима души. Те ѝ подадоха плановете и Алекса ги притисна към гърдите си. Мъжете избутаха лодката във водата, скочиха вътре и хванаха греблата. Водата шумно се разбиваше в корпуса, преди да преминат прибой и да навлязат в открито море.

До сутринта щяха да си бъдат у дома. Деймиън обхвана кръста ѝ с ръка и тя се отпусна на рамото му.

— Вие сте истинско съкровище, лейди Фелън — прошепна той в ухото ѝ. — Обещавам да ви пазя цял живот.

Тя се извърна към него и в очите ѝ блеснаха сълзи.

— Обичам те — промълви Алекса.

Той я целуна едновременно нежно и покровителствено. Сега тя му принадлежеше и никога нямаше да ѝ позволи да си тръгне.

— Обичам те от онази нощ, когато дойде при мен в странноприемницата. Никога не ще забравя смелостта и огъня, които горяха в очите ти.

Алекса му отвърна с целувка. Той се запита дали и тя го обичаше оттогава. Може би заради това се бе съгласила да се омъжи за него? Така или иначе, той бе щастлив. Деймиън загърна и двамата им в плаща си и я притегли да се облегне на него.

С поглед, зареян в тъмната морска шир, той безмълвно се усмихна и потъна в мисли за дома.

ЕПИЛОГ

Замъка „Фелън“, Англия 25 октомври 1809 г.

Алекса усети топлия му дъх върху тила си. Той ухапа ухото ѝ, после я обърна по гръб и я целуна по устните. Тя лежеше под копринената завивка на голямото им балдахинено легло и си почиваше, след като преди обед бе яздила до селото. През последните четири дни Деймиън бе в града по работа и сега се бе върнал.

Тя се усмихна.

— Добре дошъл у дома, скъпи.

Той отново я погледна, този път още по-страстно.

— Липсваше ми. Сега, когато съм тук, имам предвид едно много по-интересно посрещане.

Пръстът му се плъзна по извивката на гърдите ѝ. Тя бе гола под завивката. Той разхлаби вратовръзката си и я свали. Изведнъж спря и я погледна загрижено.

— Е, ако не се чувстваш добре...

Алекса се усмихна.

— Напротив. Вече съм добре, щом си вкъщи.

Те се бяха върнали в Англия преди около два месеца, но едва от две седмици бяха в замъка. Само преди седмица Алекса бе разбрала, че носеше детето му в утробата си.

Деймиън се сгуши до нея.

— Да, обаче аз самият не се чувствам добре в момента, но скоро ще се оправя.

Алекса се засмя и той я целуна отново.

— Сигурна ли си, че не е опасно за бебето?

— Напълно.

Напоследък бе малко отпаднала, но засега не ѝ се гадеше сутрин. Коремът ѝ бе леко закръглен, но гърдите ѝ бяха доста наедрили. При мисълта за Деймиън зърната ѝ станаха корави и ясно очертани по гладката копринена завивка.

— Трябваше да те взема с мен.

Той разкопча ризата си, измъкна я от бричовете си и я съблече.

— Липсваше ми повече, отколкото можех да предположа — продължи той.

— Следващия път ще съм по-настоятелна.

— Следващия път няма да ти се налага.

Той се тревожеше за нея и за детето. Когато му съобщи радостната вест, Деймиън направо полудя от щастие.

Той я целуна още веднъж, после свали кожените си ботуши и събу бричовете.

„Той е толкова хубав — помисли си тя. — Така мъжествен, силен и страстен.“

Деймиън впи жадно устни в нейните, зарови пръсти в косата ѝ, а после я разстла като ветрило по възглавницата. Отметна завивката и впери поглед в тялото ѝ.

— Господи, колко си красива.

Скоро целувките му разпалиха и нейната страст. Тя изстена от удоволствие. Устните му бавно се спуснаха надолу и захапаха натежалата ѝ гръд. Той леко дръпна зърното и започна нежно да го смуче. Горещи вълни обляха тялото ѝ. Алекса се заизвива, докато той не хвана китките ѝ и ги затисна от двете страни на възглавницата.

След още една пламенна целувка Деймиън се надвеси над нея, разтвори бедрата ѝ с коляно и проникна в нея.

Алекса примря от удоволствие.

— Копнеех да те почувствам в себе си.

Той я целуна дълбоко и дълго, освободи китките ѝ и тя обви ръце около врата му.

„Винаги ще бъде така“ — помисли си тя с благодарност. Той се нуждаеше от нея, както и тя от него.

— Алекса... — отрони той и зарови лице в косата ѝ. Тялото му изтръпна.

След миг тя се надигна до върха, горе сред облаците, заслепена от слънчевата светлина. Вплете пръсти в косата му и извика името му. След миг Деймиън също достигна до екстаза.

Мили Боже! Алекса чувстваше, че това не бе единение само на телата им, но и на взаимната им любов, на дълбокото им уважение един към друг, на общата им вяра в Бога и в тяхното бъдеще.

Така, сгушени един до друг, те скоро заспаха. Не след дълго тя стана, изми се и започна да се облича за вечеря. Деймиън обу бричовите и ботушите си и тъкмо бе наметнал ризата си, когато прислужницата й Сара затропа по вратата.

— За Бога, Сара, какво има? — сопна й се Алекса.

— Брат ти, мила. Долу е. Ходи напред-назад и ругае. Направо е бесен. Едва го удържах да не дойде тук.

— Господи!

Тя наметна бързо кадифения си халат.

— Надявах се, че ще получи писмото ми веднага щом се върне в Лондон.

— Господарката Джо е с него... а също и малкият Андрю. Нейно благородие се опитва да вразуми съпруга си, ама той не й обръща никакво внимание. Само повтаря, че е дошъл за мъжа ти.

— О, Боже. Тъкмо от това се страхувах.

Деймиън се отпрати към вратата, като закопчаваше ризата си.

— Брат ти има право да е ядосан. Надявам се да не ме застреля, преди да му обясня всичко.

Алекса го спря.

— Нека аз поговоря първа с него. Аз мога...

— Това е мое задължение. Аз трябва да оправя нещата.

— Но...

Деймиън я целуна, обърна се и тръгна по стълбите. Алекса бързо закопча халата си, хвърли един поглед на косата си и се втурна след него. Когато слезе в големия салон, нямаше и следа нито от Деймиън, нито от Рейни. Там бе само Джоселин, която се разхождаше тревожно напред-назад.

— Слава Богу — възкликна тя и двете се прегърнаха. — Добре ли си?

— Да. Те къде са?

В следващия миг се разнесе силен трясък.

— В кабинета — извикаха те в един глас.

— Но вратата е заключена — добави Джо.

— Горкият Деймиън! Надявам се, че Рейни няма да му стори нищо.

Тя погледна Джо, която нервно въртеше един кичур между пръстите си и явно не бе уверена в поведението на Рейни.

— Очевидно не сте получили писмото ми.

— Напротив. Получихме го. Господин Нелсън, адвокатът на Рейни най-подробно ни обясни какво се е случило, докато бяхме в Ямайка. Рейни се допита за подробностите и до генерал Стрикланд, а после се срещна и с генерал Фийлдхърст. Брат ти знае цялата злощастна история.

— И?

— Страхувам се, скъпа, че освен това знае, че си била ранена, както и че си прекарала близо месец в един бордей.

— О, не.

— Страхувам се, че Рейни не е добре разположен към съпруга ти в момента.

Последва още един по-слаб трясък.

— Изглежда, си права.

Алекса се запъти към кабинета и започна да тропа по вратата. За нейна изненада тя се отвори почти веднага.

Рейни се изправи пред нея със стиснати юмруци и намръщено лице. Една китайска ваза лежеше разбита на парчета в краката му, а един стол бе обърнат върху килима. Той премести погледа си от сестра си към бъркотията, която бе сътворил, и се усмихна.

— Съжалявам, сестричке. Искях това да сполети съпруга ти, но от разказа на Фийлдхърст разбрах, че достатъчно са го били.

Алекса се хвърли в прегръдките му.

— О, Рейни. Толкова се радвам, че си тук.

Тя погледна загриженото му лице и избухна в плач. Не това искаше. Чувстваше се като глупачка, но Рейни ѝ бе като баща и след заминаването му тя бе преживяла твърде много.

— Знаех си, че ще се върнеш веднага щом разбереш — каза тя през сълзи. — Нямаше как да ти съобщя, когато замина за Ямайка — изхлипа тя и отстъпи, за да го погледне. — Съжалявам, че ти създадох толкова много проблеми.

Рейни я прегърна силно.

— Радвам се, че си жива и здрава.

— Вината не е само на Деймиън — рече тя по-спокойно и изтри сълзите си. — Когато открих, че има връзка с французите, отидох да се срещна с твоя приятел генерал Стрикланд. За нещастие той бе извън страната. Полковник Беуик... Е, това е друга история.

— Този гаден червей си подаде оставката благодарение на Фийлдхърст. Освен това си лекува счупената челюст благодарение на мен — каза брат й.

Деймиън се засмя. Той се приближи към Алекса и тя се отпусна в прегръдките му.

— Съжалявам, лорд Стоунлей, за всичко, което се случи. Сестра ви заслужава по-добър съпруг. Уверявам ви обаче, че няма да намерите друг на този свят, който да я обича повече от мен.

Рейни се изкашля.

— Е, да... в крайна сметка единствено това има значение. Добре дошъл в семейството, Фелън.

Брат й протегна ръка и Деймиън я стисна.

— Деймиън — поправи го той.

Рейни се усмихна.

— Време е и ти да ме наричаш Рейни.

Деймиън кимна. Алекса се надигна на пръсти и го целуна. Рейни дръпна Джо в прегръдките си и също я целуна.

— Има още нещо, — каза Алекса и лека руменина изби по бузите й. — Деймиън и аз... ще си имаме бебе.

— Алекса, това е чудесно — каза Джо и я прегърна.

Рейни се усмихна още по-щастливо.

— Честито, сестричке. След като изгладихме недоразуменията си с Фелън, едва ли мога да не съм щастлив. Най-сетне малкият Андрю ще има с кого да си играе... Всъщност ние с Джоселин също очакваме дете. — В очите му блесна бащинска гордост и обич.

Всички напуснаха кабинета щастливи. Алекса и Деймиън отидоха да се приготвят за вечеря. Той бързо се преоблече в изящния си черен фрак и гълъбовосиви бричове и слезе при гостите. Когато тя се присъедини към тях, Деймиън и Рейни си говореха за войната, а Джо си играеше с малкия Андрю.

— Нали помниш леля Алекс, Анди?

Детето се усмихна и я хвана за ръката.

— Разбира се, че ме помни.

Алекса го взе в скута си и започна леко да го люлее. Пълничкото дете само се усмихваше хитро, после хвана един кичур от косата й и нададе радостен вик.

— Така ти се пада — пошегува се брат ѝ и взе Анди от нея. — Като малка все ме скубеше.

Деймиън се усмихна и сериозно заключи:

— Сега разбирам какво ме чака.

След като отведоха малкия горе, четиримата тръгнаха към трапезарията. В този момент Монти влезе в стаята.

— Извинете, сър.

— Какво има, Монти?

— Сестра ви, сър. Току-що пристигна.

— Мелиса? Какво, за Бога, търси тук?

Деймиън последва Монти към входната врата. В антрето беше тъмно и той изобщо не я бе усетил. Той се позабави известно време и Алекса започна да се притеснява дали отново не ги бе сполетяла някоя беда.

Точно в този миг Деймиън и Мелиса влязоха при тях. Той се извисяваше с цяла глава над сестра си и лицето му бе мрачно.

— Деймиън, какво става?

— Сестра ми иска да ти каже нещо, Алекса. Изминала е този дълъг път, за да дойде и да поговори с теб. Бих желал да я изслушаш. Бих помолил другите казаното да остане между нас.

— Разбира се — отвърна Рейни.

— За какво става въпрос, Мелиса? — попита Алекса с нарастваща тревога.

Девојката се поколеба известно време и след това заговори:

— Най-напред искам да кажа, че се радвам за вас двамата. Радвам се, че се върнахте живи и здрави в Англия. Вестниците ви наричат герои и аз се гордея с вас.

Алекса не каза нищо, но не можа да скрие изненадата си.

— Също така искам да ви поднеса извиненията си. — Мелиса Мелфорд потрепери от напрежение. Доста се бе променила след последната им среща. Изглеждаше по-зряла, по-мъдра и по-уверена в себе си. Беше поотслабнала и тялото ѝ бе придобило по-женствени форми.

— Извинения? — повтори учудено Алекса. — Страхувам се, че не разбирам.

Мелиса нервно облиза устните си и ръцете ѝ се разтрепериха още по-силно.

— Както може би си спомняш, при последната ни среща майка ми спомена, че е уволнила нашия възпитател Греъм Тайлър. Помня го още от малка.

— Да, да. Спомням си. Питър винаги ми разказваше за господин Тайлър с истинско възхищение.

— Той беше много мил и умен. Двамата с Питър бяха много близки. Тогава ми стана мъчно, че си отива, но аз не знаех... Нямах и най-бегла представа, че...

Алекса неволно пристъпи напред.

— Какво, Мелиса? Какво се опитваш да ни кажеш?

Девојката си пое дълбоко дъх и продължи:

— След като напусна Уейтли, господин Тайлър започна работа в семейство Клеърдън. Майка ми бе близка приятелка с тях. Тайната му била разкрита съвсем случайно. Ако лорд Клеърдън не се бил прибрал по-рано у дома... ако не се бил натъкнал на тях.

— Мелиса. За Бога, какво се е случило?

— Господин Тайлър бил заварен в доста неприлична поза с петнадесетгодишния син на лорд Клеърдън. Когато маркизът се изправил пред тях, Греъм се разплакал. После си признал, че се бил възползвал от младостта и наивността на момчето и... че се бил опитал да направи същото... с Питър.

Мелиса едва изрече последните думи и се хвърли в обятията на брат си, търсейки утеха.

— Всичко е наред, Лиса. Всичко свърши.

Тя обърна разплаканите си очи към Алекса.

— Питър бе съсипан, когато разбра, че те губи. Той потърси утеха от Греъм. Според Тайлър случилото се между тях било причина за самоубийството му. Ти не си виновна, Алекса. А аз бях толкова жестока към теб.

Те двете се прегърнаха. Деймиън стоеше навъсен до тях. Едва потискаше гнева си от току-що чутото, но в погледа му се четеше истинска обич и към двете.

— Какво стана с Тайлър? — попита най-сетне той.

— Лорд Клеърдън смята, че е напуснал страната.

— Дано да е така — закани се Деймиън.

В този миг Рейни се приближи към него и сложи ръка на рамото му.

— Забрави го, приятелю. И двамата разбрахме колко е висока цената на отмъщението. Брат ти е мъртъв, но имаш жена и семейство, за които трябва да помислиш.

Настъпи дълго и тягостно мълчание. Деймиън кимна и свитите му в юмруци ръце бавно се отпуснаха.

— Надявам се, че ще изгние в ада.

— Сигурен съм в това. Деймиън се обърна към сестра си.

— А майка? Тя как го прие?

— Знаеш я каква е. Сега мрази Греъм до дъното на душата си. Въпреки това за нищо на света не би признала, че е била несправедлива с Алекса. Поне не засега.

— Това няма значение — рече спокойно Деймиън и се усмихна. — Важното е, че ти дойде и ни каза истината. Това ти е струвало много, Лиса. Гордея се с теб.

— Аз също съм горда, че си мой брат... и съм щастлива, че Алекса е готова да ми прости.

— Естествено — намеси се Алекса. — Съжалявам за Питър, но се радвам, че най-сетне истината излезе наяве.

Остатъкът от вечерта премина тихо и спокойно. Всеки бе потънал в своите мисли. Не след дълго се качиха по стайте си, с надеждата следващият ден да бъде по-хубав.

Когато се прибраха в спалнята си, Деймиън нежно целуна Алекса по устните.

— Добре ли си? — попита я той.

— Да. А ти?

— Мъчно ми е за онова, което е преживял Питър. Може би, ако бях там, той щеше да поговори с мен... но това е минало и трябва веднъж завинаги да сложим точка.

Тя кимна. Деймиън я погали по бузата и завъртя брадичката ѝ.

— Знам колко ти е било трудно, но не съжалявам за нищо. Ако това не се бе случило, никога нямаше да те срещна. Никога нямаше да спечеля онази игра на карти. Никога нямаше да те изнудя да дойдеш в странноприемницата. Никога нямаше да се влюбя в теб.

Алекса се усмихна дяволито.

— Ти не ме победи, а ме измами.

Деймиън на свой ред се усмихна.

— Не ми се наложи, защото вместо да следиш картите, ти зяпаше мен. Играта ти онази вечер бе истинско самоубийство.

Тя се засмя и повдигна предизвикателно вежди.

— Може би аз те измамих. Може би нарочно изгубих онази игра. Деймиън също се засмя.

— Ах, ти, хитрушо. Не се и съмнявам, че си го направила — рече той с престорена сериозност, наведе се и я целуна. — Както и да е. В крайна сметка аз излязох победител. Никога не съм печелил по-ценна награда.

Тя впери поглед в красивите му сини очи. Сърцето ѝ преливаше от любов. В този миг Алекса разбра, че всъщност тя бе спечелила играта.

Издание:

Кат Мартин. Откупът
ИК „Бард“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.